

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/04 (37) • 14 Eylül 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

15 Eylül başlangıç...

Dinci-gerici-piyasacı eğitime geçit yok!

İÇİNDEKİLER

Sermayenin saldırıları ve biriken olanaklar.	3
Dinci partinin gücü ve pervasızlığı nereden geliyor?	4
Afyon'daki 25 asker ölümü üzerine... ..	5
Alaattin'i katleden, katilini terfi ettiren ve onu tutuklamayan siyasi iktidardır!	6
Düzen yargısı Karadağ cinayetini örtbas etmek için seferber!	7
Polisten infaz listesi	8
12 Eylül ülke genelinde lanetlendi!	9
MİB değerlendirme ve kararlar.	10-11
"Dernek sınıfın örgütlenmesinde bir araç olacaktır"	12
İzmir'de emekçiler "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" gecesinde.....	13
Senkromeç'te 12 Eylül pankartı.	14
4+4+4'e karşı binler meydanlardaydı! .	15
4 + 4 + 4 uygulaması ve Ankara mitingi üzerine Eğitim Sen şube yöneticileri ile konuştuk.....	16-17
Eylem ve sokak yol gösteriyor!	
Volkan Yaraşır.	18-19
Lufthansa grevi ve sonuçları.....	20
İşgalin ve neoliberalizmin kısıkcındaki Filistinliler intifadanın izinde.....	21
Batı Şeria'da protestolar şiddetleniyor. .	22
Üniversitelerde "yeni" bir dönem başlıyor... ..	23
Beytepe'de cemaatlere geçit yok!	24
DLB: Yeni öğretim yılında mücadeleyi yükseltelim!	25
Ekim ayında 30 ilde aynı anda yıkımlar başlayacak... ..	26
Şili'de faşist darbenin 39 yılı geride kalırken... ..	27
Metin Kurt'un anısına.....	28
Üç başlık ve Ermenistan.	29
Karaburun notları... ..	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/04 (37) * 14 Eylül 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

AKP iktidarının çok yönlü saldırıları hız kesmeden devam ediyor. Bu pervasız saldırılar öte taraftan emekçilerde öfke ve hoşnutsuzluğu alttan alta mayalıyor ve yer yer eylemsel tepkilere vesile oluyor. Bu açıdan, özellikle son dönemde 4+4+4 saldırısı üzerinden gündeme gelen eylemlilikler yaz döneminin sessizliğini dağıtan ve emekçileri harekete geçiren önemli bir ilk çıkış oldu. Yerelerde başlayan eylemlerin geline yerde merkezi Ankara mitingi üzerinden birleştirilmesi, hem sorunun toplumun gündemine taşınması bakımından hem de sürecin ivmelenmesi açısından işlevsel oldu.

Fakat sürecin bundan sonraki seyri çok daha önemli bir yerde duruyor. Hem 4+4+4 saldırısının geri püskürtülmesi bakımından hem de mücadelenin büyütülmesi ve diğer gündemlerle bütünleştirilmesi açısından ilerici ve devrimci güçleri yeni sorumluluklar bekliyor. Bunun kendisi en başta 4+4+4 üzerinden yaratılan hareketlilik ve ortaya çıkan olanakların etkin bir şekilde değerlendirilmesi anlamına geliyor.

Sermaye devletinin çok yönlü saldırılarına artan devlet terörü ve buna bağlı olarak polis cinayetleri eşlik ediyor. Son dönemde açığa çıkan veriler dahi polis teşkilatının bir cinayet şebekesi gibi işlediğini tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Bu pervasızlığın gerisinde ise sermaye devletinin polise verdiği sınırsız yetkiler ve katilleri yargı üzerinden kollayıp koruması yatıyor. Son Alaattin Karadağ ve Şerzan Kurt cinayetleri ile ilgili yapılan duruşmalar, sermaye yargısının bu süreçteki rolünü tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte polis terörüne ve cinayetlerine karşı mücadeleyi yükseltmek güncel bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor.

Sermaye devletinin Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirdiği, 10 devrimcinin

katledilmesine ve onlarcasının yaralanmasına neden olan katliamın ve bunun karşısında büyük bedeller ödenerek ortaya konan devrimci direnişin 13. yıldönümü yaklaşıyor. Komünistler bulundukları her alanda katliamın yıldönümü üzerinden katil devletten hesap sormak ve 10 yiğit devrimciyi anmak için çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştirmeye hazırlanıyor. Sınıf devrimcileri açısından, şehit yoldaşlarımızın anılacağı ve katillerinden hesap sorma çağrısının yükseltileceği bu eylem ve anma etkinliklerine en geniş katılımı sağlamak büyük bir önem taşıyor.

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Sermayenin saldırıları ve biriken olanaklar

AKP gericiliğinin toplumsal yaşamın bir dizi alanını kesen saldırıları kesintisiz ve pervasız bir şekilde sürüyor. İktidar koltuğuna oturduğu günden beri gerici ideolojisi ekseninde toplumu biçimlendirmek için var gücüyle çalışan dinci-gerici parti, buna paralel olarak sınıf ve emekçi kitleleri hedef alan sosyal, siyasal ve iktisadi saldırılarını bir biri ardına hayata geçiriyor.

Başta kıdem tazminatı olmak üzere kazanılmış hakların gaspına dönük hazırlıklar, esnek çalışma koşullarının ve köle işçiliğin önünü açacak düzenlemeler, eğitim alanında gerici-piyasacı uygulamaların bir bir hayata geçirilmesi, Kürt halkına ve Alevi emekçilere yönelen ırkçı-şoven kudurganlık, emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına koşulsuz taşeronluk... Tüm bu pervasızlığını emperyalistlerden aldığı desteğe ve sırtını yasladığı sermaye çevrelerine borçlu olan AKP iktidarı, karşısında sınıf ve emekçiler cephesinden anlamlı bir karşı çıkış görmediği yerde her geçen gün daha da gemi aızıya alıyor.

Artan saldırılar, hoşnutsuzluğu ve öfkeyi mayalıyor

Öte taraftan bu dizginsiz ve çok yönlü saldırıların her geçen gün sosyal çelişkileri derinleştirdiğinden, toplumun farklı kesimlerinde alttan alta hoşnutsuzluk yarattığından ve “hassas dengeler” üzerinde duran bir dizi dinamiği harekete geçirebileceğinden kuşku duymamak gerekiyor. Zira sermaye hükümetinin çok yönlü saldırıları gün be gün toplumsal yaşamın fay hatlarında kırılmalara yol açacak enerjiler biriktiriyor.

Son dönemde özellikle 4+4+4 saldırısına karşı binlerce emekçinin gösterdiği eylemli tepkiler bunun güncel bir örneği olarak karşımızda duruyor. Eğitimin piyasalaştırılmasına karşı ortaya konulan bu eylemler aynı zamanda toplumun dinci-gerici karanlık karşısındaki politik duyarlılığını yansıtıyor. Henüz 4+4+4 saldırısını geri püskürtmek bakımından ciddi zayıflıklar ve eksiklikler barındırsa da böylesi eylemli çıkışlar sınıf ve emekçi kitlelerdeki mücadele dinamiklerini açığa çıkarmak ve harekete geçirmek bakımından önemli olanaklar sunuyor.

Önümüzdeki süreçte, özellikle meclisin açılmasıyla birlikte gündeme gelecek olan yeni saldırı dalgasının kapsamı ve mahiyeti düşünüldüğünde bu türden çıkışların yaşanabileceğini ve hızla toplumun gündemine oturabileceğini şimdiden hesaba katmak gerekiyor. Bu türden gelişmelere önden hazırlıklı olmak ve etkin bir müdahale inisiyatifi ortaya koymak büyük bir önem taşıyor. 4+4+4 gibi eylemsel zeminler bu açıdan büyük imkanlar sunuyor. Şimdiden bir taraftan 4+4+4 saldırısı üzerinden şekillenen duyarlılığı ve eylemli hattı güçlendirmek ve bir dizi gündeme müdahale zemini olarak değerlendirebilmek gerekiyor.

Buna ek olarak, Kürt halkının inkar ve imha politikaları karşısında ortaya koyduğu direniş, Alevi

“Sosyal ve siyasal sorunlara karşı işçi sınıfının devrimci programını öne çıkarmak, harekete geçen, mücadele eden farklı toplumsal kesimleri ve emekçileri bu program altında birleşik mücadeleye kazanmak günün en temel görevi olarak önümüzde duruyor”

emekçilerin yok sayılmaya, aşağılanmaya ve gerici-faşist saldırılara karşı sokaklara inmesi, İstanbul, İzmir ve Antep gibi kentlerde sınıf cephesinden gündeme gelen lokal direniş ve eylemle sermayenin çok yönlü saldırıları karşısında biriken hoşnutsuzluğun farklı cepheler üzerinden yansımaları olarak değerlendirilmelidir. Tüm bu gelişmeler aynı zamanda önümüzdeki dönemin mücadele gündemlerine, dinamiklerine ve görevlerine ışık tutuyor.

Güncel gelişmeler ve sosyal mücadelenin önemi

Son dönemin siyasal atmosferi, özellikle Kürt sorunu ve Suriye merkezli yaşanan güncel gelişmeler dinci parti AKP'yi hayli bunaltmış bulunuyor. Fakat bu süreçte sınıf ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğü ve dağınıklığı, yanı sıra dinsel gericiliğin toplum üzerindeki sersemletici-dizginleyici etkisi, AKP iktidarına siyasal açmazlarını “idare” etmesi konusunda büyük bir kolaylık sağlıyor. Gelineen yerde saldırganlıkta sınır tanımayan sermaye hükümeti, rahatlığını ve pervasızlığını tam da bu nesnel-toplumsal koşullardan alıyor. Bunun bilincinde olan AKP gericiliği her fırsatta etnik-mezhepsel ayrımları kaşıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin biriken sosyal sorunlara karşı ortak bir mücadele zemininde buluşmasının önüne geçmek için her türlü yol-yöntemi, özellikle dinsel gericiliği etkin bir şekilde kullanıyor.

Bu tablo, tersinden atılması gereken adımlara da yol gösteriyor. Her türden burjuva gerici etkinin kırılması için sınıf ve emekçi kitlelerin sosyal mücadele zeminlerine kazanılması buradaki en kritik halkayı oluşturuyor. Bu açıdan yakın dönem deneyimlerinden TEKEL direnişi, sosyal mücadelenin birleştirici ve sürükleyici etkisine örnek olarak verilebilir. Yine bugün özellikle eğitim alanında gündeme gelen 4+4+4 saldırısı karşısında gündemdeki eylemli süreçler tüm sınırlılıklarına ve sınırlarına rağmen bu çerçevede değerlendirilebilir.

Önümüzdeki dönemin mücadele gündemlerine her şeyden önce bu gözle bakmak gerekiyor. Zira sırada bekleyen kapsamlı saldırılar hesaba katıldığında emekçiler arasında sosyal mücadele eğilimlerinin güçleneceğinden kuşku duymamak gerekiyor. Özellikle 4+4+4 üzerinden yaşanan hareketlilik, bu açıdan var olan olanakları bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor.

Sınıfın ve devrimin programını öne çıkarmalıyız

Bugün sermaye düzeninin gündeme getirdiği bir dizi saldırı politikası, farklı toplumsal kesimler tarafından zaman zaman eylemli çıkışlarla karşılanıyor. Birçok fabrikada süren işçi direnişleri, binlerce emekçinin 4+4+4 saldırısı karşısında alanlara çıkması, yine Alevi emekçilerin asimilasyona, yok saymaya ve faşist saldırılara karşı hakları için sokaklara çıkmaya hazırlanması, Kürt halkı ve hareketinin son dönemde yükselen direnişi vb. bu gelişmelere örnek olarak verilebilir.

Toplumun farklı kesimlerinden ve sınıf cephesinden yer yer gündeme gelen bu tür çıkışların en temel zaaf alanı ise sermaye düzenine karşı halihazırda birleşik bir mücadele zemininden yoksun olmasıdır. Verili dağınıklık ve parçalı tablo, bir taraftan mevcut saldırıların önüne geçmeyi engellerken öte taraftan açığa çıkan mücadele dinamiklerinin hızla sönümlenmesine ve verilen mücadelenin zamanla gerilemesine vesile oluyor. Bu nedenle farklı kanallarda akan mücadele dinamiklerinin giderek ortak bir mücadele zeminine kavuşturulması önümüzdeki dönem açısından büyük bir önem taşıyor. Bunun yolu ise her şeyden önce ortak bir mücadele hattının oluşturulmasından geçiyor.

Bir dizi tarihsel deneyim göstermektedir ki, farklı gündemler ve sorunlar üzerinden harekete geçen toplumsal kesimleri ortak bir mücadele zemininde buluşturacak yegane güç, birleştirici ve kapsayıcı niteliği ve konumu ile işçi sınıfı ve onun devrimci siyasal mücadelesidir.

Dolayısıyla sınıf devrimcileri olarak emperyalist savaş ve saldırganlıktan sosyal-iktisadi yıkım programlarına, Kürt halkını hedef alan imha ve inkar politikalarına, Alevi emekçilere yönelen ırkçı şoven saldırganlığa, tüm sosyal ve siyasal sorunlara karşı işçi sınıfının devrimci programını öne çıkarmak, harekete geçen, mücadele eden farklı toplumsal kesimleri ve emekçileri bu program altında birleşik mücadeleye kazanmak günün en temel görevi olarak önümüzde duruyor.

Önümüzdeki dönem karşımıza çıkan tüm gelişmelere bu perspektifle bakmalı, tüm toplumsal-siyasal-sosyal sorunlar karşısında sınıfın ve devrimin programını öne çıkarmalı ve daha yükseklerde dalgalandırmalıyız.

Dinci partinin gücü ve pervasızlığı nereden geliyor?

TKİP Merkez Yayın Organı EKİM'in Mart 2008 tarihli 251. sayısında yayınlanan “Rejim krizinde yeni safha” başlıklı makalenin bir bölümünü güncel öneminden kaynaklı yayınlıyoruz...

Dinci partinin 22 Temmuz'dan beri birbirini izleyen bir dizi hamle yapması onun artık hükümet olmaktan öteye bir iktidar gücü olmaya soyunduğunu, devleti adım adım ele geçirmeye, bunun bir parçası olarak idari, hukuksal ve siyasal yapıyı kendine uyarlamaya, toplum yaşamına buna uygun bir şekil vermeye çalıştığını gösteriyor. Büyük burjuvazinin etkin bir bölümünün yanısıra ordu ile bürokrasinin önemli bir kesimi ile parlamentodaki ana muhalefetin hala da laik düzen bekçisi olarak orta yerde durduğu koşullarda dinci partinin buna cüret edebilmesi, onun gelinen yerde bu gücü artık kendisinde görmesinden geliyor ve bu çok temelsiz bir inanç da değil kuşkusuz.

Halen dinci partiyi güçlü kılan ve gitgide de güçlendiren bir dizi etken var. Bunların başlıcalarını şöyle sıralamak mümkün:

Herşey bir yana, dinci parti bugün tek başına hükümet kurabilecek düzeyde güçlü bir oy desteğine ve dolayısıyla parlamento çoğunluğuna sahip. Demokrasi adı altında sürdürülen parlamenter oyunun biçimsel kuralları uygulamada kaldığı sürece, bunun her şeye rağmen önemli bir avantaj ve politik güç ifadesi olduğuna kuşku yok. Dahası biçimsel parlamenter kuralların dışına çıkılmadığı sürece dinci partiye burjuva siyaset sahnesinin içinden etkili bir alternatif çıkarılabilmenin olanağı da halen yok ve görünür bir gelecek için de olacak gibi görünmüyor. Parlamenter burjuva muhalefeti derin bir iflası yaşamaktadır ve kitlelerin geniş kesimleri nezdinde yeniden itibar kazanabilme şansından yoksundur.

İkincisi, parlamenter çoğunluk ve tek başına hükümet kurabilme olanağı, dinci partiyi bir bütün olarak tekelci büyük burjuvazi için bugün vazgeçilmez kılıyor. Zira 5 yılı aşan icraatı ile bir bütün olarak büyük burjuvazinin ihtiyaç duyduğu her türlü emek düşmanı önlemi alabildiğini ve her türden sosyal saldırıyı gerçekleştirebileceğini kanıtlamıştır, her yeni icraatı ile kanıtlamaya da devam etmektedir. Salt bu açıdan bakıldığında burjuvazinin hiçbir kesimi ondan şikayetçi değildir, tam tersine azgın ve kuralsız bir sömürü ve yağma için bugünün koşullarında dinci parti burjuvazinin tümü için gerçekte vazgeçilmezdir.

Üçüncüsü ve elbette önem bakımından gerçekte birincisi, emperyalizmin halen sürmekte olan desteğidir. AKP emperyalist efendilerin her alandaki istem ve beklentilerine en iyi biçimde yanıt vermeye çalışarak bu desteği almakta ve korumaya çalışmaktadır. İç iktidar didişmesi onu bu konuda daha titiz davranmaya, emperyalizmin desteğini koruyabilmek için bir dediğini ikiletmemeye yöneltmektedir. Dinci parti çok iyi bilmektedir ki, emperyalizm desteğini çektiği andan itibaren düşüşü hızlı ve kaçınılmaz olacaktır.

Dördüncüsü, sırtını dayadığı özel tekelci gruplardan alınan güçtür. AKP bugün bir bütün olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet ediyor olsa da, bu onun burjuvazinin bir kesiminin (son 30 yıl içinde palazlanan ve bugün artık etkili bir tekelci

sermaye kesimi haline gelen dinci ya da muhafazakar Anadolu büyük burjuvazisi) özel çıkarlarını da temsil ettiği gerçeğini değiştirmez. Nitekim siyasal sahnede laiklik-şeriatçı kutuplaşması adı altında olup bitenler, gerçekte tekelci büyük burjuvazinin iki ana grubunun sömürü ve yağmada daha etkin bir konum elde etmek için yürüttükleri bir iç iktidar mücadelesinin siyasal yansımasından başka bir şey değildir. AKP'nin arkasında bugün özel bir güçlü tekelci sermaye kesimi vardır ve tam da bu sayede bu kesim günden güne daha da güçlenmekte, bu durum başta TUSİAD olmak üzere geleneksel tekelci sermaye kesimlerini gitgide daha çok rahatsız etmektedir. Fakat öteki kesim de elde ettiği politik avantajlara dayanarak iktidarda daha etkin bir konum kazanmak üzere halen hırsla yüklenmektedir. Türkiye'de dinsel gericiliğin feodal, yarı-feodal ögeler ile geleneksel orta burjuva katmanlara dayalı olarak sistemin eteğinde ve büyük burjuvazinin uyumlu bir eklentisi olduğu dönem artık geride kalmıştır. Bu kesim kendi içinden güçlü tekelci gruplar çıkarmıştır ve bunlar halen devlete hakim olmak ve topluma kendi iktidar mevzilerini güçlendirecek biçimler vermek çabasıdadırlar. AKP bunun taşıyıcısıdır ve kendine özgü sınıfsal gücü aynı zamanda buradan gelmektedir. Özetle dinsel gericilik artık egemen burjuva gericiliğinin kitleleri denetim altında tutmakta yararlandığı bir yan eklentisi değil, fakat sistemin etkin ve asli bir ögesidir, giderek de hakim öge olmak isteği ve çabası içindedir.

Beşincisi, dinci partinin beş yılı aşkın bir süredir tek başına hükümet ediyor olmasının ve çok daha uzun süreden beridir başta büyük kentler olmak üzere belediyelerin büyük bir bölümünü elinde tutuyor olmasının ona sağladığı muazzam kadrolaşma olanağıdır. Dinci parti devleti ele geçirmede sanıldığından da büyük bir başarı sağlamıştır. Bugün hükümet ve meclisin ötesinde, cumhurbaşkanlığı, polis teşkilatı, bürokrasinin önemli bir bölümü, YÖK ve üniversitelerin kayda değer bir bölümü, medyanın önemli bir bölümü dinci partinin elinde ve hizmetindedir.

Altıncısı, dinci partinin köklü bir örgütsel gelenekten gelmesi ve oy desteğinin ötesinde güçlü,

bilinçli, hırslı, gayretli ve özgüveni giderek artan bir kadrosal ve kitlesel güce sahip olmasıdır. Bu onu belki bir ölçüde MHP hariç tüm öteki alışılmış burjuva parlamenter partilerden ayıran önemli bir yanı ve üstünlüğüdür. Buna hemen tümü de bugün dinci parti etrafında saf tutmuş ve onun başarısını kendi başarıları olarak gören her türden şeriatçı tarikat ve cemaat örgütlenmesi de dahildir.

Nihayet yedincisi, onun bugün düzenin en büyük başağrısını oluşturan Kürt sorunu kapsamında sahip olduğu özel üstünlüktür. Dinci parti Kürdistan'ın halen en büyük partisidir, Kürt burjuvazisinin, toprak sahiplerinin, aşiret reislerinin, tarikat şeflerinin önemli bir bölümü, Kürt büyük burjuvazisinin ise hemen tümü bu partiyi desteklemektedir ve onun saflarında örgütlüdür. Bu bugünün koşullarında ve Kürt sorunu çerçevesinde, dinci partiye düzen içinde ayrı bir güç ve ayrıcalık da sağlamaktadır. Kürt halkının yeminli düşmanları olan generaller bile halen bu açıdan dinci partiyi sorunun denetim altına alınıp bastırılmasında önemli bir olanak olarak görmektedirler.

Bütün bu üstünlük, avantaj ve olanakların bileşkesi olarak ortaya çıkan çok önemli sınıfsal, siyasal ve idari güç dinci partiyi 22 Temmuz'dan beri daha atak davranmaya, devleti ele geçirmek, toplumsal ve kültürel yaşamı kendine göre yeniden düzenlemek üzere bir dizi hamle yapmaya yöneltmiştir. Bu çabalar onun alışılmış türden bir hükümet partisi olmaktan öteye bir iktidar partisi olmaya ve öyle davranmaya yönelmesi anlamına gelmektedir. Rejim krizini yaratan, ağırlaştıran ve süreklileştiren tam da bu yöneliştir.

Halk cenazelere sahip çıktı

Türk ordusu ile PKK'li gerillalar arasındaki çatışmalar sırasında yaşamlarını yitiren 7 gerillanın cenazesine halk sahip çıktı.

Kato Dağı'ndan aldıkları cenazeleri Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine getiren binlerce kişinin önü asker ve polis barikatlarıyla kesildi.

Kent merkezinde sabah cenazeleri getirmeye gidenlere destek vermek isteyen ancak polis ve askerlerin kurduğu barikatlarda geçişlerine izin verilmeyen binlerce kişi de, Jandarma Tugay Komutanlığı önünde oturma eylemi başlatmıştı.

Cenazeleri alan kitlenin, Kato Dağı tarafında ilçenin girişinde bulunan Jandarma Tugay Komutanlığı önünde kurulan barikatlardan geçişlerine izin verilmedi. Yapılan görüşmeler üzerine cenazelerin otopsi için Tugay'a gelen savcılığa teslim edileceği ve kitlenin de geçişlerine izin verileceği yönünde anlaşma sağlandı.

PKK'lilerin cenazelerini Jandarma Tugay Komutanlığı'nda savcıya teslim eden kitle, ilçeye giriş yaptı. BDP Beytüşşebap İlçe binası önünde BDP Hakkari Milletvekili Kurt konuşma yapacağı sırada ilçeyi ablukaya alan polisler, gaz bombalarıyla kitleye saldırdı. Kitlenin de taş ve ses bombalarıyla karşılık vermesi üzerine polisler, bu defa gerçek mermilerle saldırdı. Atılan gaz bombalarından dolayı 3 kişi çeşitli yerlerinden yaralanırken, çatışmalar ilçenin geneline yayıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Afyon'daki patlama üzerine...

Afyon'da askeri cephanelikte yaşanan patlamanın ardından yapılan manipülatif açıklamalarla sermaye devletinin ihmalleri gizlenmek isteniyor. Yapılan açıklamaların tozu dumanı arasında 25 gencin hayatı bir hiç uğruna kaybolup gitti.

Sermaye sözcülerinin her sözünden samimiyetsizlik akıyor

Patlamanın ardından ilk saatlerde sansür mekanizmaları işletilirken sermaye hükümetinin Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu, “bu tip olaylar Pakistan’da Hindistan’da da oldu. Acı bir hadise, bir kaza neticesinde olan bir husus” diyerek ölenlere verdiği değeri ortaya koydu. Ölen askerlerin ardından “şehit” edebiyatı yaparak emekçilerin temiz duygularını istismar edenler tüm aymazlıklarıyla samimiyetsizliklerini ortaya koydular.

Genelkurmay Başkanı Necdet Özel’in Afyon’a giderek yaptığı incelemeler de aynı samimiyetsizliğin dışavurumuna döndü. Afyon Valisi İrfan Balkanlıoğlu Özel’e ziyareti dolayısıyla yöresel ürünler dolu hediyeler sundu. “Acımız tarifsiz ancak hayat devam ediyor” diyen Vali Balkanlıoğlu, pervazsız sözlerine şöyle devam etti: *“Ziyaretimize gelen tanıtım potansiyeli olan popüler kişilere yöre halkına ekonomik katkı için lokum, sucuk gibi ürünlerden hediye ediyoruz. Amacımız tanıtım yapıp yöredeki yoksul insanlara gelir kapısı sağlamak. Genelkurmay Başkanı gibi popüler bir isim gelmiş. Küçük maddi değeri olmayan bir hediye verdik. Genelkurmay Başkanımız çevresi olan bir insan. Bir yere o kilimi koysa, biri de ‘Nereden aldınız’ diye sorup Afyon’a gelip satın alsa fakir insanlar nasiplenecek. Emrivaki yapıp eline tutuşturmuşuz. Hayır mı diyecekti. Hayat devam ediyor. Bir acımız varken buna ara mı verelim?”*

Zorunlu askerlik zorunlu kölelik!

Veysel Eroğlu’nun herhangi bir idari, hukuki soruşturmaya dayanmadan yaptığı “kaza” tespiti açığa çıkan ihmal ve sorumsuzluğun tartışılmasının önünü almayı amaçlıyordu. Kaldı ki idari soruşturma süreci de hızla yayınlanarak aklama çabası yoğunlaştırıldı. Fakat patlamanın büyüklüğü ve üstü örtülemeyecek ölümler günlerdir konunun gündemde kalmasını sağladı. Sermaye hükümetinin şefi Erdoğan, konu hakkında açıklamalar yapan ve ihmal zincirini ortaya koyan emekli askerlere ‘ocağa ihanet etmek’ sözleriyle saldırırken askerlere verilen değer bir kez daha görüldü.

Orduya zorla alınan emekçi çocuklarını bir dizi işte köle gibi çalıştıran sermaye devleti, askerleri ucuz işgücü olarak kullanıyor. Askeri alanda yapılan işlerde iş güvenliği önlemlerinin alınmadığı bilinen bir gerçek.

DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, yaptığı açıklamayla bu konuya dikkat çekerek şunları ifade etmişti: *“Tıpkı tersanelerde, maden ocaklarında, atölyelerde, şantiyelerde toplu ölümlere gönderilen işçiler gibi, askere alındıktan sonra hiçbir güvenceleri olmayan, canını tamamen devlete emanet eden gencecik insanların nerede ve ne zaman hayatlarını kaybedecekleri tamamen tesadüfe veya ‘takdiri*

ilahiye’ bırakılmış durumda. Çünkü insan hayatına değer verilmeyen bir yönetim altında insanlarımız ülkenin her köşesinde tamamen kurlsız, güvencesiz ve denetimsiz olarak ‘kazara’ yaşamlarını sürdürmektedirler.”

Patlamaya konu olan çalışmanın bir denetim öncesi işlerin yetiştirmesi çabasıdan kaynaklandığı iddiaları hemen yalanlandı. Mevcut prosedürlere uyulmayarak gece çalışmaya devam edilmesi, normalde 12 kişinin olması gereken yerde 25 kişinin çalıştırılmaları gibi temel hatalar “kaza” açıklamalarını yalanlıyordu.

Kara Kuvvetleri 500. İstihkam Ana Komutanlığı’nın bulunduğu Ataköy Köyü’nün muhtarı Muharrem Özdemir’in açıklamalarıyla denetim gerekçesi teyit edildi. Muhtar Özdemir, askeri alanda bulunan köye ait su kuyularını denetim öncesi boyamak için kendisinden boya aldırıldığını ifade etti.

Cephanelik için yapılan iglo tipi sığınakların 1983 yılında yapıldığı ve böyle bir patlamanın etkisini azaltamayacağı da görülüyor.

Emekçilerin güvenliğini düşünmeyen sermaye devleti kışanının çevresine ilköğretim okulu dahi yaptırmış durumda. Ataköy İlköğretim Okulu’nun patlamanın etkisiyle tüm camları kırılırken okul eğitime başladığında öğrencilere ilk olarak el bombası gördüklerinde ne yapmaları gerektiği anlatıldı!

Öte yandan patlama sermaye devletinin rant için çevreyi nasıl işgal ettiğini de gösteriyor. Zamanında yerleşim yerlerinden uzakta kurulan askeri alan bugün şehrin içinde kalmış. Patlama ile birlikte birçok ev ve arabanın camlarının kırılması ve binlerce mühimmatın adeta gökten evlerin üzerine yağması, plansızlığın ve ranta dayalı şehirciliğin bir sonucudur.

Savaş çığırtkanları iş başında

25 insanın katline dair “kaza” açıklamalarını servis eden gerici-burjuva medya patlamayı kendi politik tutumlarına malzeme yapmaktan geri kalmadı. Ölen 25 askeri patlamanın sorumlusu ilan eden burjuva basın profesyonel ordunun bir an önce devreye

girmesi gerektiğini dillendirdi. Sermaye devletinin ordudan hükümete her açıklamasını değişmez doğrular olarak yansıtan gerici-burjuva medya böylelikle “artan terör” ve “yaklaşan savaş” öncesi ordunun profesyonelleşmesi adı altında savaş çığırtkanlığını yükseltti.

Sermaye düzeninde asker ölümleri olağandır!

Ordu içinde ‘eğitim zaiyatı’ tanımı asker ölümlerinin hiç de münferit olmadığını anlatmaktadır. Zorunlu askerlik yoluyla genç insanlar ağır hakaret, keyfi baskı ve kölelik koşullarında çalıştırır. Bu zorunlu eğitimde eline pimi çekilmiş el bombası verilerek, içtima alanı temizletilip çöpler yeniden yerlere atılarak ve aylarca angarya işler yaptırılarak kimliksizleştirme sağlanmaya çalışılır.

Kirli savaşın “kahramanları”

Sermaye devletinin Kürdistan’da yürüttüğü kirli savaşın faturasına dair her gün yeni örnekler ortaya çıkıyor. On yıllardır herkesin bildiği katliamlar, Kürt halkına yöneltilen saldırılar, çeşitli vesilelerle gündeme geliyor. Son olarak da Musa Çitil’in Derik İlçe Jandarma Komutanı olduğu döneme dair Mardin Cumhuriyet Başsavcılığı’nın hazırladığı iddianame kirli savaş teşhir eder nitelikte.

Hazırlanan iddianamede çok sayıda sivilin katledilişi anlatılıyor ve ardından da “terörist” olduklarına dair tutanak tutulduğu ifade ediliyor. 13 kişinin katledilişini ele alan iddianame çok sayıda çarpıcı örnek içeriyor.

16 Şubat ‘93’te Dumanlı Köyü’nden Seydoş Çeviren, Ahmet Çeviren, Yusuf Çeviren ve Abide Çeviren’in ahıra konan bombayla, Ramazan Çeviren ve Mehmet Nejat ise açılan ateşle katlediliyor. Ardından katledilenlerin “terörist” olduğu ve çatışmada öldürüldüğü söylenerek tutanak tutuluyor. Ancak bizzat savcılığın araştırması, kısa süre içinde ölenlerin sivil halk olduğunu ortaya koyuyor.

Yine kimi katliamların korucuların şahsi sorunlarından kaynaklı yönlendirmeleri sonucu işlendiği, ardından da gerillalarla birlikte kimsesizler mezarlığına gömülerek olayın örtbas edildiği görülüyor. Örneğin Mehmet Faysal hakkında korucular tarafından “terörist” diye şikayette bulunuluyor ve Faysal jandarma tarafından katlediliyor.

En çarpıcı örneklerden biri ise Vecdi Avcıl’ın katli. Avcıl önce askerler tarafından gözaltına alınıyor, ardından ise PKK ile girilen bir çatışmada öne sürülerek katline sebep olunuyor.

Kuşkusuz ki ne Musa Çitil’in sicili bu örneklerden ibaret ne de kirli savaşın tablosu. Çitil’in işkence ve tecavüzden defalarca soruşturulduğu ancak her seferinde kollandığı biliniyor. Örnekler tablonun küçük bir kısmını gösterse de yaşananlara dair fikir veriyor. Ancak dava dosyalarına yansımayanlar, Kürt halkının acılarında tazeliğini koruyor.

Alaattin'i katleden, katilini terfi ettiren ve onu tutuklamayan siyasi iktidardır!

Devrimci işçi Alaattin Karadağ 19 Kasım 2009 tarihinde Esenyurt'ta afiş asarken “dur ihtarı”na uymadığı gerekçesiyle polisler tarafından katledildi. Yargısız infazın ardından tek bir polise kasten adam öldürme suçundan, Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın 8. duruşması 7 Eylül Cuma günü görüldü.

Dosyaya yeni giren belgeler ve mahkemenin yargılama sürecine doğrudan müdahaleleri açısından görülen duruşma ibreti alemlikti. Mahkeme açık bir dille sanığı sarıp sarmaladığını ve sanığın aleyhinde delilleri kesinlikle toplamayacağını ilan etmiş oldu.

MOBESE kayıtları hem “var” hem “yok” !

Davayı takip eden müdahil avukatlar olarak, soruşturmanın en başında 23 Kasım 2009 tarihinde çevre işyerlerinin görüntü kayıtlarının ve MOBESE kameralarının kayıtlarının ilgili birimlerden alınarak savcılık dosyasına alınması talebinde bulunmuştuk. Bu talep savcılık tarafından kabul edilmiş, ne var ki kabulün gereği yerine getirilmemişti. Israrlı taleplerimiz sonucunda bu kamera kayıtlarına Terörle Mücadele Şubesi'nce el konulduğu bilgisine ulaşmış, bu kez de bu kayıtların TMSŞ'den alınarak dava dosyasına getirilmesi için mücadele vermiştik. TMSŞ de alaycı bir ifadeyle, kamera kayıtlarını aldığını, ne var ki olaydan itibaren on gün süreyle sakladığını ve daha sonra sildiğini, sanık polisin Alaattin'i öldürmekle iyi iş çıkardığını belirten bir yazı ile birlikte bildirmiş ve kayıtları vermemişti. Yine uzun uğraşlar sonucunda 1 Kasım 2011 tarihinde Saadetdere Caddesi 7. Sokak'ta 83523 nolu MOBESE kamerasının bulunduğu İl Emniyet Müdürlüğü İkinci Sınıf Emniyet Müdürü Kemal Erbil'in imzasıyla tarafından mahkemeye bildirilmişti. Mahkeme bu kez de Saadetdere Caddesi 7. Sokak'ta bulunan MOBESE kamerasının olay yerini görüp görmediği sordu fakat 18 Mayıs 2012 tarihinde aynı Emniyet Müdürü Kemal Erbil'in imzasıyla gönderilen belgede böyle bir MOBESE kamerasının olmadığı bildirildi.

Belirtmekte fayda vardır ki, MOBESE kayıtları sorulurken dahi bir başka vahim durum ortaya çıkmıştır; mahkemenin ya dava dosyasından haberi yok ya da bilinçli olarak hedef sapırtmaya çalışmakta. Keza Alaattin Karadağ, Saadetdere Caddesi 7. Sokak'ta değil, 4. Sokak'ta öldürülmüştür. Bu durum dahi yargılamanın elinde adaletin terazisini tutan gözleri bağlı kadının adaletine ulaşmak olmadığı, aksine terazinin güç, siyasi erk ve kanla beslenen devletten yana olduğunu gözler önüne seren bir başka nüve olarak karşımızda duruyor.

MOBESE kayıtlarını silen yahut halen saklayanlar hakkında mahkeme suç duyurusunda bulunmayı reddetti

Müdahil avukatlar olarak hem kamera kayıtlarını mahkeme kararına rağmen silen, yok eden yahut silinmemesine rağmen maddi gerçeğin açığa çıkmasına

engel olmak amacıyla bu kayıtları saklayan TMSŞ görevlileri hakkında, hem de MOBESE kamerasını hem var, hem yok diyerek mahkemeyi yanıltan, kasten delil gizleyen Emniyet Müdürü Kemal Elbir hakkında mahkemenin res'en suç duyurusunda bulunması gerektiği ve bu suç duyurusunun yapılmasında mahkeme heyetinin mesleki, vicdani, ahlaki ve hukuki sorumluluklarının bulunduğu ifade edilmesine rağmen mahkeme, “gelen yazı içerikleri ve ekleri göz önünde bulundurularak” talebimizin reddine karar verdi. Bir başka okumayla mahkeme “*ben suç işlendiğini görüyorum ama görmemezlikten geliyorum*” dedi.

Tanık Pakize Ilgaz'ın adresi ve yeri belli polis ulaşıyor ama 1 yıldır mahkeme ulaşamıyor

Mahkeme üç duruşma öncesinde tanık Pakize Ilgaz'a tebligat göndermiş ne var ki tanığın Avcılar'a taşındığı belirlenmişti. Daha sonra mahkeme emniyet müdürlüğü aracılığıyla ihzar müzekkeresi göndermiş ve tanığı çağırmıştı. Ne var ki mahkeme iki celsedir kasıtlı olarak zorla getirme kararını Avcılar Emniyet Müdürlüğü yerine Esenyurt Emniyet Müdürlüğü'ne yapmakta ve davayı sürüncemede bırakmaktadır. Zorla getirme kararını alan emniyet müdürlüğü ise yakın birim olarak evrakı ilgili müdürlüğe göndermek yerine eski tarihli cevabi yazısını mahkemeye yeniden göndermektedir. Bu yazışmalar hem mahkemenin hem de emniyet müdürlüklerinin ciddiyetini ve davaya göstermiş oldukları önem açısından önemli argümanlardır. Müdahil avukatlar olarak bu tanığın dinlenmesinden vazgeçmeyeceğimizi ifade ettik. Mahkeme bu kez tanık için doğru emniyet müdürlüğüne yazı yazılmasına karar verdi.

Dolmuş şoförünün vücudundaki kurşun çıkarılabilecek

Alaattin Karadağ'ın katledilmesi sırasında sanık polis tarafından el konularak bir ölüm mangasına dönüştürülen dolmuşun, yaralanan şoförü İsmail Durmuş neredeyse üç yıldır bedeninde bulunan kurşunla ve kurşunun yarattığı sağlık problemleriyle yaşamak zorunda. Bu kurşunun çıkarılmasında sakınca olmadığı Adli Tıp Kurumu tarafınca bildirilmiş, İsmail Durmuş'un talebiyle bir kez de Çapa Tıp Fakültesi'nden rapor istenmişti. Duruşma gününde mahkemeye intikal eden rapora göre kurşunun çıkarılmasında tıbben sakınca bulunmuyor. Ne var ki kurşunun çıkarılmasına onay verecek kişi yine İsmail Durmuş olacak. Olay örgüsü incelendiğinde, mağdur İsmail Durmuş'un polislerin silahıyla yaralandığı şüphe götürmez bir gerçek olarak karşımızda duruyor.

Keşif talebi yine gerekçesiz “red” edildi

Müdahil avukatlar olarak Alaatin Karadağ'ın ölüm yıldönümü yaklaşırken, ölümün gerçekleştiği mekan

ve saatte keşif yapılmasının zorunlu olduğunu, mahkeme heyetinin oturduğu yerden olayın oluş şeklini anlayamayacağını tanıkların da bir kez orada dinlenmesi gerektiğine vurgu yaptık. Yine “vatansever” bazı tanıkların olay yerinde keşif yapıldığında tanıklıklarının mümkün olamayacağını, evinin balkonundan olayı gördüğünü iddia eden Ertuğrul Bal adında tanığın, evinin aslında olay yerini hiç görmediğinin anlaşıldığını defaatle belirttik. Yargıtay'ın yerleşik kararlarının ölümün meydana geldiği yerde ve aynı koşullarda keşif yapılmasını zorunlu kıldığını hatta dosyaları bu yönüyle bozduğunu, Engin Çeber davasında dahi yıllar sonra keşif yapıldığını ve bu davada keşifin olmazsa olmaz delil olduğunu belirttik. Ancak mahkeme heyeti “kapı-duvar” bir tarzla gerekçesiz olarak talebimizi reddetti.

Sonuç yerine...

Bugün geline son nokta şudur: Soruşturma maddi olayın açığa çıkmasını engellemek için delillerin toplanmasına engel olmuş, delilleri karartan kolluk kuvvetleri hakkında resen işlem yapması gerekirken yapmamış, kurgusal tanıkların, sanık polis lehine ifade verebilmeleri için elinden geldiğince ifadeyi değiştirmiştir. Kovuşturma makamı mahkeme ise tüm bu yapılanları teşvik eder bir biçimde bu kanunsuzluğu takip etmiş, önceki mahkeme başkanı tarafından yapılmasına karar verilen keşif tarihini sürekli erteleyerek nihayetinde keşif yapmaktan vazgeçmiştir. Mahkemece yargılama faaliyeti fiilen yapılmamakta, çeşitli ara kararlarla adalet talebinde bulunanlar oyalanmaktadır. Yargılama faaliyeti bu anlamda; yargısız infazı aklama, sanık polisi koruma, kollama ve beraat ettirmek yönünde eğilim göstermektedir.

2007 yılında PVSK'da yapılan değişiklikle terör paranoyası altında girilen toplum mühendisliğinde “toplumu hizaya çekme” operasyonları polisin silahıyla yapılmaktadır. Polisin silahından çıkan kurşunlarla ülkenin kan gölüne çevrilmesi de, her gün ülkede sokak ortasında yargısız infazla bir gencin ölmesi de tesadüf değildir. Alaattin Karadağ'ın Şerzan Kurt'un, Feyzullah Ete'nin, Soner Çankal'ın, Cem Aygün'ün, Emrah Barlak'ın, Baran Tursun'un ve Hasan Selim Gönen'in katledilmeleri tesadüf değildir. Ölenler dostlarımız, kardeşlerimiz, arkadaşlarımız, müvekkillerimiz, yoldaşlarımızdır... Öldüren ise devlettir... Ölen derhal suçlu ve “ölmeyi hak eden” ilan edilir, yargılama faaliyeti sakatlanır ve polisler “devlet olarak topyekûn arkadayım” mesajı verilir ve neticeten katiller aklanır.

Biz Alaattin Karadağ'ın ve ailesinin avukatları olarak bu bilinçle, tüm bu yaşanan hukuk trajedisine rağmen adalet mücadelesini salt mahkemelerin tekeline bırakmayacağımızı, elinde adaletin terazisi olan gözleri bağlı kadının iğfal edilmediği ve katillerin gerçekten yargılanacağı günler gelene dek yargısız infazlarla etkin biçimde mücadele edeceğimizi ve onların aklanmasına izin vermeyeceğimizi ilan ediyor.

Av. Zeycan Balcı Şimşek

Düzen yargısı Karadağ cinayetini örtbas etmek için seferber!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 tarihinde Esenyurt-Avcılar polisi tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledilmesinin ardından açılan davanın 8. duruşması 7 Eylül günü Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Katil polislerden Oğuzhan Vural'ın tutuksuz olarak yargılandığı davanın son duruşması da, polis-mahkeme-yargı eliyle yürütülen aklama operasyonunun yeni bir celsesiydi. Avukatların keşif talebini reddeden mahkeme, davayla ilgili delillerin emniyet eliyle karartılması karşısında suskunluğunu korudu. Davanın bir sonraki duruşması 3 Aralık 2012 tarihine ertelendi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ise duruşma devam ederken adliye önünde Karadağ cinayetinin aydınlatılması ve katillerin yargılanması talebiyle eylemdeydi.

Davanın 8. duruşmasında, polis cinayetini örtbas etmek için kurgulanan mizansen tüm hatlarıyla bir kez daha görüldü. Dava avukatlarının keşif talebini keyfi biçimde reddeden mahkeme heyeti, sürüncemede bıraktığı bir dizi noktayla ilgili aynı tutumunu korudu.

Duruşmaya Alaattin Karadağ'ın kardeşi Abdullah Karadağ ile Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi 15 avukat katıldı.

Deliller karartılıyor

İnfazın gerçekleştiği saatlere ilişkin olay yeri ve çevresinin MOBESE görüntülerinin polislerce silindiği/kaybedildiği gerçeği ve bununla ilgili Emniyet Müdürlüğü'nün çelişkili açıklamaları duruşmaya damga vurdu.

Karadağ'ın katledildiği yeri gösteren MOBESE kameralarıyla ilgili çelişkili açıklamaları ortaya koyan müdahil avukatlar, daha önce (01.11.11) İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Kemal Erbir imzalı belgede 83523 nolu MOBESE kamerasının belirtilen adreste bulunduğu söylenirken yine Kemal Erbir imzalı bir sonraki cevapta kameranın 7. sokak içerisini görmediğinin belirtildiğini ifade ettiler. Bu durumun, açıkça bir çelişki olduğunu belirttiler. Duruşmada söz alan Av. İbrahim Ergün, mahkemenin, Kemal Erbir hakkında hakkında suç duyurusunda bulunmasını talep etti.

Duruşmanın başlangıcında söz alan Av. Zeycan Balcı Şimşek, adresi ve iletişim bilgileri belli olan tanık Pakize Ilgaz'ın getirilmemesini eleştirdi. Mahkeme, Ilgaz'ın bir sonraki duruşmaya getirilmesi için müzekkere yazılmasına karar verdi.

Bir kez daha keşif talebi...

Duruşmada, Karadağ'ın katledildiği 19 Kasım 2009 tarihinden bu yana 3 yıla yakın bir süre geçtiğini hatırlatan Av. Murat Çelik, Karadağ'ın katledilişinin 3. yılında olayın yaşandığı yerde tüm tarafların katılımıyla keşif yapılmasının önemine dikkat çekti. Çelik, keşif kararının mahkeme tarafından 18 aydır sürüncemede bırakıldığını ifade etti.

Geride kalan 7 duruşma boyunca, tanık olarak dinlenen kişilerin çelişkili ifadeler verdiklerini söyleyen Çelik, bu durumun ancak olay yerinde keşif yapılmasıyla ortaya çıkacağının altını çizdi. Mahkemenin, polisin yönlendirmesinde olduğunu düşündüklerini belirtti. Mahkeme, keşif kararını, “delil durumu ve dosya kapsamını gözönünde bulundurarak” keyfi biçimde reddetti.

Polis avukatından emniyet savunması...

Sanık polis Oğuzhan Vural'ın da katıldığı duruşmada, katil polisin avukatı Tolga Yurdakul, adeta bir cinayet şebekesi gibi çalışan emniyet müdürlüğü adına savunma yaptı. Polis avukatı,

polisin kanunun gereği neyse onu yaptığını söyleyerek bir dizi demagojik açıklamada bulundu. Katil polis Oğuzhan Vural'ı “mağdur” göstermeye kalkan polis avukatı, polislerin canını dişine takarak çalıştıklarını söyleyerek cinayeti aklamaya çalıştı.

Duruşmada ayrıca, Karadağ'ın katledildiği olayda yaralanan ve vücudunda halen kurşun bulunan minibüs şoförü İsmail Durmuş ile ilgili İstanbul Tıp Fakültesi'nden gelen doktor görüşü de okundu. Raporda, Durmuş'un vücudundaki kurşunların çıkarılması konusunda tıbben bir engel olmadığı da belirtildi. Mahkeme, kurşunların çıkarılıp çıkarılmaması için Durmuş'un görüşünün alınmasına karar verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Adalet öldü Şerzan yaşıyor”

2010'da polis ve faşistlerin koordineli saldırısı sonucu katledilen Şerzan Kurt'un katili mahkemece önce suçlu bulundu, ardından ise tahliye edildi.

12 Mayıs 2010'da Muğla'da ilerici, devrimci ve yurtsever öğrenciler önce faşistlerin saldırısına uğramış, ardından ise polis öğrencilerin üzerine ateş açarak Şerzan Kurt isimli yurtsever öğrenciyi vurmuştu. Vurulduktan sonra 7 gün boyunca yaşam mücadelesi veren Şerzan, 19 Mayıs'ta İzmir Dokuz Eylül Tıp Fakültesi'nde hayatını kaybetmişti.

Başlatılan soruşturma ve dava sürecinde Şerzan'ın katili olduğu tespit edilen polis Gültekin Şahin tutuklandıktan sonra hakkında Muğla Ağır Ceza Mahkemesi'nde “olası kasıtlı insan öldürme” suçundan dava açıldı.

Dava sürecinde gerek Kurt'un ailesi, gerekse avukatlar için pek çok zorluk yaşandı. Faşist provokasyonlar dava süresince birbirini izledi, davanın yerinin değiştirilerek Eskişehir'e alınmasına rağmen provokasyonlar sürdü. Yine dava boyunca sanık avukatları Şerzan Kurt'un “terörist” olduğu, tutuklu polis Gültekin Şahin'in görevini yaptığı şeklinde savunmalar yaptılar. Polisin tutuklu yargılanmasına ise “Mardin Kızıltepe'deki davada dört özel hareket polisi tek gün bile tutuklu kalmadı. Müvekkilim ise iki yıldır tutuklu” sözleriyle itiraz edildi.

Şerzan Kurt davasının 7 Eylül günü gerçekleştirilen karar duruşmasında ise devletin katil polisleri nasıl koruduğu bir kez daha görüldü. Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi Savcısı Cevdet Beşikçi, Gültekin Şahin hakkında olası kasıtlı adam öldürmekten ömür boyu hapis cezası talep etti. Hakim ise önce Şahin'i suçlu buldu, ardından ise suçluya yardım etmekten ceza indirimini uygulayarak yeni bir hukuksuzluğa imza attı ve 8 yıla mahkum etti. Gerekçe olarak ise olay yerinde olan Oktay Kebapçı'nın da silahını ateşlemiş olması ve Şahin'in de ona yardım etmiş olabileceği gösterildi. Kararın ardından Gültekin Şahin tahliye edildi. Böylece mahkeme Şahin'in önce katil olduğunu kabul edip sonra da serbest bırakarak gerçek amacını göstermiş oldu.

Şerzan'ın ailesi, dostları ve avukatları ise “Adalet öldü Şerzan yaşıyor” diyerek hukuksuz karara tepki gösterdiler. Avukatlar bir hafta içerisinde itiraz edeceklerini ve katilin hak ettiği cezayı alması için mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Şerzan davası, tıpkı diğer devlet katliamlarında olduğu gibi devletin katilleri nasıl koruduğunun tipik bir örneği olarak bir kez daha tarihte hak ettiği yeri aldı.

Polisten infaz listesi

Gazi karakoluna yönelik eylemin ardından sermaye devleti bir kez daha bildik senaryoları devreye soktu. Eylemi yapan İbrahim Çuhadar'ı "8 numaralı bombacı" ilan eden polis, resimler yayınlamak pek çok devrimciyi hedef haline getirdi. Hasan Selim Gönen de geçtiğimiz aylarda benzer bir biçimde önce hedef haline getirilip ardından sokak ortasında katledilmişti.

DHKC tarafından Gazi Karakolu'na yönelik gerçekleştirilen bombalı saldırının ardından burjuva medya ve polis işbirliği ile kirlili bir senaryo ortaya kondu. Polisin basına servis ettiği haberlerde eylem sırasında hayatını kaybeden devrimci İbrahim Çuhadar'ın "8 numaralı bombacı" olduğu ve emniyet tarafından arandığı söylendi. Ayrıca yine fotoğrafları basına servis edilen 9 devrimcinin de polisin bir süredir aradığı "bombacılar" olduğu yönlü bilgiler yer aldı.

Polisin servis ettiği bu haber, boyalı basın tarafından da büyük bir "heyecan" ile karşılandı. Gazeteler sansasyonel haber yakalama sevinci ile devrimcilerin boy boy fotoğraflarını yayınlamak ihbarcılık çağrısında bulundular. "Görünce polisi arayın", "İstanbul'u kana bulamak isteyen 8 canlı bomba", "İşte aranan canlı bombalar" gibi başlıklar atan gazeteler polisin yaratmak istediği linç ortamına adeta çanak tuttular. Kimi gazeteler sözde listedeki resimleri kısmen kapatarak yayınlama ve isimlerin baş harflerini vermekle yetinirken kimileri fotoları ve resimleri açık yayınlamaktan da çekinmedi.

Bir yandan güçlü devlet imajı yaratmaya çalışan, bununla birlikte de faşizan yöntemlerle toplumu baskı altında tutan devletin bu hamlesinin ilerici ve devrimcilere yönelik katliamların, yargısız infazların önünü açmak için yapıldığı açık. Yayımlanan liste ile

birlikte servis edilen "Üsküdar'da bomba paniği" gibi haberlerle de beslenen bu durumun, devletin terörle mücadele adı altında yapacağı katliamlara kılıf hazırlamak amacı taşıdığını görmek zor değil.

Temmuz ayı içerisinde de benzer bir biçimde Hasan Selim Gönen ve Sultan Işıklı'nın fotoğrafları "aranan teröristler" biçiminde basına servis edilerek bu iki devrimci katli vacip ilan edilmişti. Çok geçmeden polis iki devrimciyi sokak ortasında kurşun yağmuruna tutmuş ve Hasan Selim Gönen katledilmişti.

Buradan bakıldığında son yayınlanan listenin de bir infaz listesi olduğu, devletin daha baştan "terörist" ilan edilen devrimcilerin görüldükleri yerde yargılanmaksızın infaz edileceği mesajını verdiği ve bunu da toplum gözünde meşrulaştırmaya çalıştığı açık.

Gazi karakolu bombalandı

DHKC, 11 Eylül'de, Gazi Mahallesi'nde bulunan 75. Yıl Polis Merkezi'ne yönelik bombalı bir eylem gerçekleştirdi. İbrahim Çuhadar tarafından gerçekleştirildiği öğrenilen eylem sonucunda karakolun girişinde ağır hasar oluşurken, 1 polis öldü, 8 polis de yaralandı.

Nizamiye kapısından girerek karakol girişine yönelen Çuhadar, karakolun girişinde üzerindeki bombayı ateşledi.

Gün içerisinde açıklama yapan Devrimci Halk Kuruluş Cephesi (DHKC) eylemi üstlendi ve eylemin geçtiğimiz ay katledilen Hasan Selim Gönen'in hesabını sormak için yapıldığını açıkladı. Açıklamada polis tarafından katledilen kişilerin isimlerine yer verilerek hesap sorulacağı ifade edildi.

Eyleme hedef olan Gazi Karakolu'nun ilerici ve devrimci muhalefetin güçlü olduğu Gazi Mahallesi'nde yıllardır halka zulüm uygulayarak terör estiren bir odak olduğu, mahallede uyuşturucu ve fuhuşu yönlendirdiği, hak arama eylemlerine yönelik saldırganlıkta sınır tanımadığı biliniyor.

Ayrıca '96 Gazi Direnişi sürecinde de karakol kilit bir rol oynamış, gerek provokasyonun yaratılmasında, gerekse ardından yaşanan katliamda karakol kirlili güçlerin üssü olarak kullanılmıştı.

Yine Temmuz ayı içerisinde DHKC militanları Hasan Selim Gönen ve Sultan Işıklı Gazi Mahallesi'nde polisin saldırısına hedef olmuş, Hasan Selim Gönen hayatını kaybetmişti.

Polis cenaze için gelen TAYAD'lılara saldırdı!

TAYAD üyeleri 12 Eylül Çarşamba günü, otopsi yapılmak üzere Adli Tıp Kurumu'na götürülen İbrahim Çuhadar'ın cenazesini almak için öğlen saatlerinden itibaren ATK önünde toplandılar.

TAYAD'lıların toplanmasına ve "İbrahim Çuhadar ölümüzdür" sloganlarına tahammül edemeyen polis ise biber gazı ve tazyikli su ile TAYAD'lı ailelere saldırdı. 5 kişiyi gözaltına aldı.

İlerleyen saatlerde Çuhadar'ın ailesinden alınan kan örneği ile DNA testi yapılmaya başlandı. Aile içeride iken polisin, yeni getirilen İbrahim Çuhadar'ın resmini almak istemesi ile tekrar bir arbede yaşandı. Polis, içlerinde ÇHD üyesi avukatların da olduğu devrimcilere kalkanlarla ve tekmelerle saldırarak yolun karşısına kadar itti. Saldırının ardından bekleyiş yine devam etti.

BDSP de ilk saldırının ardından ATK önüne gelerek TAYAD'lılara destek verdi.

İbrahim Çuhadar (İrfan): Savaşta tutsak düştü direndi ve şimdi ölümsüzleşti

İbrahim Çuhadar 16 Ağustos 1973 Ankara, Altındağ doğumludur. Aslen, Çorum, Alaca, Tutluca Köylü, yoksul bir ailenin çocuğudur. İş bulmak için memleketlerinden göç ettikleri Ankara'nın gecekondu mahallesi Hüseyin Gazi'de yoksulluk içinde yaşam mücadelesi verdiler.

İbrahim Çuhadar ortaokul yaşlarından itibaren damgacılık, kaşe, tabela, prinç levha, mobilyacılık, bakkal cıracılığı yaptı. Ortaokulu ancak dışardan bitirebildi. 90'lı yıllardan itibaren inşaatlarda çalıştı. Kışın inşaatlarda iş olmayınca pazarlamacılık yaptı.

1993 yılında inşaatla çalışırken devrimcilerle tanıştı. İlk örgütlülüğü Devrimci İşçi Hareketi içinde oldu. 1994 yılında illegal mücadele içinde yer aldı. 28 Eylül 1994 yılında tutsak düştü. Ankara Ulucanlar ve Çankırı E tipi hapishanesinde 19 Aralık katliamına kadar toplam 10 yıl tutsak kaldı. Akarabası İrfan Ortakçı'nın Çankırı hapishanesinde 19 Aralık katliam saldırısında Ölüm Orucu direnişçilerini korumak için yaptığı feda eylemine tanık oldu. Katliam saldırısından sonra sevk edildiği Sincan F Tipi Hapishanesi'nden 2004 yılında tahliye oldu.

Tahliye olduktan sonra 2009 yılına kadar çeşitli alanlarda çalıştı. Bu süreç içinde onlarca kez gözaltına alınıp tutuklandı. Her tahliye olduktan sonra tereddütsüz mücadeleye devam dedi.

(Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi 12 Eylül 2012 tarihli 393. açıklamasından...)

12 Eylül ülke genelinde lanetlendi!

İzmir: 12 Eylül AKP ile sürüyor!

12 Eylül faşist askeri darbenin üzerinden 32 yıl geçmesi ve bugün hala karanlığının sürmesi nedeniyle İzmir’de DİSK, KESK ve TMMOB tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Konak YKM önünde toplanan kitle buradan AKP İl binası önüne yürüdü. “12 Eylül AKP ile sürüyor. YÖK, RTÜK, HSYK, ÖYM (DGM) ve sendikal yasaklar kaldırılсын. DİSK”, “12 Eylül faşizmi AKP ile sürüyor. Teslim olmayacağız. DİSK-KESK-TMMOB”, “12 Eylül yargılansın. Tüm sonuçlarıyla kaldırılсын. Devrimci 78’liler” pankartları açıldı. Eylemde 12 Eylül darbesi döneminde şehit olanların resimleri taşındı. Yürüyüş boyunca 12 Eylül darbesinin sürdürücüsü olan AKP eleştirildi ve şimdiye kadar yaptığı icraatları protesto edildi. AKP il binası önüne gelindiğinde kürsüden ilk önce kitle selamlandı ve ardından devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. 12 Eylül darbesinde şehit olanların isimleri okunarak kitle tarafından ‘burada’ sloganıyla karşılandı. Basın metnini ortak üç kurum adına Ferdan Çiftçi okudu. Çiftçi açıklamaya darbenin üzerinden 32 yıl geçmesine rağmen 32 yıldır alanlarda olduklarını ve sömürü düzenine olan isyanlarını haykırdıklarını söyleyerek söze başladı. 12 Eylül’ün halkın eşit, özgür, demokratik gelecek umudunu yerle bir ettiği belirtildi. 12 Eylül’ün bugün kurumsal olarak varlığını devam ettirdiği vurgulandı. Çiftçi, darbe sonrası ideolojik yapılanmanın hayata geçirildiği, MGK, YÖK, Diyanet İşleri, Terörle Mücadele kanunu, %10 seçim barajı, zorunlu din dersleri gibi anti-demokratik düzenlemeleri ile halkı zapturapt altına aldığını söyledi. Açıklama, dönemin TİSK Başkanı ile ABD Başkanı’nın 12 Eylül darbesiyle ilgili düşünceleri anlatıldı. Darbe sayesinde 24 Ocak kararlarının hayata geçirildiği vurgulandı. Darbe ile emperyalizme bağımlılığın daha da arttığını ifade eden Çiftçi, bu bağımlılığın bugünde sürdüğünü belirtti. Ülke tarihindeki en büyük hak gasplarının AKP hükümetinde yaşandığını belirterek AKP’nin darbenin çocuğu olduğu ve darbenin devamını sağlamak için çalıştığı söylendi.

Yürüyüş boyunca “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Darbecilerden hesabı devrimciler soracak!”, “Gün gelecek devran dönecek darbeciler halka hesap verecek!”, “Yaşasın halkaların kardeşliği!” sloganları atıldı. Eyleme BDSP ve ilerici-demokrat kurumlarda destek verdi.

Konak alanına kadar kitleyle yürüyen HDK buradan Kemeraltı girişine geçerek basın açıklaması gerçekleştirdi. HDK bileşenlerinin ayrı eylem yapmasının nedeni olarak hazırlanan ortak metinde anlaşılmadıkları ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

İstanbul: 12 Eylül karanlığına karşı meşaleli yürüyüş

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, 12 Eylül askeri faşist darbesinin 32. yıldönümü dolayısıyla 11 Eylül günü Taksim’de meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. DİSK Genel Merkez yöneticileri, bağlı sendikaların yönetici ve üyeleri ile direnişçi işçilerin katıldığı eylemde 12 Eylül’ün AKP ile sürdüğü söylendi.

11 Eylül akşamı gerçekleştirilen yürüyüşe Süreyyapaşa Devlet Hastanesi’nde işten atmalara karşı direnen Dev Sağlık-İş üyeleri “İşimize, emeğimize,

hastanemize sahip çıkmak için direniyoruz” pankartıyla katılırken, tazminat hakları gasp edildiği için Cankurtaran Holding önünde direniş çadırı kuran Birleşik Metal-İş üyesi işçiler ile Bilgi Üniversitesi’nde işten atılan Sosyal-İş üyesi işçiler de yerlerini aldılar.

Nakliyat-İş, Dev Sağlık-İş ve Birleşik Metal’in katılımının dikkat çektiği eylemde “12 Eylül AKP ile sürüyor! YÖK, RTÜK, HSYK, ÖYM (DGM) ve sendikal yasaklar kaldırılсын” pankartı açıldı.

Galatasaray Lisesi önünden başlayan yürüyüş Taksim Meydanı’nda sona erdiğinde basın açıklamasını DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu yaptı. 12 Eylül darbesinin bilançosunu hatırlatarak açıklamaya başlayan Serdaroğlu, 12 Eylül faşizmi ile emekçilerin kazanılmış haklarının zorla ellerinden alındığını ifade etti. Açıklamanın ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana’da 12 Eylül açıklamaları

12 Eylül askeri faşist darbesinin 32. yılında DİSK Çukurova Bölge Temsilciliği tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. DİSK Bölge Temsilcisi Kemal Arslan tarafından yapılan açıklama 12 Eylül sürecini anlatarak başladı. Devamında 12 Eylül baskı ve terörünün DİSK üzerindeki sonuçları belirtilerek kazanılan bütün hakların zorla alındığı vurgulandı.

Açıklamanın sonunda “Ne unuturuz, ne affederiz!” diyen Arslan, 12 Eylül’le hesaplaşmanın AKP’nin bütün kurum, ideoloji ve temsilcilerini tasfiye ederek mümkün olacağını söyledi.

“Kenan Evren Bulvarı Demokrasi Bulvarı olsun” talebiyle Kenan Evren Bulvarı girişinde ayrı bir basın açıklaması daha gerçekleştirildi. Kurumlar adına açıklama yapan Münir Korkmaz 2007’de 78’liler Derneği öncülüğünde ismi “Demokrasi Bulvarı” olarak değiştirmek istediklerini ancak belediyenin kabul etmediğini açıkladı.

KESK Adana Şubeler Platformu, 78’liler Derneği, İHD, EĞİT-DER, PSAKD, ÇHD, DİP ve HDK’nın imzacı olduğu açıklamanın sonunda Çukurova Belediyesi’nin talepleri dikkate alması gerektiği ifade edildi.

DİSK’in temsili düzeyde basın açıklaması gerçekleştirmesi dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / Adana

DİSK: 12 Eylül AKP ile sürüyor!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), 12 Eylül darbesinin 32. yıldönümü öncesinde gerçekleştirdiği yürüyüşle 12 Eylül’ün bugün AKP eliyle sürdüğünü belirtti.

10 Eylül günü DİSK Genel Merkezi’nden AKP Şişli ilçe binasına yürüyen işçiler “12 Eylül AKP ile sürüyor! YÖK, RTÜK, HSYK, ÖYM (DGM), sendikal yasaklar kaldırılсын!” pankartı ve dövizlerini taşıdılar. Eylemde, Cankurtaran Holding tarafından hakları gasp edilen Birleşik Metal üyesi Güven Elektrik işçileri de “Alacaklarımızı derhal ödeyin!” pankartı ile katıldılar. Eylemde Genel-İş üyesi taşeron işçiler ise kendi dövizleriyle yer aldılar.

AKP binası önünde çevik kuvvet polisleri tarafından barikat oluşturulduğu için açıklama barikatın önünde yapıldı. Açıklamayı DİSK Genel Başkanı Erol Ekici okudu.

Ekici şunları ifade etti: “Yasalarıyla ve kurumlarıyla 12 Eylül varlığını sürdürüyor. 12 Eylül zihniyeti, toplumu tektipleştirerek, her türlü demokratik tepkiyi baskıyla sindirmeye çalışan, işkenceyi, devlet terörünü kurumsallaştıran, bireyleri örgütsüzlüğe sürükleyen 12 Eylül zihniyeti, Türkiye halklarına çok şeyler kaybettirdi.”

Ekici ayrıca son 10 yıldır AKP hükümetinin 12 Eylül’le hesaplaşma adı altında 12 Eylül darbesinin tüm kurumlarının meşrulaştırılması için adımlar attığını ifade etti.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Eylül Ayı Toplantısı Sonuçları...

Değerlendirme ve kararlar

MİB MYK Eylül ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları yer aldı:

- Siyasal gelişmeler üzerine değerlendirme
- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama
- Direnişler
- Bülten

Gündem üzerine yapılan tartışmaların sonuçlarını özetleyelim.

- Siyasal gelişmeler üzerine değerlendirme:

Son haftalarda gündemin baş sırasında Suriye ve Kürt sorunuyla bağlantılı gelişmeler bulunuyor. MYK bu gelişmelere ilişkin şu tespitlerde bulunmaktadır:

1. Sermaye iktidarı emperyalistlerin hizmetinde ve aynı zamanda kendi gerici çıkarları uğruna Suriye'ye yönelik savaş ve saldırganlık politikalarını uygulamaya devam ediyor. Rejim karşıtı dinci grupların himaye edilmesi, silahlandırılması ve kanlı provokasyonlar için kullanılması gibi olaylar sıradan vakalar haline geldi. Ama bu kadarı yetmiyor ki, emperyalistlere bir askeri müdahale için davetiyeler çıkarılıyor, kışkırtıcı söylevler veriliyor. Emperyalist savaş makinasının şefleri de ülkede cirit atıyorlar. Bu kadarı dahi onların gerçek niyetleri hakkında yeterince fikir veriyor. Halkların özgürlüğü ve geleceği umurlarında değil, egemenlik ve yağma peşindeler. Ortadoğu halklarının kanının dökülmesi pahasına kölelik düzeninin pekiştirilmesi için çalışıyorlar.

Kürt sorunu ile ilgili gelişmeler ise Suriye'ye yönelik bu gerici saldırganlıkla iç içe geliyor. Çünkü dışarıda bu maceralara girenler ellerini rahatlatmak istiyorlar. Zira gerici müdahaleleri hiç istemedikleri halde Kürt halkının mevzi kazanmasının yolunu açarken, buna da bağlı olarak ülke içerisinde Kürt hareketi yeni bir ivme kazanıyor. Bu durumda da dışarıdaki saldırganlık içeride Kürt hareketine karşı saldırganlıkla tamamlanıyor, savaş cephesine sürülen emekçi çocukları canlarından oluyorlar. Bu ise bir kez daha halklar arasındaki düşmanlığı körüklemenin dayanağı yapıyor ve böylelikle de kirli savaşın sürdürülmesi için yeni cephanelikler yaratılıyor.

2. İşçi sınıfı ve emekçiler ülke yönetenlerinin bu haksız ve gerici savaş politikalarını durdurmak zorundadırlar. Bu kardeş emekçi haklara karşı bir sorumluluk olduğu kadar, kendi hayatları ve gelecekleri için de böyledir. Emperyalist müdahalelerin, kirli savaşların çok yönlü faturasını emekçiler ödemektedir. Fakat buna rağmen bu konuda bağımsız bir tutum geliştirilememekte, bu ölçüde de egemenlerin savaş ve saldırganlık politikalarının tuzağına düşülmektedir.

Kuşkusuz bu konuda sendikaların başına çöreklenmiş sendika ağaları da önemli bir rol oynamaktadır. Büyükçe bir kısmı kirli savaş ve saldırganlık politikalarına destek verdiği gibi, bundan kendi çıkarları için de azami ölçüde yararlanmaktadırlar. Bu bakımdan hiçbir sendika bürokratinin Türk Metal çetesinin eline su dökemeyeceğini belirtmek gerekir. Şovenizmi sınır tanımadan kullanan bu çete, hayatlarını sermayeye

peşkeş çektiği metal işçilerinin gözünü boyamaktadır. Bu çete son gelişmeler vesilesiyle bu kez de Bursa'da sahne alarak organize ettiği yürüyüşle savaş çığırtkanlığı yaptı.

3. İşçi sınıfı bu tuzaklara düşmemelidir. Bunun için ise "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltmelidir. Bu anlayış bir yandan halkların eşit ve özgür bir şekilde kardeşçe yaşaması anlamına gelirken, bu yönde alınacak her mesafe ise işçi sınıfının birliğinin pekişmesine, sermayeye karşı mücadelesinin büyümesine hizmet edecektir.

4. MİB MYK bu temel gerçekler ışığında işçi sınıfını aydınlatmanın ve mücadeleye sokmanın acil önemine dikkat çekmektedir. Beraberinde ise bu uğurda çalışmalarını yoğunlaştıracaktır. Bunun için işçi sınıfını aydınlatmak çeşitli araçların kullanılması, eylem ve etkinliklerin düzenlenmesi, yapılacak eylem ve etkinliklere katılımın örgütlenmesi yapılacaktır. MYK bu çerçevede gerekli inisiyatifin özel önemine dikkat çekmektedir.

- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama:

Toplantının ağırlıklı gündemini oluşturan bu konuda MYK öncelikle sürecin bulunduğu aşamaya ilişkin değerlendirmelerde bulunmuştur.

1. Hükümet, sermaye ve sendika ağaları işbirliğiyle işçi sınıfının toplu sözleşme hakkı fiilen gaspedilmiştir. MESS Grup TİS süreci de bu noktada kilitlenmiştir. Örneğine ancak faşist darbe dönemlerinde rastlanacak türden bu ağır saldırı karşısında yazık ki işçi sınıfı cephesinden neredeyse hiçbir şey yapılmamaktadır. Nasıl olsa aidatlar kasalarına akmaya devam ettiği için sendika bürokratları suskunluklarını sürdürüyorlar. Dahası toplu sözleşme yükünden kurtulduklarına da

seviniyorlar. Böylelikle de büyük bir ihanete imza atıyorlar.

2. Önceki toplantılarında da bu gasp saldırısını değerlendiren MYK verilecek mücadelenin iki boyutu olduğunu vurgulamıştı. Öncelikle, fiili-meşru ve militan bir mücadele yolundan gaspa tok ve kararlı bir yanıt verilmeliydi. İkincisi ise TİS süreci, sermaye ve hükümetinden icazet almadan fiilen işletilmeliydi. Bu demektir ki sözleşme taslakları hazırlanmalı, MESS'in önüne konulmalı ve onun tutumundan bağımsız olarak da kazanmak için greve uzanan bir mücadele örgütlenmeliydi.

MYK bu politik tutuma bağlı olarak, sermayenin aleti olan Türk Metal'den hesap sormak, süreci fiili-meşru mücadele yolundan geliştirmek iddiasını öne süren Birleşik Metal'e ise bu yolda yürüdüğü müddetçe destek vermek gerektiğini vurgulamıştı. Ama her halükarda ise sürecin seyrini işçi sınıfının alacağı tutumun belirleyeceği düşüncesinden hareketle, ileri ve öncü işçilerin inisiyatif alması için etkin bir çalışma yürütmenin gereğinin altını çizmişti.

3. Bu politikanın hala da güncel olduğunu vurgulayan MYK, bununla birlikte fiili-meşru mücadeleyi örgütlemek bakımından yapılanların ise oldukça yetersiz olduğunu tespit etmektedir. Birleşik Metal cephesinden ortaya konulan iddiaya uygun bir pratik görülmemekte, dahası bir rehavet ve atalet havası gözlemlenmektedir. Yetki gaspına karşı mücadele adına pek bir şey yapılmazken, TİS sürecini fiili-meşru yoldan örgütlemek yönünde de ilk aşamada yapılanların üstüne pek az şey konulmuştur.

Bu koşullarda ileri ve öncü metal işçilerinin göstereceği inisiyatif büyük önem taşımaktadır. Bu bakımdan TİS kapsamındaki fabrikaların temsilcileriyle yapılacak toplantı ve ardından açıklanması beklenen mücadele programı önem kazanmaktadır. Bu aşamada ya ihtiyaca yanıt verecek

bir mücadele programı ile mevcut rehavet aşılacak ya da göstermelik kararlarla durum aynı biçimde sürdürülecek. Kuşkusuz ki bu durumda yetki gaspı kalıcılaşacak, metal işçilerinin kazanma iradesi büyük yaralar alacaktır.

4. MYK bu kapsamda ayrıca Birlik çalışmalarını da değerlendirmiştir. Yetki gaspı konusunda işçi sınıfını aydınlatma, sendika bürokratlarının teşhiri, eylemli mücadelenin yükseltilmesi, TİS sürecini fiilen örgütlemek hedefiyle çalışmaların yürütülmesi biçiminde belirlenen hareket planı baz alınarak pratiğimiz ele alındığında olumlu adımlarla birlikte ciddi yetersizliklerin olduğu görülmektedir. Tanımlanan araçların istenilen düzeyde kullanılmaması yetersizlikler arasındadır. Ama yetersizlik özellikle örgütlenme ve eylemli mücadele planındadır. Bu sonucun ortaya çıkmasında güç ve olanaklar belli bir rol oynasa da, yine de mevcut olanla daha fazlasının yapılabileceği kesindir. MYK bu anlayışla eleştirel ve özeleştirel değerlendirmelerde bulunmuştur.

5. Bu değerlendirmelerin ışığında bir somut planlama da yapılmıştır. Bu planlama ilgili teşhir ve mücadele çağrısının daha etkili biçimde sürdürülmesi (stiker, ozalit, stand vb. araçların kullanımı), bu amaçla çeşitli etkinlik ve eylemlerin örgütlenmesi (TİS toplantıları, yeri ve zamanı uygun biçimde seçilmek üzere eylemler), TİS hazırlıkları kapsamındaki planlamanın hayata geçirilmesi (TİS broşürünün etkin kullanımı, röportajlar, anket, internet sitesinin hazırlanması, TİS toplantıları vb.) çerçevesindedir.

MYK bu kapsamda seçilmiş fabrikalara yoğunlaşan kuşatıcı bir faaliyetin özel önemine dikkat çekmektedir.

6. MYK ayrıca çalışmanın yoğunlaşmasına bağlı olarak masrafların artacağı düşüncesinden hareketle bir fon oluşturulmasına karar vermiştir. Tüm yereller belirlenen miktardaki aidatı düzenli olarak MYK’ya ulaştıracaklardır.

- *Mevzi direnişler üzerine değerlendirme:*

İşçi sınıfı kendisini vuran topyekün saldırılar karşısında suskunken mevzi direnişlerin sayısında önemli bir ivme görülmektedir. Fontana, Senkromaç, Micha, Kığılı bunlardan bazılarıdır. Bu, işçi sınıfının birleşik mücadele bakımından taşıdığı zayıflığa rağmen güçlü mücadele dinamiklerine sahip olduğunun yeni bir kanıtıdır. Başka bir açıdan da işçi sınıfının mücadele etmek için kapısına akın ettiği sendikaların bu beklentiye yanıt vermekten ne kadar uzak olduğunu göstermektedir. Dahası Türk Metal gibi çeteler işçi sınıfını daha bu ilk anda satmaktadırlar.

Bu gerçeklerin bilinciyle MYK, mevzide direnen işçi bölükleriyle dayanışmaya çağırmaktadır. Diğer yandan ise sendikaları gerçek birer mücadele örgütü haline getirmek üzere yürütülen mücadeleyi büyütmenin hayati öneminin altını çizmekte, ileri-öncü işçileri omuz omuza vermeye çağırmaktadır.

- *Bülten:*

Toplantıda bültenin içerik ve periyodunun mücadelenin güncel ihtiyaçları (özelde TİS süreci) gözetilerek yeniden düzenlenmesi kararlaştırılmıştır. Buna göre bültenin Ekim ayından itibaren 15 günlük periyotlarla çıkarılması, ayrıca daha işlevsel ve amaca uygun bir içeriğe kavuşturulması için gerekli müdahalelerin yapılması planlanmıştır.

Katkıların en geç 20 Eylül tarihine kadar iletilmesi gerekmektedir.

***Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
10 Eylül 2012***

Merkez TİS Kurulu toplandı

Birleşik Metal-İş Sendikası, 2012-2014 Grup toplu iş sözleşmesi hazırlıkları çerçevesinde Merkez TİS Kurulu toplantısını 8 Eylül Cumartesi günü gerçekleştirdi.

Merkez TİS Kurulu toplantısında işyerlerinden gelen temsilciler söz alarak; 2012-2014 grup toplu iş sözleşmesi sürecine ilişkin görüş ve önerilerini dile getirdiler.

Toplantının kapanışında konuşan Birleşik Metal-İş Genel Başkan Adnan Serdaroğlu, Merkez TİS Kurulu’nun önerileri ve işyeri TİS Kurullarının taleplerinin en kısa süre içerisinde toplu sözleşme

önerisi haline getirilerek Başkanlar Kurulu ile de paylaşıldıktan sonra sürecin başlatılacağını söyledi. Bugüne kadar grup toplu iş sözleşmesi kapsamındaki tüm işyerlerinde TİS Kurulları ile 3’er tur toplantı yapılmıştı.

Bu toplantılarda; grup toplu sözleşmesinin hazırlıklarının yanı sıra işkolu ve işyeri yetkilerinin Çalışma Bakanlığı’nca açıklanmamasına yönelik atılması gereken adımlar ele alınmıştı.

İşyeri TİS Kurulları ile yapılan son toplantılarda; işyerlerindeki üyelerin toplu iş sözleşmesi teklifinde yer almasını istedikleri talepler değerlendirildi.

Adana İşçi Bülteni dağıtımına saldırı!

Baskı ve sömürünün hüküm sürdüğü fabrikalardan biri olan AOSB’de bulunan Abdioğulları Plastik fabrikasına 10 Eylül günü Adana İşçi Bülteni’nin dağıtımı için giden sınıf devrimcileri özel güvenliğin saldırısına uğradılar. Bu saldırıya maruz üç sınıf devrimcisinden biri aldığı darbeler sonucunda burnundan kan gelerek yaralandı. Saldırı sırasında ajitasyon konuşmalarıyla işçilere seslenildi. İşçiler sınıf devrimcilerini güvenliklerin elinden aldılar, sonrasında sağlık kabinine götürülen sınıf devrimcilerinin peşinden geldiler. İşçilerin götürüldüğü sağlık bölümüne gelen İnsan Kaynakları Müdürü ise sınıf devrimcilerine “gereken yapıldı, şikâyetçiyim” dedi. Bunun üzerine sınıf devrimcileri kendileriyle konuşmak gerekmediğini belirterek, söylenenleri ciddiye almayacaklarını söylediler. Daha sonra, organize içerisinde bulunan jandarma komutanlığına götürüldüler. Patronların yasalarını savunan jandarma komutanlığı sınıf devrimcilerine hakaretlerde bulundu. Bir kez daha düzenin tüm kurumlarının sermayenin hizmetinde olduğu görülmüş oldu. Yaklaşık 2 saat jandarmada bekletilen sınıf devrimcileri buradan serbest bırakıldı.

Saldırının ardından Adana BDSP tarafından 11 Eylül günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Adana Adliyesi önünde yapılan eylemde “*Buradan bir kez daha yineliyoruz, sınıf devrimcileri olarak devrimci sınıf faaliyetimiz bundan sonra da tüm kararlılığıyla sürecektir. Hiçbir baskı ve zorbalık işçileri aydınlatma çalışmamızın önüne geçemeyecektir. Hiçbir güç, fabrikalardan, sanayi havzalarından yükselen işçi sınıfının haklı davasını engellemeye yetmeyecektir*” denildi.

Açıklamaya İHD, DHF ve ESP de destek verirken eylemin ardından saldırganlar hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Kızıl Bayrak / Adana

Çayırova’da işçilere dağıtım

Metal İşçileri Bülteni’nin son sayısı Çayırova’da kurulu bulunan Sarkuysan ve Kroman Çelik fabrikalarında çalışan Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerine ulaştırıldı. İki fabrikanın da vardiya girişlerinde ve çıkışlarında yapılan bülten dağıtımlarında işçilerle sohbetler gerçekleştirildi.

Sözleşme süreci gelmesine rağmen yetki gerekçesiyle oyalama içerisinde olunduğu işçilere anlatılmaya çalışıldı. İşçilerin çoğunluğu, beklemeci bir şekilde geçen bu sürecin kanıksadığını, meclis açılmadan ve yetki verilmeden bir şey yapılamayacağını belirttiler.

Kızıl Bayrak / Gebze

İzmir’de bülten dağıtımı

Metal İşçileri Bülteni’nin son sayısı İzmir’de fabrika önlerinde ve işçi duraklarında metal işçilerine ulaştırıldı.

Menemen Üst Geçit’te ve Asarlık Durakları’nda Bakırçay havzasında çalışan Türk Metal üyelerine ve taşeron firmalarda çalışan demirçelik işçilerine bülten dağıtımı yapıldı.

Çiğli Organize’de Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Totomak, ZF Lemförder ve Schneider Elektrik fabrikalarına bülten dağıtımı yapıldı. İşçilerle, metal toplu sözleşmeleri üzerine sohbetler edildi. Dağıtımlarda 400 adet bülten kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Çiğli

“Dernek sınıfın örgütlenmesinde bir araç olacaktır”

İstanbul'da Topkapı ve Gaziosmanpaşa bölgesinde devrimci sınıf faaliyetini omuzlayan öncü işçiler asalak patronların karşısında dernek çatısı altında birleşerek mücadeleyi yükseltmeye hazırlanıyor. Gaziosmanpaşa'da Eylül ayının sonunda açılması planlanan İşçilerin Birliği Derneği'nin kuruluş amacı ve hedefleri üzerine dernek yöneticisi işçilerle konuştuk...

- Kendinizi tanıtır mısınız?

Cafer Kalağ: 40 yaşındayım ve evliyim. Şimdiye kadar çok farklı sektörlerde işçilik yaptım. Çalıştığım her yerde hak gaspları ile karşılaştım. En uzun çalıştığım işlerden biri PTT'dir. PTT'de en ağır şartlarda taşeronla bağlı olarak posta dağıtımında çalıştım. Burada hiçbir gerekçe gösterilmeden işime son verildi. Biz iki kişi keyfi işten atılmayı kabul etmedik. Topkapı PTT önünde direnişe geçtik. Direnişimizin asıl amacı taşeron çalışmaya karşı diğer sınıf kardeşlerimize birlik çağrısı yapmaktır. Çok zor bir süreç geçirdik. Defalarca polis saldırısına uğradık. Pankartlarımız parçalandı. Yerlerde sürüklenerek gözümlü alındık. Buna rağmen direnişimizi kararlıca sürdürdük. PTT yöneticileri bizi gördüklerinde kaçacak delik aradılar. Bizimle aynı dönem direnişte olan Ontex, Fıratpen, Legrand işçileri ile ortak komite kurduk, ortak kararımız doğrultusunda çeşitli eylemler gerçekleştirdik. Bu süreç benim bazı gerçekleri görmemde önemli bir dönemeç oldu. Sınıf bilinci kazandım. Polisiyle, hukukuyla, meclisi ile bütün kurumların sermayenin hizmetinde olduğunu gördüm. 215 gün süren direnişimiz boyunca bizlerin öz örgütlülüğü olan sendikaların bürokratlar tarafından nasıl işgal edildiğini gördüm.

Sadık Kurun: 12 yaşından beri işçilik yapıyorum. Şu an 52 yaşındayım. 40 yıllık çalışma hayatım olmasına rağmen sigortam tam yatırılmadığı için emeklilik primimi dolduramadım. Tekstil, matbaa, metal, tarım başta olmak üzere çok farklı sektörlerde çalıştım. En son Art Mobilya Aksesuarları fabrikasında çalışıyordum. Burada Metal İşçileri Birliği ile tanıştım. Fabrikamızda sendikal örgütlenme yapıyorlardı. Ben de bu çalışmalara katıldım. Çeşitli eğitim faaliyetleri yapılıyordu. Metal İşçileri Birliği'nin düzenlediği eğitim faaliyetlerinden çok şey öğrendim. İşçi sınıfının ne demek olduğunu kavradım. Fabrikada kısa zamanda çok şeyler başardık. Her şeyden önce birlik olmanın ne demek olduğunu ve neden ihtiyaç olduğunu kavradık.

Ruşen Arif: Ben 38 yaşındayım ve tekstil, elektrik, boya gibi çok farklı işlerde çalıştım. Sigortasız, düşük ücretle güvenceden yoksun çalıştım. Çalıştığım her yerde adaletsizliklerle karşılaştım. Yıllardır işçilik yapmama rağmen borçlarım dışında bir birikimim yok. Defalarca icralık oldum. Eşyalarım el koydular. Ben bu sıkıntıları yaşarken patronlarım hep kasalarını doldurdular.

Son 10 yıldır çalışma ve yaşam koşullarımız daha da ağırlaştı. Her geçen gün alım gücümüz azalıyor. Ben kendi yaşantım ve çevremdeki diğer arkadaşlarımın yaşantısı üzerinden bunu net olarak görüyorum. Aksini iddia edenler varsa gelsinler de bizim halimizi görsünler.

Seçkin Topçu: 24 yaşındayım. 7 yıldır işçilik yapıyorum ve çalıştığım her yerde sorunlarla

karşılaştım. Her seferinde boyun eğmek zorunda kaldım. Art'deki sendikalaşma çalışması içerisinde yer aldım. Burada boyun eğmemeyi öğrendim.

Mahmut Gören: Ben 23 yaşındayım ve ilkokuldan beri çalışıyorum. Art'ye girene kadar hep tekstilde çalıştım. Mücadele ile ilk tanıştığım yer Yiğit Giyim'dir. Burada, yaşadığımız sorunlara karşı bir şeyler yapılıyordu. Bazı kazanımlar elde edilmişti. Bu durum, işyerindeki birçok arkadaşı heyecanlandırmıştı. Ben de heyecanlanmıştım. Bazı arkadaşlar düzenli toplantı yapıyorlarmış. Bir gün beni de çağırdılar. O gün bu gündür sınıf mücadelesine elimden gelen katkıyı sunuyorum. Birçok fabrikada örgütlenme faaliyeti yürüttüm. GOP İşçi Platformu Yürütme Komisyonu'nda yer aldım. Son olarak Art'deki örgütlenme faaliyetinde aktif görevler aldım. Fabrika komitesindeydim. Burada direnişe geçtim ve direnişim kısa sürdü. Patron tüm haklarımı vermek zorunda kaldı. Bu, bölgedeki farklı fabrikalarda ve bazı Art işçilerindeki rehabeti kırmak için önemli bir kazanım oldu.

- Dernek kurmaya neden ihtiyaç duydunuz?

Cafer Kalağ: Patronların güçlü örgütleri var. İşçilerin örgütlülükleri birçok yerde yok, olan yerde ise çok zayıf. Bunun için en basit haklarımızı dahi kullanamıyoruz. Her geçen gün hayata geçirilen yeni uygulama ve yasalarla hayatımız daha da yaşanılmaz oluyor. Şimdi de savaş çığırtkanlığı yapıyor. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda ülkenin her tarafı savaş üssüne çevrildi. Bu durum bir yandan kardeş halkların katledilmesi diğer yandan da işçi ve emekçiler için yeni kölelik uygulamaları demektir. Kirli savaşın faturasını da sermayenin hizmetindeki hükümet bizlere kesecektir.

Emperyalist savaşa karşı halkların kardeşliğini, kölece çalışmaya karşı işçilerin birliğini sağlamak acil bir ihtiyaçtır. Kendi bölgemizde bu amaç doğrultusunda faaliyetler yürüten bir kuruma ihtiyacımız

olduğu için derneği kuruyoruz.

Sadık Kurun: Art'de yaşadıklarımız birlik olmanın önemini kavramamızı sağladı. Ben işçinin işçiden başka dostu olmadığını burada gördüm. Onun için işçilerin birliğinin sağlanması gerektiğini düşünüyorum. Sendikaları da ancak tabandan birlikler kurarak gerçek işçi örgütlerine çevirebiliriz. Bunun için derneğin kuruluşunda yer alıyorum.

Ruşen Arif: Çalışma ve yaşam koşullarımız her geçen gün ağırlaşıyor. Sigortasız çalışma, güvencesizlik, taşeronluk yaygınlaşıyor. Patronların kasası dolarken biz daha da yoksullaşıyoruz. Devlet istatistik kurumunun açıklamaları bile bu gerçeği açıklamak zorunda kalıyor. Biz bu şartlara mahkûm değiliz. Bunu çevremizdeki işçi kardeşlerimize anlatmak ve birleşerek daha iyi şartlarda çalışma ve yaşam hakkı kazanmak için derneği kurmaya ihtiyacımız var. Ben bunun için derneğin kuruluşunda yer alıyorum.

Seçkin Topçu: Ben patronların kölelik dayatmasına karşı birleşirsek çözüm üretebileceğimizi düşünüyorum. Bunu Art'deki örgütlenme faaliyetimizde yaşayarak gördüm. Bunun için bilinçlenmemiz şart. Benim bugün mücadele içerisinde olmamda eğitim çalışmalarının katkısı çok. Bizim kendimizi geliştireceğimiz ve eğiteceğimiz mekânlara ihtiyacımız var. Dernek bu açıdan önemli bir kazanım olacaktır. Bunun için derneğin çalışmalarına katılıyorum. Sınıfımızın davasını ancak böyle büyütürüz.

Mahmut Gören: Ben işçi sınıfının örgütlü olması gerektiğine inanıyorum. Aksi halde bileklerimizdeki zincirlere her geçen gün yeni halkalar eklenecektir. İşçi sınıfının kurtuluşunu sağlamak için birleşik-militan bir sınıf hareketi yaratmalıyız. Sınıfın siyasal bir kimlik kazanmasını sağlamalıyız. Sermaye düzenine son vermek için başka bir alternatifimiz yok. Dernek sınıfın örgütlenmesinde bir araç olacaktır. Ben bu bilinçle dernek faaliyetinde aktif olarak yer alıyorum.

İzmir'de emekçiler "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" gecesinde buluşacak!

İzmir BDSP'nin Kasım ayı başında düzenleyeceği "Emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği" gecesine hazırlık ve sınıf devrimcilerinin yeni dönem hedeflerini ele alan toplantı 9 Eylül Pazar günü İşçi Kültür Sanat Evi'nde gerçekleştirildi.

İzmir'in dört bir yanından katılım sağlanan ve çağrısı birebir davetiyelerle yapılan toplantı, sınıf devrimcilerinin yeni dönem hedefleri çerçevesinde İzmir'de sınırları zorlama; hedefleri yükseltme; emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye karşı devrimci bir taraf olma ve yeniden örgütlenme çağrısı oldu.

Tarihsel dönem, görevler ve devrimci sınıf faaliyeti

Toplantıda gerçekleştirilen ilk sunumda tarihsel dönem değerlendirmesi yapılarak, bu değerlendirmeden hareketle sınıf devrimcilerinin omuzlarına düşen tarihsel görevler, bu çerçevede faaliyetin bugünkü durumu ve gecenin yeri tanımlandı.

İçerisinde bulunduğumuz tarihsel dönemin, - Lenin'in ifadesiyle- proleter devrimler çağı olarak belirtilen tarihsel çağın, 70'lerin ortasından beri süregelen özel bir evresine işaret edilerek bu tarihsel evrenin temel özellikleri temel başlıklar altında sıralandı. Giderek ağırlaşan ekonomik kriz, bu krize eşlik eden neoliberal saldırılar, bu kapsamda ortaya çıkan emperyalistler arası hegemonya mücadelesi bu başlıklar arasında tarif edildi.

Bu hegemonya mücadelesi ile bağlantılı olarak ortaya çıkan emperyalist savaşlar ve özellikle bölgesel düzeyde ortaya çıkan emperyalist saldırganlığın bir parçası olarak Türkiye'nin özel rolü anlatıldı.

Dışarıda böyle bir saldırgan politika içinde olan sermaye devletinin içeride de kapsamlı bir saldırı planı uygulandığının altı çizildikten sonra tüm bunların emperyalist kapitalist sistemin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendiği ve tarihsel dönemin bu boyutu içerisinde anlaşılması gerektiği vurgulandı.

Sunumda öte yandan dünya ölçeğinde emperyalist kapitalist sistemin ekonomik, sosyal ve militarist baskıların büyük bir tepki açığa çıkarmasına yol açtığına değinerek, dünyanın dört bir yanında kitlelerin yığınlar halinde sokaklara dökülmekte olduğu, Mısır ve Tunus gibi ülkelerde kitlelerin militan direnişleri ile onlarca yıl iktidarı tutan diktatörlerin yerle bir olduğu ifade edildi.

Böylesi bir süreçte sınıf devrimcilerinin misyonunun önemi ve ihtiyacı da vurgulanarak faaliyet kapasitesinin mevcut sınırlarını aşması gerektiği, daha dinamik ve daha güçlü bir devrimci faaliyet örülmesinin hedeflendiğine işaret edildi.

Devrimci sınıf faaliyeti içerisinde enginleri fethetme ruhunun çalışmaya hakim kılınması gerekliliğinin altı önemle çizildi. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere çalışmaya katılacak olan tüm güçlerin kalıplarını kıran, sınırları aşan bir tarzda gece çalışmasına yoğunlaşması çağrısı yapıldı.

Gece, emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı örgütlenme çağrısıdır!

Toplantıda gerçekleştirilen ikinci konuşmada

gecenin toplam hedefleri açısından yürütülecek genel siyasal faaliyet açısından bir aşama olduğu ifade edilerek, sınıf devrimcilerinin önümüzdeki bir yıla içerisinde yürütecekleri politik hat ve hedeflere değinildi.

"İşçilerin birliği halkların kardeşliği" gecesinin İzmir açısından önemi ve tuttuğu yer anlatılarak, gecenin İzmirli emekçilere emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı bir taraflaşma çağrısı olduğu vurgulandı, gecenin nasıl örgütleneceği aktarıldı ve tüm katılımcılara bu süreci örgütlenme çağrısı yapıldı. Gece çalışmasının emperyalist savaş karşıtı bir kampanya ile başlatılacağı ve gece hazırlığı süresince bu kampanyanın gece çalışmasını destekleyeceği belirtildi.

Gece çalışmasında önceliğin geniş kitlelerle yüzyüze gelmek olacağı belirtildi.

Programın içeriği hakkında yapılan bilgilendirmeden sonra gece çalışması tartışmaya açıldı.

Tartışma boyunca, Manisa'dan sınıf devrimcileri, Buca'dan bir emekçi, 9 Eylül üniversitesinden bir

öğrenci, Çiğli organizeden bir işçi, Aydın'dan ve İzmir'den kamu emekçileri söz alarak sürece dair düşüncelerini ve önerilerini belirtti.

Ağırlıklı olarak daha güçlü bir çalışma örgütlenme iradesinin beyan edildiği konuşmalarda, gecenin programı, içeriği, dışa dönük ayağında basın-yayın araçlarının kullanımına kadar her açıdan tartışıldı. Merkezi komisyonun yanı sıra toplantıda yerel komisyonlar, basın-yayın, teknik ve sendikalar komisyonu belirlendi. Toplantı, katılımcılara bu çalışmaya destek ve güç vermesi çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Küçükçekmece'de yeni dönem çalışmaları

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin 9 Eylül günü düzenlediği piknikte Emekçi Kadın Komisyonu toplantısı ve 25. yıl üzerine bir söyleşi gerçekleştirildi.

Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) toplantısında kadın sorununa komünistlerin yaklaşımı, kadın sorununun çözümü ve bunun için verilecek mücadele üzerine sohbet gerçekleştirildi. Toplantı kadın sorununun kapsamı üzerine bir sunumla başladı. Sunum sonrasında gerçekleşen tartışmalarda kadına yönelik şiddet, kadının ailedeki konumu güncel örnekler üzerinden tartışıldı. Ayrıca sosyalist toplumda kadının konumu üzerine de tartışmalar yürütüldü. Toplantı EKK'nın düzenli toplantılar alması ve önüne bir eğitim çalışması koyması kararı ile sonlandırıldı.

25. yıl üzerine gerçekleşen söyleşide ise içerisinden geçilen sürecin kısa bir değerlendirmesinin ardından komünist hareketin 25. yılında önüne koyduğu hedefler ve bu kapsamda yürütülebilecek çalışmalar üzerine konuşuldu. Bu kapsamda sınıf devrimcilerinin her zamankinden daha fazla sorumlulukla hareket etmesi gerektiği vurgulandı.

Söyleşi, Küçükçekmece bölgesinde 25. yıl kapsamında yürütülecek çalışmalar üzerine sohbet edilmesinin ardından sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Senkromeç'te 12 Eylül pankartı

İzmir Senkromeç direnişi 5. haftayı geride bıraktı. Hafta boyunca direniş alanına çeşitli fabrikalardan işçiler gelmeye devam etti. Gelen işçilerle işçi sınıfı üzerindeki baskılar konusunda sohbet edilerek sömürüye karşı tek seçeneğin örgütlü mücadeleden geçtiği anlatıldı. Senkromeç'te çıkartılan işçiler de ödenmeyen haklarını alabilmek için fabrika önünü boş bırakmadılar.

Senkromeç patronu daha önce çıkarttığı işçilere direnişi karalamasına rağmen bazı işçiler direnişten aldıkları güvenle patron karşısında sessiz kalmıyorlar. Kimisini yine sahte vaatlerle kandırmayı başaran patronlar kimi işçilerin tutumu karşısında da geri adım atmak durumunda kaldı. Çıkarılan işçilerden biri parasını almak için gittiğinde patronun arabasının önüne geçip oturması karşısında aynı akşam parasını yatırdılar.

Schneider işçilerine çağrı

Metal İşçileri Bülteni ve direnişin birinci ayını doldurması vesilesiyle çıkartılan bildiriler Birleşik Metal'de örgütlü Schneider fabrikasına dağıtıldı. Bildiri ve bülten dağıtımına işçilerin yaklaşımı olumlu olurken aynı davranış baştemsilci tarafından gösterilmedi. İşçiler temsilciyi çağırmasına rağmen temsilci uzak bir köşeden dağıtımı seyretti. Bu tutum, Schneider'de baştemsilcilik koltuğuna

oturmuş reformist EMEP'in tutumunu özetliyordu.

5. hafta içerisinde Senkromeç patronu, direnişçi işçi ve desteğe gelen MİB çalışanı eski bir Senkromeç işçisi hakkında savcılığa şikayette bulundu. Şikayet gerekçesi olarak da “üretimi engellemek” ve “fabrikada huzursuzluk yaratmak” gibi sahte gerekçeler gösterildi.

Direnişin 45. gününün 12 Eylül'ün 32. yıldönümüne denk gelmesi nedeniyle direniş alanına “12 Eylül yasaları devam ediyor - Hesabını işçi emekçiler soracak” yazılı ozaliti asılarak 12 Eylül düzeni de teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Galvaniz işçisi direnişte!

Kölece, sağlıksız çalışma koşullarına ve patronun keyfi dayatmalarına karşı çıktığı için Ankara Ostim'de kurulu Taşgök Galvaniz'de işten atılan Orhan Karakoç, 8 Eylül sabahı işyerinin önünde basın açıklaması yaparak oturma eylemi başlattı.

Orhan Karakoç, çalıştığı Taşgök Galvaniz atölyesine işe başlamak için geldiğinde, işbaşı zili çalmasına yaklaşık yarım saat kalmışken, patronun işbaşı yapmaları dayatmasına karşı gelmiş ve patron tarafından işten atılmıştı. Galvaniz işçisi, eylemde okuduğu basın açıklamasında yaklaşık 7 aydır asitin, dumanın ve kimyasal maddelerin zehrini soluyarak çalıştığını söyledi. “Galvaniz metalin ömrünü uzatmanın, biz işçileri çürütmenin adıdır. Hele böylesi küçük ve sağlıksız atölyelerde her aldığın soluk yaşamından bir gün bir hafta feda etmenin adıdır” diyerek kölelik uygulamalarına dikkat çeken Karakoç, sağlıklı koşullarda çalışmak istediğini belirtti.

Koruyucu iş elbiseleri işlevini yitirdiğinde bütün ısrarlarına rağmen uzun bir süre yenisi verilmediğini ve bu süre içerisinde iş elbiselerini kendileri karşılamak zorunda kaldıklarını dile getiren Karakoç, havalandırma sistemi olmadığı için üretim esnasında oluşan zehirli kimyasalları soluduklarını sözlerine ekledi.

Atölyenin fiziki koşulları galvaniz üretimi yapmaya elverişli olmadığı için sık sık iş kazalarının yaşandığına dikkat çeken Karakoç, çalışma koşullarına ilişkin taleplerini sıraladı.

Basın açıklamasına, aynı işyerinde sabah 08.00'de paydos eden gece vardiyası işçileri de destek verdiler. Basın açıklamasını izleyen civar atölyelerde çalışan işçiler de, oturma eylemi başlatan Orhan Karakoç'un yanına gelerek, hemen hemen aynı koşullarda çalıştıklarını ve bu direnişi desteklediklerini belirterek ayrıldılar. Oturma eylemi başladıktan sonra, gündüz vardiyasında işe başlayan işçilere yeni baret, eldiven, maske vs gibi koruyucu ekipmanların dağıtıldığı görüldü.

Bu arada patronun, işçilerin nabzını yoklayarak bu direnişi destekleyip desteklemediklerini sorduğu, işçilerin büyük çoğunluğunun direnişteki arkadaşlarını desteklediklerini net bir şekilde ifade etmelerinin patrona tedirginlik yarattığı bilgisi edinildi.

Direnişin ardından atölyede göstermelik bir “denetim” yapıldı.

HEY Tekstil işçileri: Susmayacağız!

Direnişlerini eylemlerle sürdüren Hey Tekstil işçileri 8 Eylül günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda cumartesi eylemlerine devam ettiler.

Eylemde, HEY Tekstil patronları Aynur ve Süreyya Bektaş teşhir edilirken gasp edilen haklar geri alınana kadar mücadelenin süreceği belirtildi.

214 gündür birçok zorluğa rağmen direnişin kararlılıkla sürdürüldüğüne değinilen açıklamada şunlar ifade edildi: “Mağduriyetlerimizi görmezden gelen, villalarınızda rahat rahat oturan, lüks arabalarınızla insanların içinde dolaşan, Disney, Esprit, Timberland gibi markalara merdiven altında üretim yapan Aynur Bektaş ve Süreyya Bektaş size sesleniyoruz: Biz işçiyiz, köle değiliz! Gasp ettiğin haklarımızı, ihbar ve kıdem tazminatlarımızı, üç buçuk aylık maaşlarımızı almadan susmayacağız!”

Açıklama HEY Tekstil fabrikası önünde süren direnişe, her hafta yapılan Bakırköy ve Taksim eylemlerine destek çağrısı ile sonlandırıldı.

Kiğılı'da birlik çağrısı

27 Ağustos'ta gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla kapı önünü direnişini bitiren Kiğılı direnişçisi, farklı eylem biçimleri ile mücadeleye devam edeceğini, diğer direnişlerle sınıf dayanışmasını sürdüreceğini duyurmuştu.

6 Eylül günü Kiğılı'nın Yenibosna'daki fabrikası önünde Kiğılı direnişçisi bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. Kiğılı direnişçisi, işçileri hakları için mücadeleye ve birlik olmaya çağırdı. Ayrıca bildiride direnişle ilgili bilgi verdi ve direnişe destek çağrısında bulundu.

Bildiri dağıtımı işçiler tarafından ilgi ile karşılandı ve pek çok işçinin serviste bildirileri okuduğu görüldü. Ayrıca fabrika önündeki otobüs durağına “İşçi düşmanı Kiğılı'ya boykot, direnişe destek!” stickerları yapıldı.

Kiğılı direnişçisi öğle saatlerinde HEY Tekstil direnişine de destek ziyareti gerçekleştirdi. Ziyarete direnişlerin ortaklaştırılması ve birlikte mücadele üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

4+4+4'e karşı binler meydanlardaydı!

4+4+4 ile gündemleşen gerici ve piyasacı eğitime karşı binlerce işçi, emekçi ve öğrenci sokaklara çıktı. 15 Eylül mitingi öncesi çeşitli bölgelerde yapılan eylemlerde 4+4+4 saldırısına geçit verilmeyeceği ifade edildi.

İstanbul

İstanbul Öğrenci Velileri İnisiyatifi'nin çağrısıyla 8 Eylül günü Kartal'da gerçekleştirilen eyleme binlerce kişi katıldı.

Kartallı Kazım Meydanı'nda toplanan binlerce kişilik kitle pankartlar ve dövizlerle birlikte yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca ses aracından yapılan konuşmalarla yeni uygulamanın beraberinde getireceği sorunlar anlatılarak bu sorunlar karşısında çocuklarımıza ve okullarımıza sahip çıkmak için birlikte hareket etme çağrısı yapıldı. Yürüyüş boyunca çok sayıda emekçi alkışlarla eyleme destek verirken birçoğu da yürüyüşe katıldı.

Kartal Meydanı'na varıldığında İstanbul Öğrenci Velileri İnisiyatifi adına Öğrenci velisi Handan Yazıcı ve Zekeriya Güçer İlköğretim Okulu Okul Aile Birliği Başkanı İdil Yücesoy basın açıklamasını okudu.

Basın açıklamasında 4+4+4'ün beraberinde getirdiği çocuk işçiliği uygulamaları ve gerici, piyasacı eğitim anlayışı teşhir edildi.

Basın açıklamasının ardından konuşma mücadeleyi büyütme çağrısıyla bitti.

Bu konuşmadan sonra Erdal Erzincan sahne alarak yasa karşısında mücadele verenlerin yanında olduğunu dile getirerek türküler seslendirdi.

Ardından Maltepe Dumlupınar İlköğretim Okulu Anasınıfı'nda üzerine lavabo düşmesi sonucu hayatını kaybeden Efe Boz'un annesi Nurdan Boz söz aldı. Boz, ilkokula başlama yaşına değinerek 6 yaşındaki oğlunun okulda ölümle karşılaştığını 5-5,5 yaşındaki çocukların gönderilmesinin yanlış olduğunu ifade etti.

Daha sonra Eğitim Sen Kartal Şube Başkanı Mehmet Aydoğdu bir konuşma yaparak 4+4+4 karşısında yürüttükleri mücadeleyi anlattı.

Mitingin sonunda Erkan Oğur ve İsmail Hakkı Demircioğlu sahne alarak ezgileriyle mitinge destek verdi.

10 Eylül günü Sultanahmet Meydanı'nda biraraya gelen gelen Eğitim Sen üyesi öğretmenler, "4+4+4'e karşı çocuklarımıza ve geleceğimize sahip çıkıyoruz" pankartı açarak İstanbul Valiliği önüne yürüdüler.

Eyleme Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP), Halkevleri ve Dev-Sağlık İş Sendikası Başkanı Arzu Çerkezoğlu da katıldı.

Valilik önüne polisin barikat kurması nedeniyle, açıklama barikat önünde yapıldı. İlk olarak AYÖP'e söz verildi. Daha sonra Eğitim Sen İstanbul Şubeleri adına Mehmet Aydoğan bir açıklama gerçekleştirdi.

Açıklamanın ardından toplanan imzalar, bir heyet tarafından valiliğe teslim edildi.

İzmir

Eğitim Sen İzmir Şubeleri, 10 Eylül günü 4+4+4'e karşı Konak YKM önünden Kemeraltı girişine yürüdü.

Eylemde, 4+4+4'e karşı toplanan 10 binin

üzerindeki imza Milli Eğitim Bakanlığı'na gönderildi.

Basın açıklamasını Eğitim Sen 6 No'lu Şube Başkanı Duran Sınacı okudu. Sınacı, 4+4+4 eğitim yasasının 2012-2013 eğitim-öğretim yılı başlamadan kaos ortamı yarattığını belirtti.

Çorlu

Eğitim Sen Çorlu Temsilciliği, 10 Eylül akşamı

4+4+4 dayatmasına karşı basın açıklaması gerçekleştirdi. Belediye Meydanı'nda yapılan basın açıklamasını okuyan Eğitim Sen Çorlu Temsilcisi Kazım Ünlü, ülkenin dört bir yanında emekçilerin sokağa çıktığını ifade etti.

Basın açıklaması atılan sloganlar ve alkışlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Çorlu

4 + 4 + 4 hezimetinden yansıyanlar

Okulların açılmasıyla birlikte 4 + 4 + 4 tartışmaları gündemde özel bir yer tutmaya başladı. Bir süredir projenin olumsuzluklarından bahsedilirken bunun somutta da görülmesi, projenin ve dolayısıyla AKP'nin içine düştüğü hezimet ortaya serdi. Düzen medyası dahi yaşanan rezalete sessiz kalamazken dinci basın bir kez daha AKP şakşakçılığına soyunarak pembe bir tablo çizme gayretine girdi. Ancak somut veriler, yalanlara mahal vermeyecek kadar açık.

Yeni uygulamalar arasında en fazla tartışılan konu 60 aylıkların eğitime dahil edilmesiydi. Velilerin tüm haklı kaygılarına ve çocuklarına sahip çıkmak için rapor almayı seçmelerine karşın AKP şefi tehditler savurmuş ve aileleri adeta tehdit etmişti. Ancak okulların açılması ile birlikte tüm kaygıların haklı olduğu ortaya çıktı. Yetersiz derslikler, uygunsuz sıralar- tuvaletler ve halen daha muğlak bir müfredat ile yeni öğretim yılı başladı.

Belki de 4 + 4 + 4 fiyaskosunu en iyi anlatan, iki ajansın geçtiği iki farklı fotoğraf oldu. Bir yanda AA'nın belli ki yeni sistemi övmek için servis ettiği Bahçelievler Siyavuşpaşa İlköğretim Okulu'ndan bir kare... Diğer yanda ise Doğan Haber Ajansı'nın Manisa Gazi İlköğretim Okulu'ndan yansıttığı bir fotoğraf.

İlkinde çocuklar lüks ve boylarına göre ayarlanmış lavabolarda ellerini yıkıyor, ikincisinde ise ayaklarının üzerine kalkmış bir çocuk güçlüğüle lavaboya ulaşıyor. İşte eğitimde fırsat eşitsizliğinin, zoraki uygulanmaya çalışılan 4 + 4 + 4'ün açık bir göstergesi...

Lavabo ve tuvaletlerin yanısıra dersliklerin durumu da içler acısı. Yaş sınırının düşürülmesi nedeniyle kayıt olan öğrenci sayısının iki kat artması, sınıfların yetersizliğini de ortaya çıkardı. Kimi yerde konteynerler sınıfa çevrilirken kimi yerde öğretmenler odasından idari odalara kadar birçok bölüm derslik haline getirildi. Ancak bu derme çatma sınıflar, sağlıklı bir eğitim ortamı sağlamıyor. Bazı yerlerde sınıfların mevcudunun 70'e kadar çıktığı da söyleniyor.

Yine yapılan düzenlemede küçüklerin erken saatte okula gitmesi, öğleden sonra ise büyüklerin öngörülüyor. Büyüklerle dönüşümlü olarak aynı sınıfların paylaşılacak olması sıraların boyutlarını da ayrı bir sorun haline getiriyor.

Fiziki yetersizliklerin yanısıra eğitim müfredatı da ayrı bir tartışma konusu. Özellikle 60 aylık 1. sınıfların belli bir süre ders görmeyeceği, sınıfta oyun oynayarak okula alışmalarının sağlanacağı sıklıkla söyleniyor. Ancak eğitimciler cephesinden böyle bir eğitim ve hazırlık bulunmuyor. Bu da söylenenin bir kıymeti olmadığını gösteriyor.

Sorunlar bundan da ibaret değil. İlkokullara konulan seçmeli derslerden ikisinin "seçmeli Kur'an-ı kerim" ve "seçmeli temel dini bilgiler" olması, velilerin üzerinde "mahalle baskısı" oluşturmak için bir fırsata dönüşmüş durumda. Veliler istemeseler de çevrenin korkusuyla bu derslerden birini seçmek zorunda kalıyor. Öyle ki pek çok yerde şimdiden en fazla tercih edilen seçmeli ders bu ikisi.

Bu ilk tablo dahi AKP'nin 4 + 4 + 4 projesinin nasıl bir hezimete yol açtığını gösteriyor.

4 + 4 + 4 uygulaması ve Ankara mitingi üzerine Eğitim Sen şube yöneticisi

"Okullar direniş me"

10 Eylül günü birinci sınıfların eğitim-öğretime adım atmasıyla başlayan 4+4+4 uygulamasının içeriği ve yaratacağı sonuçlara ilişkin Eğitim Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı **Barış Uluocak** ile konuştuk...

- Sendika olarak 4+4+4 eğitim sistemini gerici, ırkçı, piyasacı ve cinsiyetçi olarak tanımlıyorsunuz. Bu uygulama neden gündeme getirildi?

- 4+4+4 eğitim sistemi, AKP'nin neoliberal ve muhafazakar karakterine uygun bir eğitim sistemidir. AKP 10 yıllık iktidarı boyunca eğitimde değişiklikler yaptı. Müfredatın içeriğine ve eğitimde ticarileştirmeye dair adımlar atıyordu. Parasız dağıtılan kitaplar, dershanelerin kapatılacağı söyleninin yanında AKP iktidarı döneminde vatandaşın cebinden çıkan eğitim harcamasının 4 kat arttığını gördük. Okullara kitap parasız gidiyor ama perde parası, spor parası, servis, yemek derken vatandaşın cebinden çıkan para hayli yükselmiş durumda. AKP, iktidarını anayasa referandumu ve seçimlerle daha da pekiştirdi. Hem 28 Şubat'ta kaybettikleri mevzileri geri almak hem de neoliberalizme uygun bir eğitim sistemi inşaa etmek amacıyla eğitimde dönüşüm modeli gündeme getirdi. Aslında bu karar, 2010 yılının Kasım ayında yapılan Eğitim Şurası'nda alınmıştı. O zaman Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'yu ve yandaş sendikalar da buna ortak olmuştu. Böyle kararlar tavsiye kararlarıdır. Öğretmen maaşlarına, ek derslere zam denir ama bu kararların hiçbirisi uygulanmaz. Bu toplantılar danışıklı dövüş niteliğinde geçer ve yandaş sendikalar da buna katılır. 4+4+4 kararı bu toplantıda alındı. Aslında 4+4+4'ün başında bir de "1" (okul öncesi) vardı ama o da unutuldu veya kaldırıldı. Geçtiğimiz senenin şubat ayından itibaren de bu iş hızla gündeme sokulup Tayyip Erdoğan'ın talimatıyla meclisteki arbedeli komisyon toplantıları, bizim Ankara'daki 2 günlük direnişimiz süresince meclisten geçirildi. O dönem Başbakan'ın dindar nesil açıklamasının ertesine gelmişti. Biz işin dini yanını da fazlasıyla ön plana çıkardık. AKP dindar, muhafazakar bir nesil yetiştiriyor ama aynı zamanda eğitimi ticarileştirmek istiyor. Bugün geline yer de asıl sıkıntı budur.

Milli Eğitim Temel Kanunu'ndan "eğitim parasızdır" ibaresi çıkarıldı. İkinci olarak ise uzun süredir gündemde bulunan meslek lisesi projesi var. Meslek liselerine karşı değiliz ama meslek liselerinin patronlara ucuz işgücü tahsis eden yerler olmasına karşıyız. Daha önce torba kanunda meslek lisesi stajyer öğrencilerle ilgili birtakım kısıtlamalar getirmişlerdi. İşyerinde çalışan sayısı ve yüzdesi gibi birtakım noktalarda teknik değişiklikler yaptılar. Çok küçük işletmelerde de stajyer öğrenci çalıştırmanın önünü açtılar. Meslek liseli stajyerlerin aldıkları parayı da düşürdüler. Geline noktada, örneğin Bahçelievler'de iki tane düz lise kalmış durumda. Bütün liseler anadolu lisesine dönüştürüldü. SBS'den yüksek puan aldıysan bir anadolu lisesine kaydını yaptırabiliyorsun. Eğer yoksul, emekçi bir ailenin çocuğaysan, dersaneye

gidemediysen SBS sonucunda bir yere yerleştirilemiyorsun. Düz liselere de çok yoğun bir talep olduğu için (400-500 bin nüfuslu bir yerde 2 lise olur mu?) mecburen meslek lisesine gidecek. Meslek lisesine gidince de kolay yoldan ucuz işgücü olacak. Yoksul çocuklar sermayedarların elinde işgücü olarak kalsın, durumu iyi olan ailelerin çocukları SBS'lerle anadolu liselerine gitsin... Proje budur.

- 4+4+4 uygulamaya başlandı. Önümüzdeki süreçte eğitim-öğretimde velileri, çocukları ve eğitim emekçilerini nasıl bir kaos bekliyor?

Çeşitli öngörülerimiz var. Okulların ilk açıldığı 10 Eylül günü bunları tespit etme şansımız pek olmadı. Çünkü hala bir kısım veli çocuğuna rapor alma peşinde. Bir kısım veli hazırlıklarını tamamlamadığı için çocuğunu okula yollamadı. Birinci sınıfta kayıtlı çocukların okula gitme oranı yüzde 50'lerde. Buna rağmen yoksul mahallelerde 70'i bulan sınıf mevcutları olduğuna dair somut bilgiler aldık. Avcılar, Beylikdüzü, Esenyurt, Sefaköy, Sarıgazi, Okmeydanı ve Ümraniye'de sınıflar kalabalık. Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer bu durumu daha önce itiraf etmişti. Yoksul aileler mecburen yollayacak çünkü anasınıfına gitmesi için 150-200 lirayı gözden çıkarması lazım. Bu nedenle yoksul çocuk kreşe gidemezse ve rapor alamazsa mecburen okula gidecek. Birinci sınıfta 50, 60, 70 kişilik sınıflar var. Hatta 17 Eylül'den itibaren daha fazla sınıf mevcudu olabilir. Biz Eğitim Sen olarak kalabalık sınıfların çok olacağını öngörüyoruz.

Aralarında 20 ay yaş farklı bulunan çocukların aynı sınıfta okumasının pedagojik açıdan da faciaya yol

açacağını düşünüyoruz. İlk defa böyle bir ortama giren çocuğun hayal kırıklığına uğraması, bütün sosyal hayatını, psikolojik dengesini alt üst edecek kırılmalara yol açabilir. Bunların da olacağını görmek lazım ama asıl tablo 17 Eylül'den sonra görülecek. Öyle, Başbakan veya Milli Eğitim Bakanı'nın dediği gibi, herkesin güle oynaya okula gittiği bir festival havası yok.

- 4+4+4'e tepki ne düzeyde? Sizin gözlemlerinizi neler?

Biz başından beri bu sistemin pedagojik sakıncalarına dikkat çekmeye çalıştık. Özellikle birinci sınıfa başlayacak çocuğu olan veliler de bu konuda tedirginler. 65-68 aylık çocuk sahibi olan veliler bizi arayıp yönlendirme istiyorlar. Biz de onlara yanlarında olduğumuzu söylüyoruz. İstanbul ve Türkiye'nin her tarafında dönüştürülen okullarda çok ciddi bir şekilde veli tepkileri ortaya çıktı. Bölgemizdeki okullarda da bu dönüşümün sonuçlarına tanık oluyoruz. Anadolu Yakası'nda İbni Sina İlköğretim Okulu imam hatipe dönüştürüldü. Kartal'da Alevilerin oturduğu bir mahallede bulunan Zekeriya Göçer İlköğretim Okulu imam hatipe dönüştürüldü. Taşınmalı sistemle öğrenci alan bir okul olmamasına rağmen burası da dönüştürüldü ve veliler 2 bin kişilik yürüyüşler yaptılar. Dönüştürülen okullar öğrenci sürgünü anlamına geliyor. Bu yüzden veliler büyük tepki

12 Eylül 2012 | Barış Uluocak

e konuştuk...

4+4+4 dinci dönüşmeli!"

gösteriyorlar. Rehber öğretmen olduğum için de biliyorum. İlkokula başlayan çocuklar arasında her zaman okul fobisi, tuvalet problemi, kalem tutma, sosyalleşme gibi problemler yaşanır. Şimdiye kadar bu tarz sorunları velilerle görüşerek çözmeye çalışırdık ama sefer bu tür sorunlar artacak gibi görünüyor. 60-65 aylık çocuklar okula gelince artacaktır. Başbakan velileri ihanet etmekle, çocukları ise gerizekalı demekle suçluyor. Bunun karşısında çgeri adım atan veliler ama mücadele etmek isteyen veliler de var. Biz, bu velileri de 15 Eylül'de Ankara'ya taşıyacağız. Yerel eylemlilikleri Ankara'ya taşıma yönünde bir çabamız olacak.

- Bu süreç eğitim emekçilerini nasıl etkiliyor?

- Bu süreçten eğitim emekçileri de etkilenmeye başladı. Birçok arkadışımız norm kadro fazlası durumuna düştü. Okullar dönüştürülüyor. İlkokul ortaokul olunca sınıf öğretmeninin işi kademeli olarak bitmiş oluyor. Ortaokul ilkököl olunca da branş öğretmenleri de kademeli olarak o okuldan ayrılmış olacaklar. Birçoğu bu tarz uygulamalara bu sene maruz kaldı. Birçoğu da buna maruz kalmamak için zorunlu olarak tayin istemek zorunda kaldı. Bir öğretmen için okul değiştirmek hayatını tamamen değiştirmek anlamına gelir. Çünkü çocuğunu orada okula vermiştir, orada ev tutmuştur. Bir başka mağduriyet daha yaşandı. Bakanlık, norm kadro fazlası olan illere özür grubunu kapattı. Kendisi diyelim ki burda eşi Çorum'da veya başka bir ilde olan birisi özür grubunda tayin istediğinde boş kontenjan bulunmadığı ibaresi çıkıyor. Bu da ciddi bir travmadır.

Mücadele eden eğitim emekçileri zaten mağdur. Bizim onlarca arkadışımız cezaevinde bulunuyor. Arkadaşlarımız tutuklanıyor, savcılık sorgusunda 4+4+4 eylemine katıldıkları soruluyor.

- 15 Eylül'e ilişkin hazırlıklar ne durumda, nasıl bir katılım hedefliyorsunuz?

15 Eylül'de Ankara'da gerçekleştirilecek mitinge bu işten mağdur olan tüm kesimleri taşımak istiyoruz. Öğrenciler, veliler, bu işe destek olan sivil toplum örgütleri, siyasi partilerin katılımıyla Ankara'da miting yapmayı planlıyoruz. Mitingler önemli etkinlikler ve sesimizi orada en güçlü bir biçimde çıkarmamız çok önemli ama asıl önemli olan miting sonrasıdır. Pazartesi günü okullar açılacak ve her okulu 4+4+4'e karşı direniş mevzisi haline getirebilecek miyiz? Yaşanan aksaklıklara karşı koyabilecek miyiz? Asıl önemli olan budur. Bu inisiyatifin, yaratılmış olan veli, öğretmen, öğrenci sinerjisinin okul odaklı bir mücadele perspektifiyle büyütülmesi gerekiyor. Asıl iş 17 Eylül'den sonra başlıyor. Bütün bu kara propagandaya, suçlamalara rağmen Ankara'da kaç bin kişinin olacağını hepimiz göreceğiz. Kalabalık olacağını umuyoruz ve bu konuda talep var.

Kızıl Bayrak / İstanbul

4+4+4 dinci gericilik, piyasalaşma, emek sömürüsü demektir!

Eğitim Sen Gebze Şube Başkanı Güngör İrdem ve Eğitim Sen Gebze Şube Örgütlenme Sekreteri Serdar Dikkatli, 4+4+4 ile eğitimin gericileşmesini ve ticarileşmesini gazetemize değerlendirdiler...

- 4+4+4'ün sonucunda küçük yaşta çocukların okula başlamak zorunda kalmasının yaratacağı sonuçlar:

66 ve 82 aylık çocukların, yaş farklılığından kaynaklı algılamalarında ortaya çıkacak farklılık sıkıntıları yaratacak. Özellikle küçük çocukların kendilerine olan güvenlerini zedeleyecek.

1. sınıfta öğrenci sayısı 50-60. 700 bin ek öğrenci demek. İlkokulları sabah, ortaokulları akşam şeklinde ayırarak çözüm üretmiş gibi davranıyorlar. İlkokul ve ortaokulların ayrılmasından kaynaklı okulların da ayrılması ile çoğu çocuğun okulları değişecek. Bu değişikliğin sonucu olarak okul öncesi eğitim de problemleri bir durumda.

Okullardaki fiziksel altyapı uyum değil. Sıralar, tuvalet, merdivenler vb 5 yaşındaki çocuğa uygun değil.

- 4+4+4 ile dinci gericiliğin küçük yaştan itibaren topluma empoze edilmesiyle ortaya çıkacak sonuçlar ve eğitimin piyasalaştırılmasının geleceği boyut:

4+4+4 ile temel hedef bağımsız imam hatip ortaokulları açmak.

Belirledikleri okulları, özellikle merkezlerdeki okulları imam hatiplere çevirmeye çalışıyorlar. Okullarda yapılan değişiklikler her an değişiyor, örneğin bir okulun imam hatip olduğunu Milli Eğitim Müdürlüğü ile konuştuğumuzda tesadüfen öğrendik. İmam hatipler, Din Eğitimi Genel Müdürlüğü'ne bağlanacak. MEB'e bağlı olan bu müdürlük bağımsız hale getirildi. İzcilik, yüzme vb faaliyetler Din Eğitimi Genel Müdürlüğü'ne bağlandı. Bir karşılaştırma yapmak için Hitler Almanyası'ndan bir örnek vereceğim, Hitler Almanyası'nın temel dayanak noktalarından biri izcilikti. Küçük yaştan itibaren askerleştirilen kindar nesil.

Seçmeli derslerden oluşacak eğitim dinsel gericiliğin bir adımı. Kürtçe de seçmeli dersler arasında, Kürtçe istense de formasyon almış öğretmen yok. Birkaç seçmeli ders zorunlu seçilmek zorunda kalacak, seçmeli dersler okul yönetimleri tarafından seçilecek. Bütün okulların imam hatipleşmesi gibi bir sonuç ortaya çıkacak.

Müfredat, dinselleştirme ve piyasalaştırmayı getiriyor. İlköğretimin parasız olduğu ibaresi kaldırılıyor. MEB'in bütçesi 2012 yılında % 2.66'dan 2.75'e yükselmiş ama MEB'in bütçesinden devlet okullarındaki eğitime ayrılan oran % 17.18'den % 6.66'a düşmüş durumda. Türkiye'nin her yerinde özel okullar açılıyor. Okullar, 49 yıllığına kiraya verilecek. Aileler çocuklarının geleceğini düşündükleri için özel okullara

gönderecekler. Okul Aile Birlikleri'nin içerisinde okulların eğitim kadrosundan denetleyecek kimse olmayacak, artık bağımsız işleyen bir şekilde hareket edecekler.

- 4+4+4'ün en önemli sonucu çocuk işçiliği. Meslek liselerindeki öğrenciler staj yapmak zorunda. Mesleki ortaokullarda benzer durum yaşanacak. Önceden 10'da 1 stajyer çalıştırılabiliniyorken şimdi sınır ortadan kalkacak ve sınırsız stajyere dönüşecek. İşletme sahibi ve bir işi bilen kişinin yanında herkesi stajyer alacaklar. İş stajyerlere yaptıracaklar.

24 saat staj notu var. Stajdan kalan sınıfta kalmış oluyor. Sağlıksız koşullarda, denetimsiz şekilde çalışma dayatılacak ve emeğin sömürülmesi yaşanacak. Meslek liselerinde uluslararası şartlar çerçevesinde lise 2 ve 3'te, kendi alanlarında yetişecek şekilde iş disiplini verilecek. Rekabet gibi kavramlarla dayanışma ortadan kaldırılıp sermayeye köleleşmiş, ehlileşmiş işçi sınıfı yaratılacak. Üretimde niteliği artırma, kalite çemberleri vb oluşturularak işçilerin yönetime katılması adı altında işçiler patronların denetimi altına alınacak.

Gebze, şehir ve köy yaşamının iç içe geçtiği bir yer. Aileler çocukları bir an önce işe başlasın istiyor. Yazın ya Kuran kursuna ya da çıraklığa veriyor. Gebze, sürecin sonuçlarının yaşanacağı en temel yer. Sanayi havzası olan bir bölge ve Türkiye'de en çok meslek lisesi olan yer. Gebze Endüstri Meslek Lisesi dışında hepsi organize sanayinin içerisinde konumlandırılmış durumda. Meslek lisesi öğrencileri ucuz işçi olarak kullanılıyor.

4. sınıfta çocuklar mesleğe yönlendirilecek. 4. sınıf çocuğunu mesleğe yönlendirmek yanlış. Akademik bilgi birikimi yok, bu durumda aileler mesleğe yönlendirecek. Torba yasada çocuk işçilik yaşı 11'e düşürüldü. Ağır işlerde çocuk işçilerin çalıştırılmasını engelleyen yaş sınırı kaldırıldı. Örneğin Dilovası'nda merdiven altı atölyelerde çocuk işçiler, konfeksiyonlarda özellikle kız çocukları çalıştırılıyor.

- 4+4+4'ün öğretmenlere ve meslek yaşamlarına etkisi:

- Öğretmenler açısından norm kadro sorunu yaşanacak. 25 yer seçme hakkı olan öğretmenlerin seçme hakkı 5'e düşürülmüş durumda. Sürgünün önü açılacak.

Öğretmenlere performans sistemi dayatılacak. Performansı düşük olan müdürlükler okuldan alınacak.

- 4+4+4'e karşı Eğitim Sen'in mücadele programı:

- Öncelikli hedefimiz 4+4+4'ü geriletmek ve ortadan kaldırmak.

İrkçı, gerici eğitim sistemine karşı her yerde yapacağımız eylemlerle 4 koldan Ankara'da bir araya geleceğiz. Çalışmalarımızda bilinçlendirme ve yasaya geri adım attırma hedefiyle hareket ediyoruz.

Kızıl Bayrak / Gebze

Avrupa işçi sınıfına...

Eylem ve sokak yol gösteriyor!

Volkan Yaraşır

Kapitalizmin yapısal krizinin AB'ye yansması son derece yıkıcı oldu. Kapitalist devletlerin krizi aşma yöntemleri, kıta düzeyinde borç krizi senkronuna yol açtı. Bir yandan devletlerin borç krizini tetikleyen bu süreç, birbirini etkileyen bir şekilde bankacılık krizini de açığa çıkardı. Kamu bütçelerinin tekellere, büyük sigorta şirketlerine, bankalara aktarılması krize çözüm olmadı. Bankacılık sistemi bir kara delik gibi kendine enjekte edilen olağanüstü likiditeyi her defasında yuttu. Hatta narkotik bağımlılığa benzer şekilde, enjekte edilecek likiditeye bağımlı yaşamaya başladı. Emperyalist-kapitalist sistem zaten “ontoloji”siyle bir zombi sistemdir. Yani bütün çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu, asalaklığı ile sistem, zombi kapitalizmdir. Finans kapital bir mali oligarşidir. Ve bu işleyişin temel ayaklarından biri olan banka sermayesi de, zombilikle kendini “var eder”. Yani yaşayan ya da yürüyen ölümlerdir bankalar. Büyük spekülative organizasyonlarla “varlığını” sürdürür. Yaşayan bir ölü olan zombi gibi canlı emeğin yarattığı zenginlik ve bu zenginliğin gaspıyla muazzam spekülative bir güç olur. Canlı emeği sürekli emerek / “yiyerek” beslenir.

“Normal” koşullarda spekülative sermaye Marx'ın tanımıyla peygamberdir, ama kriz anında onun simsarlığı ve dolandırıcılığı ortaya çıkar. Kapitalist kriz ve krizin 2008'de dışavurumu, AB'de spekülative sermayenin dolandırıcılık yüzünü bütün çıplaklığıyla ortaya koydu. Kapitalist devletin bir sınıf tahakkümü aracı ve finans kapitalin temel aparatı olduğu alenileşti.

AB'de süreç yıkıcı bir durgunluğa evriliyor. Hatta devletlerin borç krizinin derinleşmesi ve bankacılık krizi ile senkronize oluşu ve yaşanacak büyük çöküşlerle bu durgunluk bir dizi devlet iflasına yol açabilir. Özellikle Yunanistan ve İspanya'yı bekleyen bu “tehlike”, hemen ardından Portekiz'de, İrlanda'da, Güney Kıbrıs'ta etkilerini gösterebilir. Hatta İtalya'ya sıçrayabilir. Böylesi bir süreç sadece AB'de yıkıcı sonuçlar yaratmayacak, küresel düzeyde sonuçlar doğuracaktır. Bu yapısal krizin küresel düzeyde derinleşmesi ve son derece “kontROLSÜZ” bir noktaya evrilmesi anlamına gelecektir.

İçine girdiğimiz süreç ve objektif veriler bu olasılıkları reel bir boyuta getirebilir. Bu anlamda 2010'lu yılların ilk yarısı (2012-2015 arası) son derece kritik gelişmelere gebe.

AB'de devletlerin borç krizi ve bankacılık krizinin iç içe geçmesi ve birbirini tetikleyen bir sürece girilmesi finans kapitalin kıta düzeyinde sınıfa ve emekçi yığınlarına karşı sistematik saldırılarına yol açtı.

Sosyal yıkım ve sosyal enkazlaştırma yönünde karşı devrimci saldırılar, 2008'den sonra yoğunlaştı. Özellikle Yunanistan'ın iflas süreci, Avrupa gericiliğini daha da agresifleştirdi. Devletlerin yeniden yapılanması ve sınıfın atomizasyonu yönünde sistematik saldırılar gerçekleştirildi. Burjuva liberal devlet, tekeli polis devleti yönünde yeniden yapılanmaya tabi tutuldu. Devletlerin üzerindeki burjuva demokrasisi adı verilen şal, çekilmeye başladı. Devletin çekirdeği, yani sınıf tahakkümünü sağlayan aygıt olma özelliği ve kapitalist sistemin işlerliğini sağlama ve işlerliğini koruma misyonu alenileşti. Yunanistan, İtalya, İspanya ve bir dizi Doğu Avrupa ülkesinde proto-faşist, teknokrat nitelikli

hükümetlerin kurulması, kıtanın her ülkesinde otoriter düzenlemelerin yapılması, tesadüfi gelişmeler değildir.

Özellikle işçi sınıfının atomize edilmesi ve köleleştirilmesi yönünde ciddi adımlar atıldı. Tarihsel kazanımlar gasp edildi. Bürokratik-korporatist sendikalar bu sürecin örülmesinde sınıfı bloke etme ve tepkilerini sistem sınırları içerisinde tutma misyonuyla hareket etti.

Avrupa işçi sınıfı, “dün” ayrıcalıklı bir konumdaydı. Ne var ki son 30 yıl içinde neoliberal karşı devrimci saldırılar altında ezildi. Son derece önemli hak kayıplarına uğradı. Organik yapısı parçalandı ve şekilsizleşti. Krizin yıkıcı etkileri bu süreci son dört yılda şiddetle derinleştirdi.

Finans kapitalin sosyal yıkım ve enkazlaştırma politikaları, kıta düzeyinde sınıfsal öfke ve kinin birikmesine yol açtı. Son üç yıldan beri Avrupa kıtası küresel düzeyde sınıf ve kitle hareketinin merkezine döndü. Avrupa 1968'den sonra ilk defa yaygın grevlere, genel grev senkronlarına, zengin direnişlere, büyük kitle hareketlerine sahne oldu. 1968'de özellikle İtalya ve Fransa merkezli gelişen işçi hareketi 2010'lu yıllarda kıtanın her yanını sarstı. Verilere göre son yarım asrın en büyük kitle mobilizasyonu yaşandı. Avrupa işçi hareketi yeni bir döneme girdi.

2009'dan sonra başta Yunanistan olmak üzere Akdeniz Havzası harekete geçmişti. Halen de bu bölge müthiş dinamizmini koruyor. Yunanistan her an patlamaya hazır bir coğrafya olarak öne çıkıyor. Aynı şekilde özellikle İspanya, Asturias maden işçilerinin muazzam pratikleriyle Yunanistan'ı izliyor. Bu iki ülkedeki dinamizm havzayı tetiklediği kadar, kıtanın merkez ülkelerini, başta İtalya'yı, Fransa'yı ve hatta Almanya'yı etkileyebilir. 2012'nin son ayları ve 2013 yılı bu gelişmelere gebe olabilir.

Kıtada İspanya ve Yunanistan'ın dışında da yaz dönemi hareketli geçiyor. Kapitalist devletlerin sınıfa çok yönlü saldırıları birçok ülkede zengin pratiklerle karşılık buluyor. Kıta düzeyinde işçi hareketi direniş hatları örüyor. İspanya ve Yunanistan'ın yolundan yürüyor.

Devletlerin borç krizi ve bankacılık krizinin iç içe geçtiği koşullarda, kapitalist devletlerin konsantre karşı devrimci saldırıları, kıtanın her coğrafyasında ortak bir ruh hali yarattı. Sınıfsal kin ve öfke her coğrafyada birikti. İşçi sınıfı otonomisinin zenginliği

içerisinde haklarını korumak ve geleceği kazanmak için harekete geçti. Yaz aylarında yaşanan birçok pratik bunun somut yansıması oldu.

“Kriz çözüm yoksa, devrim var!”

2012 yaz ayları hareketli geçiyor. İspanya'da Asturias maden işçilerinin muhteşem pratikleri geniş kitle gösterileriyle güç kazandı. Proto-faşist Rajoy Hükümeti'nin 65 milyar Avro'luk “tasarruf” tedbirleri, geniş kitle gösterilerine yol açtı. “Kemer sıkma” adı verilen paket, kamu işçilerinin maaşlarının azaltılmasını, vergilerin arttırılmasını ve bir dizi sosyal saldırıyı içeriyor. Paket, işçi sınıfı ve emekçiler tarafından yaygın gösterilerle protesto edildi. Gösterilerde polisler işçiler arasında çatışmalar yaşandı. İşçilerin gösterilerde açtıkları pankart dikkat çekiciydi: “Kriz çözüm yoksa, devrim var!”

Almanya'da General Motors'un Opel saldırısı yeni bir aşamaya girdi. Bochum Opel işçileri şehirde Opel fabrikasının kapatılmasına ve işten atılmalarına karşı direndi. GM, Avrupa'da Opel'in dört birimini daha kapatacağını açıkladı. Kriz gerekçesiyle yapılan bu operasyonlara karşı IG Metal, işyerinin korunması perspektifi ile hak kayıplarına razı olan geri bir politika izledi. Bu politikalarla saldırıları boşa çıkartmak olanaklı değildir. Almanya'da otomotiv sanayindeki “kriz”in, küresel durgunluk ve Avrupa'daki borç krizi senkronundan dolayı derinleşme ihtimali yüksektir. Bochum Opel'deki gelişmeler birçok fabrikaya yansiyabilir. İşyeri kapatma ve örtük tensikat politikaları yaygınlaşabilir.

Yunanistan'da PASOK, ND ve Dimar'ın oluşturduğu koalisyon hükümeti, işçi hareketi açısından “göreceli” bir durgunluk dönemine yol açtı. Yeni hükümet kısa bir müddet sonra, karşı devrimci saldırılarına başladı. Troyka'nın stratejisine uygun özelleştirme operasyonlarına girişti. Hükümet, Devlet Demir Yolları ve Yunanistan Elektrik Teşkilatı'nın özelleştirilmesini gündemine aldı. “Yeni” hükümetin sosyal yıkım, kölelik ve işsizleştirme politikalarının Yunanistan işçi sınıfının öfkesini patlatacağı aşikârdır. Troyka'nın yeni yaptırımları, Yunanistan ekonomisinin iflas süreci, Yunanistan'ı Avrupa'nın gündemine taşıyacaktır. Yunanistan işçi sınıfı eyleme, sokağa, kavgaya hazırlanıyor.

Fransa’da Peugeot-Citroen işletmeleri 3 bin işçinin çalıştığı Aulvay Peugeot Fabrikası’nı kapatma kararı aldı. Benzer uygulamaların Valeneiennes, Rennes, Poissy, Sevenord işletmelerinde de hayata geçirileceği açıklandı. Bu, totalde 8 bin ya da 10 bin işçinin işten atılması anlamına geliyor. GM ve PSA’nın Şubat 2012’de “birlik” oluşturmalarının yansımaları olan bu gelişmeler, 2016 yılında otomobil üretimini ortaklaştırmalarıyla sonuçlanacak. Bu iki dev tekel, kriz koşullarında işyeri kapatarak, üretimi belirli merkezlerde yoğunlaştırarak, sömürüyü arttırmayı hedefliyor. Her şeye rağmen Peugeot işçileri direniyor.

İtalya’da 12 bin işçinin çalıştığı İlva Çelik Fabrikası’nın kapatılmasına karşı işçiler direnişe geçti. Engellemeler sonucunda polisle çatışma yaşandı. Roma mahkemesi, fabrikanın doğayı kirlettiği gerekçesiyle, fabrikayı bölüm bölüm kapatma kararı verdi. İşçiler “Hem doğa, hem iş!” şiarıyla direnişe başladı. Doğayı kirletenin aşırı kâr hırsıyla hareket eden İlva Şirketi olduğunu açıkladılar. İşçiler, işveren ile işbirliği içinde olan sendika yöneticilerine saldırdı ve sendikayı ihanetle suçladı.

Fransa’da Amiens kentinde gençler polisle çatıştı. 16 polis yaralandı. Çok sayıda bina ve araç ateşe verildi. Gençler havalı tüfek ve havai fişeklerle kendini korudu. Amiens Kenti Belediye Başkanı yaşananların “sosyal gerilimin ürünü” olduğunu açıkladı. İktidara yeni gelen Sosyalist Partili Fransa Devlet Başkanı Hollande ise finans kapitalin sözcülüğünü bir kez daha yaptı: “Güvenlik sorununu çözmek, bizim için en öncelikli sorundur” dedi. Ağustos ayının başında İçişleri Bakanlığı Fransa’daki 15 kritik bölge, “güvenlik öncelikli bölge” içinde Amiens de yer almaktaydı. Amiens’teki gençlik ve polis çatışması geçen yıl İngiltere, 2005’te Paris banliyölerinde olduğu gibi işsizlerin, göçmenlerin yeni yoksulların tepkilerini ve reaksiyonlarını ortaya koymaktadır. Amiens önümüzdeki yıllarda yeni ve sarsıcı kent yoksulları isyanlarının yaşanabileceğini ortaya koyuyor. Fransa ve İngiltere banliyö ya da kent yoksulları isyanlarının merkezi olabilir. Kriz ve sosyal yıkım programları toplumsal sorunları derinleştirdiği gibi yoksulluğu kronikleştirmekte ve sınıfsal antagonizmayı şiddetlendirmektedir. Artık işçilerin, işsizlerin, yoksulların, göçmenlerin, yeni yoksulların, yani “dünyanın lanetlilerinin” yaşam alanları yeni infilak bölgeleridir. Amiens’teki gelişmeleri bu perspektifle okumak gerekir.

2012 yazı Avrupa’da işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından hareketli geçiyor. Bu gelişmeler ve birikimler 2012 yılı son ayları ve 2013 yılındaki büyük patlamaların ön habercisi olabilir.

Bugün sektörel, lokal, işyeri merkezli yaşanan direniş ve eylemler her ülkeye yayılabilir. Bazı sanayi şehirlerinde, (daha önce 2009’da Bochum, Kaiserslautern ve Eisenach kentlerinde yaşandığı gibi) kent direnişlerini ve kent grevlerini görebiliriz. Kitayı saran siyasal-toplusal atmosfer buna uygun zeminler yaratıyor.

Özellikle Yunanistan ve İspanya’da kopacak fırtınanın merkez ülkeleri sarsması işten bile değildir. Başta İtalya, Fransa, hatta Belçika, Avusturya ve Almanya bu fırtınanın etki alanına girebilir. Doğu Avrupa’da da büyük sınıf hareketliliği yaşanabilir. Bugün Doğu Avrupa çok öne çıkmasa da bölgedeki birçok ülke borç krizinin yıkıcılığı tehlikesiyle karşı karşıya.

Kıtanın her coğrafyasında finans kapitalin sosyal yıkım ve enkazlaştırma, kemer sıkma politikalarına ve işyeri kapatma, toplu tensikatlar karşı sınıfsal öfke ve kin birikiyor. Avrupa işçi sınıfı farklı boyutlarda ve zengin bir şekilde eylem silahını kullanıyor ve sokağa çıkıyor. Sokak, Avrupa işçi sınıfını hızla şekillendirecektir. Eylem, Avrupa işçi sınıfının özgüvenini artıracak, sınıfsal kimlik ve bilincini derinleştirecektir.

Yunanistan ve İspanya işçi sınıfının yaratacağı büyük anaför, bu sürecin katalizörü işlevi görebilir.

Dünyadan eylemler...

Dünya genelinde kapitalizmin kriz içerisinde oluşu, emekçilerin yaşamlarında geleceksizliği derinleştiriyor. Bu durumu kabul etmeyen milyonlarca emekçi, dünyanın farklı yerlerinde yaptıkları eylemlerle, insanca bir yaşam için mücadele yolunu seçtiklerini gösteriyor.

Güney Afrika

Polis destekli patron saldırılarına karşı mücadelelerine devam eden binlerce maden işçisi, West Rand bölgesinin batı yakasında greve gitti.

Gold Fields şirketinden yapılan açıklamada, ülke genelinde başlayan grev dalgasına ek olarak, bu grevle 15 bin madencinin West Rand bölgesinin batı yakasındaki çalışmalarını durdurdukları ifade edildi. Şirket yetkilileri, aynı bölgenin doğu yakasındaki madencilerin ise çalışmalarına devam ettiğini iddia etti.

Güney Afrika’da, dünyanın üçüncü büyük platin üreticisi olan Lonmin Plc. şirketi sözcüsü de, dört haftadır grevde olan işçileriyle maaş artışı konusunda görüşmek için hazırlık yaptıklarını bildirdi.

15 binden fazla işçisi olan dünyanın ikinci büyük platin üreticisi Implats işçileri ise, madenlerde çalışmaya devam etmek için maaşlarında yüzde 10 zam talep ediyor.

Roma

İtalya’nın Sardunya Adası’ndaki Alcoa Alüminyum fabrikasının kapatılacak olmasına tepki gösteren işçiler, ülkenin başkenti Roma’da eylem yaptı.

Amerikan menşei şirketin zarar ettiği gerekçesi ile kapanacak olması üzerine haftalardır eylem yapan fabrika işçileri, 10 Eylül’de uçak ve feribotlarla başkent Roma’daki Ekonomik Kalkınma Bakanlığı’nın önüne yürümek istedi. Bakanlığa yakın bir bölgede önleri polis barikatıyla kesilen işçiler meşaleler ve ses bombaları ile duruma tepki gösterdiler. Polisin işçilere saldırması üzerine, aralarında polislerin de bulunduğu 14 kişi yaralandı. İşçiler daha sonra oturma eylemi yaptılar.

İşçilerin eylem yaptığı sırada bakan Corrado Passera, Sardunya Adası Valisi Ugo Cappellacci ve diğer yetkililer de içeride toplantı yaptılar. Fakat yapılan açıklamalara göre, toplantıdan olumlu bir sonuç çıkmadı.

Yunanistan

Yunanistan’da Samaras hükümeti ve emperyalist merkezlerin dayatmasıyla hayata geçirilmek istenen sosyal yıkım paketine karşı işçi ve emekçiler bir kez daha greve gitti.

Yunanistan Başbakanı Antonis Samaras, AB Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası (ECB) ve Uluslararası Para Fonu (IMF) temsilcilerinden oluşan Troyka heyeti ile 2013-2014 yılları için kamu harcamalarında yapılacak 11.5 milyar Avro’luk kesinti paketini görüştü. Özelleştirilme planları yapılan Yunanistan Postbank (TT) çalışanları 24 saatlik greve gitti. Çalışanların işgal eylemleri sürüyor.

Ülkede Panhelenik Yükseköğretim Federasyonu’na bağlı üniversite öğretim üyeleri de 48 saatlik greve gitti.

Şili

11 Eylül 1973’te Devlet Başkanı Salvador Allende’yi deviren, binlerce kişinin ölümüne ve ağır işkenceler görmesine neden olan darbenin 39. yıldönümünde, rejim tarafından katledilenleri anmak üzere gerçekleştirilen gösterilere polis saldırdı.

Başkent Santiago’da sokağa çıkan binlerce kişi, Kahraman Meydanı’ndan kentin en büyük mezarlığına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında göstericiler, barikat kurarak polise taş ve molotofkokteyli ile karşılık verdi. Polisin, gözyaşırtıcı gaz ve basınçlı su ile saldırdığı eylemde yaşanan çatışmalar ara sokaklarda da devam etti. Polis kimi zaman boyalı mermiler kullandı.

Hollanda

Hollanda’da binlerce işçi ve emekçi, “Kunduz Koalisyonu”nun yıkım paketine karşı sokaklara çıktı.

FNV (Hollanda Sendikalar Federasyonu) 8 Eylül günü Eindhoven’da kunduz planını protesto yürüyüşü düzenledi. “Sosyal bir Hollanda için, 12 Eylül’de kunduz planına oy vermeyin” çağrısının yapıldığı yürüyüş Begijnenhof Meydanı’nda çeşitli konuşmaların ardından şehir merkezinde yapılan yürüyüşle saldırdı paktı protesto edildi.

Yaklaşık 1500 işçi ve emekçinin katıldığı eylem oldukça coşkulu geçti. Uzun süreden beridir DAF işyerinde bildiri dağıtımları yapan FNV Bondgenoten sendikası, fabrikanın kapısında dağıttığı bildirilerle DAF işçilerini Kunduz planına karşı bilgilendirdi ve eyleme katılmaya davet etti. FNV Bondgenoten Sendikası Başkanı Henk van der Kolk, eylemde söz alarak krizi ve kunduz paketini teşhir etti. İşçi ve emekçileri, bu planı destekleyen partilere oy vermemeye ve sol partileri desteklemeye çağırdı. Ardından FNV Abvakabo sendikasıdan bir temsilci konuştu. O da kunduz planını teşhir etti. İşçi ve emekçileri kunduz planına karşı partilere oy vermeye çağırdı.

Barcelona

300 yıl önce Barcelona’nın İspanya tarafından kuşatılmasının yıldönümü olan 11 Eylül’de yapılan yürüyüş ile bir kez daha Katalonya’nın bağımsızlığı talebi yükseltildi. “Özerk Katalonya” olarak tarif edilen Barcelona’da yapılan bağımsızlık yürüyüşü için sokağa akan 1,5 milyon Katalan “Katalonya, yeni Avrupa devleti” şiarını haykırdı.

Merkezi hükümetin çıkardığı yeni vergi yasalarına duyulan tepki, 11 Eylül eylemine kitlesel katılımı açığa çıkı. Her yıl merkezi hükümete 12 milyar Euro vergi aktarılmasına rağmen karşılığını alamadıklarını ifade eden emekçiler bağımsızlık talebini yükselttiler. Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lufthansa grevi ve sonuçları...

Avrupa'nın en büyük havayolu şirketi olan Lufthansa'da kabin görevlilerinin grevi, "geçici çalışanlara sürekli iş kontratı" talebinin kabul edilmesi üzerine sona erdi. Bağımsız Kabin Görevlileri Sendikası (UFO) temsilcisi ise, hala halledilmesi gereken noktalar olduğunu söylüyor.

Sermaye sınıfı her yerde aynı dili konuşuyor

Kapitalistler her yerde aynı dili konuşuyor ve aynı argümanları ileri sürüyorlar. Lufthansa'da da ezber bozulmadı. Lufthansa patronları da, akaryakıt fiyatlarının çok yüksek olması ve vergiler nedeniyle zarar ettiklerini, bu nedenle, bazı tasarruf tedbirlerine başvuracaklarını ileri sürdüler. Yani bir kez daha fatura çalışanlara, somut olarak da hava yollarındaki kabin görevlilerine çıkartıldı. Aç gözlü Lufthansa patronları, maaşları sabitlemek ve 3500 çalışanın işine son vermek istediklerini açıkladılar. Kabin görevlilerinin tepkisi gecikmedi. Kabin çalışanları hazırlıklıydı ve grev başlatıldı. Zaten önden oylama yapılmış, ezici bir çoğunluk grevden yana oy kullanmıştı.

Lufthansa grevi kısa sürmesine ve hava yolu şirketinde çalışan kabin görevlileri dışındakileri kapsamamasına rağmen oldukça etkili oldu. İlk elden kısa süreli ve sınırlı iş bırakma eylemlerine başvuruldu. Bu çerçevede çok sayıda uçuş (yaklaşık bin uçuş) iptal edildi. Bundan yüz bin kişi etkilendi. Özellikle Berlin, Münih, Frankfurt, Stuttgart, Hamburg ve Düsseldorf gibi büyük kentlere yapılacak uçuşların iptali çok etkili oldu.

24 saatlik süre içinde bile hava trafiği adeta felç olmuştu. Devamı durumunda grev daha da etkili olacaktı. Fakat daha da önemlisi grevin, şirketin diğer bölümlerindeki çalışanlarına doğru genişleme ihtimali vardı. Lufthansa patronları bunları düşünerek geri adım attı. Sendika yöneticileri ile görüşme masasına dönmek konusunda anlaştıklarını ve zaman içinde sorunları çözeceklerini açıkladı. Bu gelişme üzerine kabin görevlileri işlerine geri döndüler.

UFO sendikası greve başlarken, %5 ücret artışı, taşeron işçi uygulamasının yaygınlaştırılmaması, şirket personelinin ucuz hava yolları şirketlerine kaydırılmaması ve TİS'in yapısının değiştirilmemesi gibi talepler ileri sürmüştü. Ancak taleplerin karşılanması noktasında hala büyük bir belirsizlik var. Grevin öncelikli taleplerinden olan %5'lik ücret artışı dahi kabul edilmiş değil. Aç gözlü Lufthansa patronları hala %3.5'te ısrar ediyorlar. Yine de, yapılan anlaşma gereği, görüşmeler boyunca iş bırakma eylemi yapılmayacak, greve başvurulmayacak.

Gerçek şu ki, Lufthansa'nın tasarruf tedbirleri adı altında gündeme soktuğu saldırılara her defasında Ver.di sendikası en büyük desteği sunmuştur. O kadar ki, TİS görüşmeleri sırasında bir satış sözleşmesinin altına imza atarak, işçileri arkadan hançerlemişti. Ver.di başkanı Frank Bsirske'nin Lufthansa'nın denetleme kurulunda olduğu düşünülürse eğer, bunun şaşılacak bir yanının olmadığı kendiliğinden anlaşılır.

Grev işçi tabanının eseri idi

Lufthansa grevi tamamı ile işçi tabanının eseridir. Kabin Görevlileri Sendikası (UFO) işçi tabanından yapılan basıncın sonucunda greve başvurmak zorunda kaldı. Kısa süren bu grev boyunca hep tereddütlü davrandı, uzlaşma kapısı aradı. Bunu bulduğunda da can simidi gibi ona sarıldı.

Lufthansa grevi sona erdi, ancak kayda değer bir başarıdan söz etmek hayli zor. Kabin görevlileri grevi sadece kendileriyle sınırlı tuttular. Oysa, grevi diğer bölümlerdeki sınıf kardeşlerine doğru genişletebilirlerdi. Bu yönde çağrı yapabilirlerdi. Üyesi oldukları UFO sendikası yöneticileri de, özenle bundan kaçındı. Bir kez daha, kabin çalışanları da sendika engeline takıldı.

Lufthansa'nın diğer bölümlerinde çalışan işçiler de

grevi eylemli biçimde desteklemediler. Bu mümkün olabilseydi eğer, grev kabin çalışanlarının istediği biçimde sonuçlanırdı. Yine de hiçbir şey bitmiş değil. Görüşmelerden sonuç alınmaması durumunda grev yeniden gündeme gelebilir.

Hava yolları yaşamı etkileyen son derece stratejik bir sektördür. Sadece kabin görevlilerini kapsayan 24 saatlik bir grev dahi bir anda yaşamı felç etmeye yetmiştir. Hava yollarında çalışanların tümünün katıldığı uzun süreli ve kararlı bir grevin çok daha sarsıcı olacağı kesindir. Lufthansa'daki kısa grevin bıraktığı en önemli ders de budur.

Lufthansa kabin çalışanları kısa süren grevlerinin derslerinden de hareketle, önümüzdeki günlerde yeni bir greve hazırlıklı olmalıdırlar.

Kızıl Bayrak / Almanya

Grev geri adım attırdı

Almanya'da Lufthansa şirketi bünyesinde kabin personeli olarak çalışan havayolu işçilerinin grevi şirket yönetimine geri adım attırdı.

Lufthansa ile sendika yetkililerinin yeniden müzakere masasına dönme konusunda anlaştıkları belirtildi. Şirketin, "geçici çalışanlarla sürekli iş kontratı imzalamayı" kabul ettiği belirtiliyor.

Bağımsız Kabin Görevlileri Örgütü (UFO) adlı sendika yetkilileri ile Lufthansa gelecek hafta sonuna kadar bir çözüm bulabilmek için müzakere masasına dönme konusunda anlaşınca, kabin görevlileri de görevlerinin başına döndü. Müzakereler süresince başka grev yapılması beklenmiyor.

Ancak sendika başkanı Nicoley Baublies, eğer müzakereler başarısızlıkla sonuçlanırsa, bu kez çok uzun sürecek bir greve gidebilecekleri uyarısında bulundu. Baublies, o zaman kabin görevlilerinin belli periyotlarla grev yapabileceklerini kaydetti.

Cuma günü aralarında Frankfurt, Münih ve Berlin havalimanlarının da bulunduğu 6 hava alanındaki 24 saatlik grev nedeniyle yaklaşık 1000 sefer iptal edilmiş, eylemden yaklaşık 100 bin yolcunun olumsuz etkilendiği açıklanmıştı.

Sendika, Lufthansa'nın kabin hizmetlerinde geçici personel kullanmasına karşı çıkarken, çalışanlar için iş güvencesi talep ediyor ve ücretlerde yüzde 5'lik artış istiyor. Lufthansa yönetimi ise ücretlerde yüzde 3,5'lik zam dayatıyor.

İşgalin ve neoliberalizmin kısıracındaki Filistinliler intifadanın izinde...

Filistin Yönetimi'nin yaklaşık bir yıldır yaşadığı ekonomik krizi Filistin halkına fatura ederek aşmaya çalışması, Batı Şeria'da sabırları taşırdı. Geçen haftanın başından itibaren Batı Şeria'da sokağa çıkan binlerce Filistinli, hayat pahalılığını ve yoksulluğu protesto ediyor. Eylemlerin hedefinde genel olarak Filistin Yönetimi, özelde ise Filistin Yönetimi'nin Başbakanı Selam Feyyad bulunuyor. Filistin halkının sırtındaki yükü hafifletecek acil tedbirler alınmazsa eylemlerin giderek büyümesi ve Gazze'ye de sıçraması bekleniyor. Yıllardır Filistinlileri yoksullaştıran neoliberal politikalar uygulayan ve dış yardıma bağımlı Filistin Yönetimi, vergileri arttırarak ve halkın temel ihtiyaçlarında kesintilere giderek ekonomik krizi aşmak istiyor.

Temel ihtiyaç maddelerinin ve mazotun fiyatındaki artışlar ve FY'nin Ağustos maaşlarını ödeyememesi, gençlerin başını çektiği kitlesel eylemleri tetikledi. Batı Şeria'nın tüm kent merkezlerinde sokağa çıkan Filistinliler, ilk hafta nispeten barışçıl geçen eylemlerin ardından bu hafta daha kitlesel ve militan eylemlere yöneldi. Filistinliler, kolluk kuvvetlerine ve binalarına taşlarla saldırırken Filistinli gençlerin yaktıkları araba lastikleri ile ana yolları trafiğe kapatması, Birinci İntifada günlerini hatırlatıyor. Tunus'ta halk ayaklanmasının kıvılcımı olan Buazizi eylemi gibi, Gazze'de 18 yaşında işsiz bir genç kendini yakarak hayatını kaybetti. Batı Şeria'da iki protestocunun kendini yakma eylemi ise engellendi. Eylemlerde başı çeken diğer önemli kesim ise mazot fiyatlarını protesto eden ulaşım emekçileri. 10 Eylül günü 24 bin taksi ve otobüs şoförünün katıldığı kontak kapatma ve yolları bloke etme grevi, Batı Şeria'da yaşamı felce uğrattı.

Eylemlerin ardından Filistin hükümeti 10 Eylül günü yeni önlemler aldığını açıkladı. Ancak bu tedbirler Filistinli sendikalar ve fraksiyonlar tarafından yeterli bulunmadı. Filistin Genel İşçi Sendikaları Federasyonu Başkanı Şahir Saad, eğer hakiki tedbirler alınmazsa 17 Eylül günü genel greve gideceklerini açıkladı. Ulaşım Sendikası ise grevlerinin süreceğini ilan etti.

Filistin Yönetimi'nin ekonomik krizinin sebepleri

Temel işlevi, işgal altındaki 1967 topraklarında yaşayan Filistinlilere temel hizmetler sağlayarak İsrail işgalinin yükünü hafifletmek olan Filistin Yönetimi, kurulduğu 1994 yılından beri emperyalist devletlerin ve Körfez monarşilerinin her yıl düzenli olarak gönderdiği yüz milyonlarca dolar dış yardım ile ayakta durmaktadır. FY, ABD ve İsrail'in ekonomik şantajı ve kapitalizmin genel buhranı neticesinde dış yardımın azalması ile çalışanların maaşlarını ödeyemeyecek duruma geldi. Filistin Yönetimi, Filistin emek gücünün dörtte birine tekabül eden yaklaşık 200 bin Filistinli'yi istihdam etmektedir. Bu maaşlar, bir milyona yakın insanın asli geçim kaynağı olduğu için Batı Şeria'da ciddi bir sosyal sıkıntı doğurmakta. Filistin Yönetimi diğer yandan Hamas hükümetinin yerine Gazze'deki 60 bin çalışanın da maaşını ödüyor ve yakıt gibi temel ihtiyaç maddelerini sağlıyor.

Oslo ve Paris Ekonomik Anlaşması

Filistin'deki her sorun dönüp dolaşıp siyonist yerleşimci sömürgecilik ve işgale dayanıyor. İşgal, Filistinliler'in hayatının her yönünü etkiliyor, insanca ve onurlu bir yaşam sürmelerini engelliyor. Temel amacı Filistin'i sömürgeleştirmek ve yerli halkı anayurdundan sürmek olan siyonist hareket, Filistin emeğini ve kaynaklarını sonuna kadar sömürerek kalkınmalarını engelleme politikası yürütüyor. Oslo anlaşmaları ile kurumsallaşan işgal rejimi, Filistinlilerin sınırları üzerinde egemenliklerini ve bağımsız ekonomik faaliyetlerini engelliyor.

Oslo sürecinin bugüne kadar gözdardı edilen en önemli parçası olan 1994 yılında imzalanan Paris Ekonomik Anlaşması'nın iptal edilmesi, eylemlerde en öne çıkan taleplerden biri. Bu anlaşmaya göre Filistin Yönetimi ve İsrail denetimindeki tüm topraklar tek pazar kabul ediliyor, emek ve sermayenin serbest dolaşımı garanti ediliyor. Gerçekte ise Filistin toprakları ve emeği, yerleşimler, apartheid duvarı, kontrol noktaları ve ablukalar ile denetim altında tutulurken İsrail mallarının Filistin pazarlarını istila etmesiyle Filistin'in ekonomik altyapısı çökertildi. Filistin'in tüm sınırlarının denetimini elinde bulunduran İsrail, bu anlaşmaya göre Filistin Yönetimi adına gümrük vergilerini toplayıp bunları daha sonra Filistin Yönetimi'ne transfer ediyor. Gerçekte ise İsrail, Filistin Yönetimi için önemli bir gelir kalemi olan bu vergilerin transferini istediği zaman pazarlık kozu olarak kullanıyor ve geçen Eylül'den beri topladığı bu paraları Filistin Yönetimi'ne vermiyor.

1967 işgalinden 1990'ların ortasına kadar Batı Şeria'nın emek gücünün %30'u ve Gazze'nin ise %40'ı, yani işgal altındaki 1967 topraklarının emek gücünün beşte biri, İsrail'in 1948'de işgal ettiği topraklarda genellikle vasıfsız işlerde çalışıyordu. İsrail'in Yahudi toplumunda Arap ülkelerinden gelen ve alt sınıfları oluşturan Doğu Yahudileri (Sefaridim) ile İsrail'in kurucu toplumu olan ve orta ve üst sınıflarda çoğunluğu oluşturan Doğu Avrupa ve Almanya Yahudileri (Aşkenazim) arasındaki sınıfsal antagonizma bu şekilde yumuşatıldı. Oslo süreciyle birlikte İsrail, Filistin emeğine olan bağımlılığını stratejik olarak adım adım bitirmeye başladı ve İkinci İntifada'dan sonra büyük ölçüde azalttı. Bugün İsrail'de çoğunluğu Romanya, Filipinler, Etiyopya ve Güney Sudan'dan gelen 300 bin göçmen işçi en temel haklarından yoksun şekilde çalışmaktadır. İsrail böylece Filistin emeğine bağımlılığını büyük ölçüde azaltırken bugün Batı Şeria ve Gazze'de dünyanın en yüksek işsizlik oranları görülüyor.

Nüfusunun üçte birini mültecilerin oluşturduğu Batı Şeria'nın doğal kaynaklarına (zengin yeraltı su kaynakları ve Ölü Deniz mineralleri) İsrail tarafından el konulmuştur ve sömürülmektedir. Önemli birer turizm merkezi olan Kudüs ve Beytüllahim kentlerinin turizmini daha çok İsrail kontrol ediyor. Filistinlilerin Batı Şeria'nın Ürdün Vadisi gibi verimli tarım bölgelerine erişimlerine izin verilmiyor. Batı Şeria'nın Filistin denetimindeki tarım arazileri ise İsrail yerleşimlerinin genişlemesiyle gittikçe azalıyor. Gazze'deki abluka ise Gazzelileri tünel ekonomisine muhtaç ediyor. Tarım alanlarının yarısını kaybeden Gazze'de mevcut fabrikaların %80'i ise çalışmıyor.

Selam Feyyad: "Filistin'deki adamımız"

Eski bir Dünya Bankası uzmanı olan "Filistin'in Kemal Derviş'i" Selam Feyyad, 2007 yılında Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas'ın demokratik yollardan seçilmiş Hamas hükümetinin yerine kurduğu Ramallah hükümetinin başkanlığına getirilmişti. Abbas'ın bu anti-demokratik çizgisi, Ortadoğu'ya demokrasi götürme iddiasındaki ABD ve AB tarafından siyasi ve ekonomik olarak destekleniyor. Feyyad'ın başkanlığı döneminde derinleştirilen neoliberal politikalar, bugün yaşanan krizin asli sebeplerinin başında geliyor. Feyyad, 1990'lardaki başkanlığında İsrail'de en keskin neoliberal uygulamaları hayata geçiren Netanyahu'nun 1967 sınırlarında bağımsız Filistin devletinin kurulması yerine "ekonomik barış" adını verdiği iğreti çözümle paralel bir politik ve ekonomik hat izliyor. İsrail, ABD ve AB kurulu düzenlerinin övgülerine mazhar olan Feyyad, batılı ana akım medyada Filistin'de "gerçek bir devrim yapan adamımız" diye pohpohlanıyordu.

"Feyyadizm" olarak da adlandırılan politikalar, ekonomik alanda özel sektörün yönlendirdiği, kamu harcamalarının asgariye indirildiği ve yabancı yatırım çekmek için "uygun yatırım ortamının" sağlandığı bilindik neoliberal uygulamaları; güvenlik alanında ise İsrail işgali ile "güvenlik ve istihbarat işbirliğini" ve işgalin bekçiliği yapan büyük bir kolluk kuvveti teşkilatı kurmayı içermektedir. Bu güvenlik işbirliği öylesine bir noktaya vardı ki, İsrail'in 22 günlük Gazze katliamı sırasında Batı Şeria'daki işgal kuvvetlerinin önemli bir kısmı Gazze'ye sevk edildi ve Batı Şeria'da işgali rahatsız edecek bir eylemlilik yaşanmadı.

Kompradorlaşan Filistin burjuvazisi ve siyasi bölünmüşlük

Filistin ulusal hareketi için felaketten başka bir şey olmayan Oslo sürecine hep Yaser Arafat ve El-Fetih'in

çöreklediği FKÖ liderliğinin izlediği/yol açtığı genel kabul görürken Filistin burjuvazisinin rolü gölgede kalmıştır.

Oslo süreci ve onun çözüm paradigması olan iki devletli çözüm, Filistin burjuvazisinin 1970’lerden beri izlediği politikaların bir meyvesi olmuştur. Sürgünde Körfez ülkelerinde ciddi bir sermaye birikimi yapan Filistinli diaspora (şatat) burjuvazisi, Oslo anlaşmaları ile birlikte 1967 topraklarına dönebilmiştir. Arafat’ın Lübnan’da yarattığı ve kendisiyle Tunus’tan Oslo anlaşmaları ile birlikte dönen FKÖ-Fetih bürokrasisi, diaspora burjuvazisi ve 1967 topraklarındaki yerel burjuvazi, bugün işgal topraklarının düzen sahipleridir. Sayıları 300 bine varan bu elit zümre, İsrail işgali ile kârlı ekonomik ilişkiler yürütüyor, Oslo ile sahip olduğu VIP ayrıcalıklarla Filistin halkının işgalden çektiği eziyeti yaşamıyorlar. Filistin Yönetimi’nin özellikle Selam Feyyad döneminde izlediği neoliberal politikalar, Batı Şeria’da patlamaya hazır bir tüketim ekonomisi balonu yaratırken, Filistin toplumu içerisindeki sınıfsal kutuplaşma hiç olmadığı kadar keskinleşti. Siyasi olarak İsrail ile müzakereleri tek çözüm olarak gören bu kompradorlaşmış burjuvazi, Filistin halkının işgale karşı direniş iradesini zayıflatmak için elinden geleni yapıyor. Gazze’de ise Hamas’ın kontrolü altındaki tünel ekonomisi, yeni milyonerler yaratıyor.

El-Fetih’in çürümüşlüğünden bıkan Filistin halkının 2006 yılında Hamas’ı iktidara taşıması, Filistin tarihinin en derin bölünmüşlük krizlerinden birini yarattı. 2007 yazında Gazze’de Hamas’ın kendisine karşı savaş açası el-Fetihli Muhammed Dahlan liderliğinde emperyalist-siyonist darbe girişimini şiddetle bastırmasından beri Gazze ve Batı Şeria’da iki başlı yönetim sürüyor. Filistin halkının ulusal birlik arzularına karşın iki hareket de bölünmüşlüğü sürdürmekte kararlı. FY-Fetih, Batı Şeria’daki düzenin kaymağını yerken, Hamas da tünel ekonomisinden vurgunlarla ve her ikisi de gelen yabancı fonlarla düzenlerini sürdürüyorlar ve statükoyu bozmak işlerine gelmiyor.

Ulusal ve sosyal mücadelenin birliği

Filistin halkının esas mücadelesi, Filistin’in sömürgeleştirilmesi, işgalden kurtarılması ve yurtlarından edilen Filistinli mültecilerin geri dönüşü içindir. Ancak el-Fetih ve Hamas’ın temsilcisi olduğu Filistin burjuvazisi ve sağ, ulusal mücadeleye önderlik etmekten ve Filistin halkının bu hedeflerini gerçekleştirmekten oldukça uzaktır. 1970’lerden başlayan iki devletli çözüm arayışı ve 1991 Madrid Konferansı ile başlayan emperyalist-siyonist güdümlü “barış süreci”, Filistin halkını hedeflerine ulaştırmak yerine uzaklaştırmıştır. Bugün sosyal koşullarını protesto eden Filistinliler, Oslo sürecinin iktisadi parçası Paris Anlaşması’nın ve Filistin Yönetimi’ni hedef alarak çözümün siyasi olduğunu net biçimde dosta düşmana gösteriyorlar.

Başta Filistin Halk Kurtuluş Cephesi olmak üzere Filistinli çeşitli kurum ve örgütler tarafından savunulan Filistin Kurtuluş Örgütü’nün tabandan demokratik esaslarla anayurttaki ve sürgündeki Filistinliler’in temsilcisi olarak yeniden yapılandırılmasını, Oslo sürecine ve hiçbir sonuç üretmeyen müzakerelere son verilmesini ve direnişin güçlendirilmesini içeren siyasi platform, bu dönemde Fetih-Hamas rekabetinden ve ulusal bölünmüşlükten bunalan Filistin halkında geniş bir destek kazanabilir. Yüzyılı aşan siyonist sömürgecilik ve işgale karşı mücadelenin ağır yükünü taşıyan Filistinli işçilerin ve köylülerin, ulusal ve sosyal kurtuluşlarını sağlayacak bir program ve mücadele, Filistinli devrimci ve ilerici hareketlerin tarihsel görevi olarak orta yerde durmaktadır.

Batı Şeria’da protestolar şiddetleniyor

Ramallah merkezli Filistin Yönetimi’nin, ekonomik krizi işgal altında bunalan Filistinlilerin üzerine yıkmasına karşı Batı Şeria genelinde iki haftadır protestolar yükseliyor.

Filistin halkı: Selam Feyyad istifa!

Batı Şeria’daki kent merkezlerinde sokağa çıkan binlerce Filistinli, Filistin Yönetimi Başbakanı Selam Feyyad’ın istifasını istedi. İkinci haftasına giren sosyal protestolar, 10 Eylül’de yapılan ulaşım greviyle birlikte çatışmalı eylemlere sahne oldu. Mazot fiyatlarındaki artışı protesto için 24 bin taksi ve otobüs şoförünün greve gitmesi ve ana yolları araçlarıyla bloke etmesi, Batı Şeria’da yaşamı felce uğrattı. Birçok öğrenci ve öğretmen okullarına gidemedi. Protestolar, Nablus ve el-Halil’de Filistinlilerin Filistin Yönetimi’ne bağlı güvenlik güçlerine ve kamu binalarına taşlarla saldırılmasıyla militanlaşma eğilimine girdi. Filistinliler birinci intifadayı hatırlatır şekilde araba lastikleri yakarak ana yolları trafiğe kapattılar.

Filistinliler, temel ihtiyaçlar ve mazot fiyatındaki ani artışları protesto ederken eylemlerde başı Filistinli gençler çekiyor. Taksiciler ve toplu taşıma araçları şoförleri mazot fiyatlarındaki artışı protesto için hafta başından beri kontak kapatma eylemleri sürdürüyor. Üniversite ve öğretmen sendikaları da eylemlere destek veriyor.

Filistinliler eylemlerde Oslo sürecinde İsrail ile Filistin Yönetimi arasındaki ekonomik ilişkileri belirleyen 1994 tarihli Paris Anlaşması’nın iptal edilmesini talep ettiler. Bu anlaşmayla İsrail ürünleri işgal altındaki Filistin topraklarına gümrüksüz girerken, Filistinlilerin bağımsız bir ekonomik altyapı kurmasını engelleniyor. Filistinliler anlaşmanın sadece İsrail’in çıkarına yaradığını söylüyorlar.

Ramallah merkezli FY hükümetinin başbakanı Selam Feyyad, bir yandan İsrail işgali ile güvenlik ve istihbarat işbirliğini en üst noktaya taşıırken, işgalin ağır yükünü çeken Filistinlileri, uyguladığı neoliberal politikalarla derin yoksulluğa sürüklüyor. Son eylemlerin hedefinde Selam Feyyad yer alıyor. Feyyad yaptığı açıklamada halkın isteği bu yönde ise istifaya

10 Eylül 2012 | Batı Şeria

hazır olduğunu dile getirdi. Yaklaşık 200 bin kişiyi istihdam eden Filistin Yönetimi uzun süredir maaşları zamanında ve tam ödemekte zorluk çekiyor. 2,5 milyon nüfuslu Batı Şeria ekonomisi için bu gecikmeler birçok ailenin maddi sıkıntıya girmesine neden oluyor.

Kendini yakma eylemleri

Gazze’de 18 yaşındaki işsiz genç Ehab Ebu Nada’nın kendisini yakmasının ardından benzer eylemleri, Batı Şeria’da da görüldü. El-Halil’de 42 yaşındaki eski polis memuru Halid Ebu Rabi’nin kendisini ateşe vermesini güvenlik görevlileri engelledi. Kanser hastası kızının tedavi masraflarını karşılayamadığı söylenen Hasan Kahveci ise Ramallah’ın merkezinde kendisini yakmaya çalıştı.

FHKC’den destek açıklaması

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), 6 Ağustos Perşembe günü yayınladığı açıklama ile işsizliğe, yoksulluğa ve hayat pahalılığına karşı Batı Şeria’da devam eden halk gösterilerine destek olurken, halkın durumunun kötüye gidişinden “de facto hükümetler” olarak adlandırdığı Batı Şeria’daki el-Fetih ve Gazze’deki Hamas hükümetlerini sorumlu tuttu. Gazze’deki ve Batı Şeria’daki son kabine değişikliklerinin Filistin halkının sorunlarını çözmeyeceğini ifade etti.

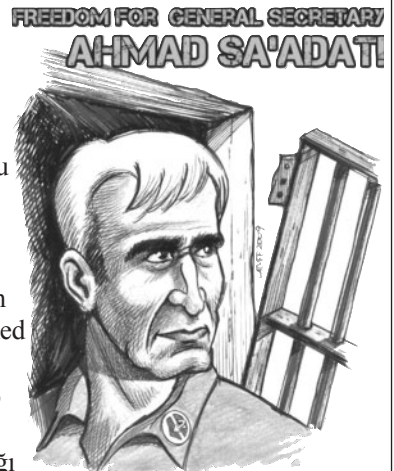
Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, halkın ve özellikle de yoksulların taleplerinin arkasında olduğunu, hakların dilenilmeden, zorla alınacağını ve son sözün sokağın olduğunu dile getirdi. Açıklama, işgale, bölünmüşlüğe, yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı hep birlikte karşı konulması çağrısıyla bitirildi.

Ahmed Saadat: Halkımız işgalden de onun mahkemelerinden de güçlüdür!

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi’nin tutsak genel sekreteri Ahmed Saadat, 9 Eylül Pazar günü çıkarıldığı İsrail mahkemesinde işgal rejimine ve onun mahkemelerine meydan okudu. Saadat, mahkemenin meşruluğunu kabul etmeyerek sorulan sorulara cevap vermeyi reddetti. Saadat, “Filistin’imizin topraklarının işgal edilmesini sürdürmeye çalışan bu mahkemenin meşruluğunu kabul etmiyorum ve bu mahkemenin kendisi Filistin halkımıza karşı siyonist terörün cephelerinden biridir, Filistinli tutsaklara karşı bir baskı aracıdır” dedi.

Saadat, ABD’deki siyonist bir grubun, Filistin direniş eylemlerinde ölen yerleşimciler dahil İsraillilerin ölümünden dolayı Filistin Kurtuluş Örgütü’nden tazminat talep ettiği davada duruşmaya çıkarıldı. Pazar günkü duruşmada Ahmed Saadat üç yıldan beri ilk defa kamuoyu önüne çıkarıldı.

Üç yıldan fazladır tecritte tutulan Ahmed Saadat geçen sene tecridi protesto için 24 gün süren açlık grevi yapmıştı. Saadat bu yıl Filistinli tutsakların 17 Nisan Filistin Tutsaklar Günü’nde başlattığı ve iki binden fazla tutsağın katıldığı bir aylık açlık grevine de katıldı. Siyonist işgal rejimi ile açlık grevinin bitiren anlaşma uyarınca Saadat tecritteki diğer tutsaklarla tecritten çıkarılmıştı.

Üniversitelerde “yeni” bir dönem başlıyor...

Hedefte devrimci faaliyet var!

Yeni eğitim-öğretim döneminin başlamasına çok az bir zaman kaldı. Üniversitelerin kayıt dönemlerine ise cemaatlerin ilgisinin yanı sıra ÖGB-polis terörü damgasını vurdu. Pek çok farklı üniversitede ilerici ve devrimci faaliyete yönelik gerçekleşen saldırılar, devletin özgür düşünceye tahammülsüzlüğünü bir kez daha ortaya koyarken, AKP’nin “parasız eğitim” yalanlarına karşı gençliğe gerçekleri anlatanlar baskı ve zorbalıkla engellenmeye çalışıldı. Yeni YÖK Disiplin Yönetmeliği’yle üniversitelilere “siyaset yapma hakkının” bahsedildiğinin iddia edildiği bir dönemde gerçekleşen bu saldırılar, estirilen özgürlük ve demokrasi rüzgarlarının sahteliğini bir kez daha gözler önüne serdi.

* Eskişehir Anadolu Üniversitesi’nde kayıt günlerinde stand açan öğrencilere önce ÖGB müdahale etti. Ardından üniversiteye polis girerek 44 öğrenciyi gözaltına aldı.

* Ankara’da ise önce Ankara Üniversitesi’nde birkaç gün sonra da Hacettepe Üniversitesi’nde benzer saldırılar gerçekleşti. Ankara Üniversitesi Tandoğan Kampüsü’nde kayıtların ilk iki gününde stand açan ilerici ve devrimci öğrenciler rektör yardımcısının kendilerine çadır kiralamak istemesini teşhir ettikleri ve gerici-faşist grupların çalışma yapmalarına izin vermeyeceklerini söyledikleri için ertesi gün ÖGB barikatıyla karşılaştılar. ÖGB terörüyle çalışma yapımları engellenen ilerici ve devrimci öğrenciler ayrıca gözaltına alınmakla tehdit edildiler.

* Hacettepe Üniversitesi’nde ise kayıtların ilk üç gününde stand açan, afiş asan, hatta “demokrat rektör” Murat Tuncer’in standlara gelerek sohbet etmek istediği ilerici ve devrimci öğrenciler cemaatlerin kampüste çalışma yapmasına izin vermedikleri için son iki günde ÖGB terörüne maruz kaldılar.

Daha pek çok üniversitede ÖGB’nin ve polisin taciziyle karşılaşan öğrenciler, üniversiteyi yeni kazanan öğrencilerden yalıtılmaya ve marjinalleştirilmeye çalışıldılar. Bu saldırıların ortak yanını ise dinci-gerici ve faşist yapılanmalara alan açılmak istenmesi oluşturdu. Özellikle Ankara’da yaşanan örnekler üzerinden bakıldığında bu durum düzen cephesinden açık bir pazarlığa konu edildi. Devrimci öğrencilere açıkça tehditler savuran rektörler “onlar çalışma yapamıyorsa, size de izin vermeyiz” diyerek gerçek niyetlerini ortaya koydular. Yeni YÖK Disiplin Yönetmeliği’ni yoğun bir propagandaya konu eden burjuva medya ise, üniversitelerdeki siyasal faaliyete yönelik bu saldırıları görmezden gelerek hangi sınıfın borazanlığını yaptığını bir kez daha gösterdi.

Üniversitelerin kayıt dönemleri devletin sistematik saldırıları eşliğinde sona erdi.

Birçok ilde gençliğe azgınca saldıran polis aynı günlerde imaj tazelemeye çalıştı. Ülke genelinde üniversitelerin kayıtlarına yoğun ilgi gösteren Terörle Mücadele Şube Müdürlükleri kayıt günlerinde açtıkları standlarla üniversiteyi yeni kazanan öğrencileri “uyardılar!” “İlk adımda dost eli” adı altında yürütülen bu çalışmalarda devrimci örgütlere yönelik tahammülsüzlük açığa çıktı. Devrimci-yurtsever öğrencilerin “terörist” olarak yaftalandığı polis broşürlerinde sözde “terör örgütlerinin” öğrencileri kandırmak(!) için başvurduğu yöntemler sıralandı. Aynı broşürlerle öğrencilere ajanlık teklif edildi. Yeni gelen öğrencilerden siyasal faaliyetleri ihbar etmesi istendi.

Bunun yanında emniyetin büyük üniversitelerin rektörlerini “gençlik hareketinin yükseleceği”

konusunda “uyardığı” öğrenildi. Basına açıklama yapan ve kimliği bilinmeyen(!) bir rektör, özellikle önümüzdeki sene böyle bir beklentilerinin olduğunu ve “kara kara düşündüklerini” söyledi.

Saldırıları sistemattiktir!

Yan yana getirdiğimizde bir bütünün parçaları olduğu açıkça görülen yukarıdaki olaylar tesadüf değil, gençliği kapsamlı saldırıların beklediği bir dönemde düzen cephesinden alınan önlemlerdir. Zira ticarileşmenin üst boyutlara vardırılmasıyla birlikte gençlik kitlelerindeki öfkenin sokağa taşacağı ve bir hareketliliğe dönüşeceği bilinmektedir. Bunun engellenmesi ya da düzeni tehdit eden boyutlara ulaşmasının önüne geçilmesi için, hareketliliğe yön verebilecek ve öncülük edebilecek devrimcilerin kara propagandayla kitlelerden yalıtılması gerekmektedir.

Gençliği hareketli ve bir o kadar da zorlu bir dönem beklemektedir. Üniversitelerin sermayenin hizmetinde yeniden dönüşümünün gündeme alınması ve bu adımların bir bir atılması çelişkilerin de her açıdan keskinleşmesi anlamına gelecektir. Dolayısıyla, devletin de önceden öngördüğü gibi gençlik hareketinin yükselmesi ve militanlaşması kaçınılmazdır. Burada önemsenmesi gereken bu harekete yön verecek ileri gençlik kesimlerinin/politik gençlik örgütlerinin kararlı ve militan tutumları olmak zorundadır.

Daha önce birçok değerlendirmemizde de belirttiğimiz gibi, öğrenci gençliği ve üniversiteleri azgın saldırılar beklemektedir. Bunun bir ayağını Bologna sürecine uyum çerçevesinde hayata geçirilen ticari eğitim uygulamaları oluştururken, diğer ayağı da düşünmeyen-sorgulamayan bir gençlik yaratma hedefi ve politikaları olmaktadır.

Üniversiteler dinci-gericiliğin arka bahçesi haline getirilmektedir. Üniversitelerdeki dinci-gerici örgütlenmelere çalışma alanları açılmakta ve cemaatler maddi-manevi her yönden desteklenmektedir. Dolayısıyla devrimci örgütlerin ve devrimci çalışmanın her yönden kuşatılması hedeflenmektedir. Faşist saldırılar bizzat devlet eliyle yönlendirilmekte ve yönetilmektedir.

Üniversiteler üzerinden devreye sokulan “ehlileştirme” operasyonunun bir parçası olan bu saldırılar artarak devam edecektir. Özellikle son disiplin yönetmeliği ile amaçlanan, düzenin icazetinde bir siyasal faaliyeti yaratmaktır. Yani “istediğin kadar afiş as, bildiri dağıt, stand aç... Ama önce benden izin al!” denmektedir. Hatırlanacağı üzere, iki yıl önce YÖK’ün tüm illerin valiliklerine gönderdiği bir genelgeyle üniversitelerde siyasal amaçlı stand açmak yasaklanmıştı. Aynı dönem birçok üniversitede stand açan öğrencilere polis saldırmış ve ayları bulan mücadelelerde stand açma hakkı fiili-meşru bir biçimde tekrar kazanılmıştı. O dönem yapılmak istenen ile yeni yönetmelikle amaçlanan şey özünde aynıdır. Bu düzen tıpkı başka alanlarda olduğu gibi üniversitelerde de devrimci şiarların haykırılmasına tahammül edememektedir. Düzenin sınırlarını aşan “tehlikeli” her faaliyet engellenmeye çalışılmaktadır. Bunun için polisle işbirliği yapılarak devrimci öğrenciler “tehlikeliler listesine” sıralanmaktadır. Soruşturma-cezalar, gözaltılar-tutuklamalar, baskı ve yasaklar devreye sokulmaktadır. Bunların sökmediği ya da yetmediği yerde ise sahte özgürlük alanları açılmaktadır. Ayrıca “herkes istediğini söylesin, ama

bizim çizdiğimiz sınırlar içinde!” denilmektedir.

Devrimci-siyasal faaliyeti kararlılıkla savunmalıyız!

Bazı gençlik örgütleri siyasal faaliyete yönelen saldırılar esnasında marjinalleşmemek ya da radikalleşmemek adına militan tutumlar almaktan kaçınmaktadırlar. Bu konuda devrimci bir kararlılık ve ısrar ortaya koyan genç komünistleri afiş ya da stand ‘fetişisti’ olmakla suçlamaktadırlar. Bu eleştiriler alınan geri tutumların meşrulaştırılmasından başka bir anlama gelmemektedir. Üstelik afişlere ya da standlara yönelen saldırılarda faaliyetlerini savunan devrimcilere “sizin yüzünüzden biz de çalışma yapamıyoruz. Size saldırı olunca biz de gelmek zorunda kalıyoruz” denilmektedir. Ya da tam tersine, kendi afişlerinden de öte üniversitedeki siyasal faaliyeti savunmak için ÖGB ve polisle karşı karşıya gelen devrimciler çoğu durumda yalnız bırakılmaktadır.

Üniversiteler açısından düşündüğümüzde siyasal faaliyete yönelen saldırıları parçalı bir biçimde göğüslemek mümkün değildir. Bu gerçeklik son yaşananlarla bir kez daha sınanmıştır. Kayıt dönemlerinde ÖGB saldırılarına uğrayan ilerici-devrimci öğrenciler stant açamamış, afiş asamamıştır. Bu saldırıların yeni dönemde devam etmeyeceğini düşünen ve saldırıları yalnızca cemaatlerle çekişmeye indirgeyen gençlik örgütleri büyük bir yanılgı içindedir. Zira burjuva medyada dolaşan “üniversiteleri karıştırmak isteyen kötü niyetli kişiler var. Bunun için önümüzdeki dönem toplantı ve gösteri yürüyüşlerine izin verilemeyecek” haberleri dahi bunu kanıtlamaya yetmektedir. Burada yazılanlar komplo teorisi değildir. Önümüzdeki dönem gençliği ve daha özelde ilerici gençlik kesimlerini sancılı bir süreç beklemektedir. Üniversiteler sermayenin baskı ve karanlığına teslim edilemez. Bu saldırıları geri püskürtmek için devrimci bir samimiyet ve iradeyle bir araya gelmek ve faaliyete yönelen saldırılara yiğitçe göğüs germek gerekmektedir.

Genç komünistler açısından önemli olan geniş gençlik kesimlerine ulaşmak, onları politikleştirmek ve örgütlemektir. Afiş, bildiri, stand yalnızca kitle faaliyetinin araçlarıdır. Vazgeçilmez değillerdir. Farklı biçimler alabilirler, alanlara-yerellere göre farklılık gösterebilirler. Ancak, siyasal faaliyetin geçmişte ağır bedeller ödenerek kazanılmış bu mevzilerine herhangi bir saldırı olduğunda onları kararlılıkla savunmak görevi de genç komünistleri beklemektedir. Özellikle son dönemde diğer gençlik örgütlerinin bu meselelerde aldıkları geri tutumları düşündüğümüzde, bu sorumlulukla hareket etmek yakıcı bir ağırlık taşımaktadır.

Üniversiteler on yıllardır düzenle devrimin en sık karşı karşıya geldiği alanlar olmuştur. Geçmişten bugüne yaratılan birikim bu çatışmaların üzerinden yükselmiştir. Gençlik, her dönemde militan bir duruşun taşıyıcısı olmuştur. Kampüslerde afiş asmak, stand açmak, bildiri dağıtmak için onlarca devrimci bedel ödemiştir. Öyle ki bu uğurda yitirdiğimiz onlarca yiğit devrimci vardır. Onların anısına sahip çıkmak bugün devrimci-siyasal faaliyeti savunmakla mümkündür.

Genç komünistler bulundukları tüm alanlarda bu bilinçle davranacak ve devrimci-militan bir kimliğin temsilcisi olacaklardır.

Beytepe’de cemaatlere geçit yok!

Hacettepe Üniversitesi kayıtlarının üçüncü gününde Anadolu Gençlik Derneği imzalı broşürleri dağıtmak isteyen dinci-gerici gruba müdahale edildi. Sabah saatlerinde fark edilen 3 kişilik grup bildiri dağıtamayacakları yönünde uyarıldı.

Ellerindeki broşürlerin alınmasının ardından telefonlarına sarılan gericiler kampüse dışarıdan, öğrenci olmadıkları her hallerinde belli olan 15 kişilik bir grubu taşıdılar. Bu olayın ardından özel güvenlikler toplanarak gericileri korumaya aldı. Rektör Murat Tuncer ise gerilimin hemen ardından alana gelerek ilerici-devrimci öğrencileri ikna etmeye çalıştı. Dinci-gericileri savunan Tuncer “nereden biliyorsunuz katil olduklarını” diyerek yanlarına gidip katliamları savunup savunmadıklarını sordu. Tuncer’in “Bu okuldan bir yılda 6 kişi dağa çıktı biliyor musunuz? O zaman siz de düşüncelerinizi açıklamayın, size de izin vermeyelim” şeklindeki saldırgan sözleri de dikkat çekti.

AGD’lilerin tekbir çekmesinin ardından ortam bir kez daha gerildi. ÖGB korumasında ilerici-devrimci öğrencilere sataşan gericiler provokasyon yaratmaya çalıştılar. Bütün bildirilerine el konulan gericiler bildirileri almadan gitmeyeceklerini söylediler. İlerici ve devrimci öğrencilerin hiçbir şekilde pazarlık yapmayacakları, bildirileri vermeyecekleri ve AGD’liler okuldan çıkarılana kadar gerginliğin devam edeceği yönündeki açıklamalarının ardından gericiler ÖGB korumasında okuldan çıkarıldılar. Bu olayın yankısı gün boyu devam ederken birçok velinin duruma tepkili olduğu ve devrimcileri desteklediği gözlemlendi.

Ekim Gençliği okurlarına ÖGB saldırısı

7 Eylül günü kampüse giden devrimciler ÖGB barikatıyla karşılaştılar. Stant açmak isteyen Ekim Gençliği okurları binaya alınmadılar. Bunun üzerine

“Emperyalist savaş ve saldırganlığa Geçit Yok!” şarlı afişleri duvarlara yapıştırmaya başlayan genç komünistler 50’yi aşkın ÖGB’nin saldırısına uğradılar. Bu saldırıyı “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Devrimci faaliyet engellenemez!” sloganlarıyla karşılayan Ekim Gençliği okurları kol kola girerek afişlerini savundular. Afiş yapma iradesini sürdüren öğrencilere Özel Güvenlik Birimleri ve sivil polisler üst üste azgınca saldırdılar. Tüm bu saldırılara sloganlarla direnen genç komünistler ajitasyonlarla, yaşananları teşhir ettiler. Bu esnada bir velinin “Ben çocuğumu kayıt yaptırmaya getirdim. Siz bu çocuklara nasıl davranıyorsunuz? Benim çocuğumda mı bu muameleyi göreceksin?” şeklindeki tepkisi alkışlarla karşılandı. Saldırıların sırasında ve sonrasında onlarca insan yaşananlara tepki gösterdi.

Ekim Gençliği / Beytepe

Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

Üniversitelerde kayıt haftasının başlamasıyla çalışmalarına başlayan genç komünistler, mücadele çağrılarını üniversitelerde ve merkezi yerlerde yükseltiyor.

Kadıköy

6 Eylül günü Kadıköy-Kilise önünde açılan masaya gençlerin yanı sıra işçi ve emekçiler yoğun ilgi gösterirken, parasız eğitim için imza çalışması yürütüldü.

Harçları kaldırarak parasız eğitimi getirdiği yalanlarına başvuran AKP iktidarına karşı “Parasız eğitim için bir imza da sen at!” şiarıyla yürütülen imza çalışması sırasında öğrencilerle, işçi, emekçilerle sohbetler edildi.

Ayrıca **Kızıl Bayrak** ve **Ekim Gençliği** satışlarının da yapıldığı masada, gazete ve dergiler yoğun ilgi görürken, satışlar sırasında gençler, emekçiler maddi destek sundular.

10 Eylül günü açılan standda da Eğitim Sen’in 4+4+4 karanlığına karşı örgütlediği Ankara mitingine çağrı yapıldı.

YTÜ

7 Eylül günü ana kapı önünde öğrencileri karşılayan genç komünistler, İngilizce sınavı öncesi bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Sınav bitiminden sonra ana giriş kapısına yönelen öğrencilerle sohbet edilirken, sohbetler sırasında öne çıkan başlık barınma sorunuydu. İstanbul’daki devlet yurtlarının kapasitesinin yetersiz olmasından dolayı yurtlar konusunda büyük sıkıntılar yaşayan öğrenciler ve aileler, özel veya cemaat yurtlarını tercih etmek zorunda kaldıklarını ifade ettiler. Diğer yandan özel yurtların neredeyse aylık asgari ücrete varan ücretleri, cemaat yurtlarının gericilik-baskıcı uygulamaları aileler tarafından tepki çeken konular arasındaydı.

Ayrıca eşitsiz harç uygulamasının da ikinci öğretim öğrencilerinin tepkisini çektiği görülürken, yapılan haksız uygulamaya karşı mücadele etmenin gerekliliği üzerine sohbetler yapıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Üniversitelerde “OHAL” hazırlığı!

Sermaye devleti üniversitelerde “olağanüstü hal” uygulaması başlatmaya hazırlanıyor. Yakın zaman önce değiştirilen YÖK Disiplin Yönetmeliği ile üniversitelerde baskı ve yasaklamaları arttıran sermaye devleti, şimdi de provokatif senaryolarla faşizan uygulamalarını meşrulaştırmaya çalışıyor.

“Kandil’den talimat var!”

Burjuva basından yansıyan haberlere göre, Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı istihbarat birimleri büyük üniversitelerin rektörlerini “uyardı.” PKK’nin son gelişmeleri toplumsal olaylarla desteklemek istediği ve bunun için üniversitelerdeki öğrenci hareketinin yükseltilmesi üzerine talimat verdiği iddia edilen haberlerde yeni dönemde öğrenci hareketinde yükselme beklendiği de söylendi.

Basına açıklama yapan ve kim olduğu belirtilmeyen rektörlerden biri, konuyla ilgili olarak şunları söylüyor:

“Üniversitedeki öğrenci hareketleri konusunda ciddi endişelerimiz var. Bu senenin geçmiş senelerden farklı olacağına ilişkin Emniyet’ten gelen bilgiler var. Bizi şu anda en çok meşgul eden ve düşündürülen konu bu. Örgüt terör olaylarını öğrenci hareketleri ile desteklemek istiyor. Bu yönde, Kandil’den gelen bir talimat olduğu Emniyet tarafından bize iletildi.”

Baskı ve yasaklamalara zemin hazırlanıyor!

Ortaya atılan bu provokatif senaryo ile üniversitelerde dozu arttırılacak olan baskı ve yasaklamalara da zemin hazırlanıyor. Öyle ki, üniversitelerde Bologna süreci eksikliksiz saldırılarla sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda dönüşümüne hız verilirken ticari eğitim saldırıları da yoğunlaştırılıyor. Gençliğin bu saldırılar karşısında biriken ve yer yer eylemli tepkilere dönüşen öfkesi sönümlendirilmeye çalışılıyor.

Bunun için her türlü yöntem devreye sokuluyor. Bugün hayata geçirilen kirli/kara propaganda da bu amaca hizmet ediyor. Zira bu “istihbarat” bahane edilerek üniversite içerisinde yönetimden alınmadan yürüyüş ve eylem yapılmasının yasaklandığı, bildiri dağıtımını içinse iki gün önceden üniversite yönetiminden izin alınmasının zorunlu hale getirildiği bildirildi.

Kara kara düşünmekte haklılar!

Rektörlüğün açıklamaları, düzen güçlerinin gençlikten nasıl korktuğunu da açıkça gösteriyor. Öğrenci hareketleri konusunda endişelerini söyleyen rektör, kara kara düşündüğünü de itiraf ediyor. Ama korkmakta haksız değil, bir yandan ticari eğitim saldırıları, bir yandan öğrencilerin mahkum edildiği geleceksizlik, gençliğin öfkesini her geçen gün daha da biriktiriyor. Buna karşı da düzen güçleri baskı ve terörü tirmandırıp “OHAL”i gündemlerine alıyor.

Daha kayıt zamanında devrimci siyasal faaliyete yönelik hayata geçirilen saldırılar, yeni dönemde ortaya çıkacak tablonun da bir ön örneği. Ancak tüm bu saldırılar üniversitelerdeki devrimci siyasal faaliyeti engelleyemeyecek, devrimci gençlik mücadelesini ezemeyecektir.

ekimgencligi.net

Yeni öğretim yılında mücadeleyi yükseltelim!

Geleceğimizin çalınmasına geçit vermeyelim!

Hareketli bir yaz sürecini geride bıraktık. Dinci-gerici AKP hükümeti şahsında sermaye devleti bir yandan Suriye’ye yönelik emperyalist savaş politikalarının parçası olurken bir yandan da Kürt halkına, Alevi emekçilere yönelik ırkçı faşist politikaları tırmandırdı. Türk-Kürt, Alevi-Sünni gerilimleri yaratılırken, gerici ve paralı eğitimin yeni adı olan “4+4+4” yasalaştırıldı.

Arkadaşlar!

Bizler anne ve babalarımızın fedakarlığı dışında yeri geldiğinde güvencesiz ve sağlıksız koşullarda çalışarak kazandığımız harçlıklarımızdan katkı yaparak okumaya çalışıyoruz ve güzel bir gelecek hayali kuruyoruz, bunun için çabalıyoruz. Ancak bizim bu gelecek hayallerimiz kapitalist sömürü düzeni tarafından içeride ve dışarıda savaş ve saldırganlık politikaları ile “4+4+4” gibi düzenlemelerle karartılıyor.

Şimdi karar verme zamanı!

Bize “okulunda müşteri ol, dindar bir nesil olarak büyü ve emperyalistler adına savaşlarda tetikçi ol” deniyor. Şimdi karar verme zamanı geldi. Bize dayatılan bu geleceksizliği kabul mü edeceğiz, yoksa yeni dönemde liselerimizde mücadeleyi yükselterek geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip mi çıkacağız?

Emperyalistler adına tetikçi olmayalım, Denizler’in yolunda düzene başkaldıralım!

Suriye halklarına “barış” götürme iddiasında olan emperyalistler kendi gerici çıkarlarının hesaplarını yapıyorlar ve Suriye’yi kan gölüne çeviriyorlar. Bu süreçte Türk sermaye devleti de AKP hükümeti eliyle ABD adına en önden tetikçiliğe soyunarak savaş çıkırtkanlığı yapıyor, Ortadoğu halklarına kin kusuyor. AKP hükümeti, emperyalizmim güdümünde hareket eden silahlı çetelerin ülkemizde üslenmesine izin vererek, onları eğitip silahlandırarak Suriyeye yönelik bu yağma savaşında bizat ABD emperyalizmi adına taraf oluyor.

Emperyalist savaş planlarında Suriye halklarının ve bizlerin hiçbir çıkarının olmadığı açıktır. Liseli gençlik olarak bizler bu saldırganlığa ortak olmamak için emperyalistler adına tetikçi olmayı kabul etmemeliyiz. 6. Filo’yu Dolmabahçe’de denize döken Denizler’in yolunda anti-emperyalist mücadeleyi yükselterek onurlu bir duruş sergilemeliyiz.

İrkçı-faşist kudurganlık karşısında yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikaları devam ederken, işçilerin, emekçilerin ve bizlerin beyni şovenizm zehri ile yıkanmaya çalışılıyor. Bu politikaları son dönemde Alevi emekçilere yönelik saldırganlık tamamlıyor. Alevi emekçilerin evleri işaretleniyor, dernekleri kundaklanıyor, tehdit mektupları bırakılıyor. Bu saldırıları sermaye devleti ve AKP hükümeti ise “yaşananların abartılmaması”

telkinleri ile sahipleniyor.

Sermaye devletinin yaratmaya çalıştığı Türk-Kürt, Sünni-Alevi kutuplaşması karşında, bizler aynı sıraları paylaştığımız, aynı sorunları yaşadığımız kardeşlerimizle bu ırkçı-faşist kudurganlığa geçit vermemeliyiz. Açıktır ki sermaye devleti bu politikaları işçileri, emekçileri bölerek daha rahat bir şekilde sömürmek için uyguluyor. Bizler bu aldatmaca karşısında liselerimizden “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” sloganını yükselterek ırkçı-faşist kudurganlığa geçit vermemeliyiz.

Liselerimizde müşteri olmayı ve gerici eğitim sistemini kabul etmeyelim!

Anayasada her ne kadar “eğitim ücretsizdir” denilse de bizler bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Sermaye devleti de adım adım paralı eğitim uygulamalarını yasallaştırmak için çalışmalarını sürdürüyor. Son olarak 4+4+4 uygulaması ile “İlköğretim okulları, kız ve erkek çocukları için parasızdır” ibaresinin kaldırılmasının ardından sıranın liselere geleceği aşikar. Dershanelerin liseye dönüştürme girişimleri eğitimi ticarileştirme çabalarının bir parçasıdır. Yani dershaneler liseye dönüştürülerek bunlar özel okul statüsünde eğitim veren kurumlar olacaklardır.

Bir yandan liselerimizde müşteri olarak görülüp, anadilde eğitim görmemiz yasaklanırken bir yandan da anti-bilimsel, gerici eğitim müfredatına hapsedilmek isteniyoruz. “4+4+4” ile AKP’nin “dindar nesil yetiştirme” politikasına uygun somut adımlar atılmış durumda.

Bizler paralı, gerici, anti-bilimsel eğitime karşı liselerimizden “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” sloganını yükseltmeli, geleceğimize sahip çıkmalıyız.

Liselerimizde mücadeleyi yükseltelim, geleceğimizi kazanalım!

Yeni dönemde emperyalist savaşa, ırkçı-faşist saldırılara, paralı ve gerici eğitim uygulamalarına karşı mücadele sahnesindeki yerimizi alalım. **“Okulunda müşteri ol, dindar bir nesil olarak büyü ve emperyalistler adına savaşlarda tetikçi ol”** dayatmasını kabul etmeyelim.

Bizlere dayatılan geleceksizlik karşısında gençliğin geleceğinin ancak sosyalizmde olduğunu haykıralım. Liselerimizden yükselttiğimiz mücadele bayrağı ile geleceğimizi kazanalım!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Devrimci Liseliler Birliği

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://antey.org>

Harçlara karşı eylemler sürüyor...

Gençlik, AKP’nin harçların kaldırılması ile gündeme getirdiği “parasız eğitim” yalanını sokakta çürütüyor.

İzmir’da harç eylemi

7 Eylül günü Kıbrıs Şehitleri Caddesi üzerindeki ÖSYM bürosu önünde oturma eylemi ve basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada mücadele çağrısı yapılarak gençliğin talepleri sıralandı.

Yürüyüş ve eylem boyunca dinci-gerici iktidar şefinin ikinci öğretim harçlarını kaldırılmama nedeni olarak kamuoyuna sunduğu yasaların değişmesi gerekiyor gibi yalan vaatleri teşhir edildi.

Parasız eğitim getirdiğini müjdeleyen AKP iktidarının, parasız eğitim istedikleri için tutuklattığı öğrencilerin tutukluluk hallerinin devam etmesi nedeniyle ikiyüzlü davrandığı belirtilerek, tutuklu öğrencilerle dayanışma çağrısı yapıldı.

Polis terörünü teşhir eden, polislerin üniversitelere girmemesi gerektiğine-giremeyeceğine değinen sloganlar atıldı.

Eylemin sonunda Genç-Sen’li öğrencilerin “Zühtü” türküsünden esinlenerek besteledikleri türkü büyük ilgi ile karşılandı.

KESK dönem sözcüsü ve BES eyleme destek veren kitle örgütlerindendi.

Ankara’da harç eylemine saldırı

2. öğretimlerin harçlarının kaldırılması talebi ile 11 Eylül günü Başbakanlık önüne giden Öğrenci Kolektifi üyeleri polis barikatı ile karşılaştı. Görüşme talepleri geri çevrilen kitleye polis biber gazı ile saldırdı.

Saldırının ardından YKM önüne giden Öğrenci Kolektifi üyeleri, burada bir basın açıklaması yaptılar ve AKP’nin yalanlarına kanmayacaklarını belirttiler.

Eskişehir’de hazırlık öğrencilerine saldırı

Sınav sistemi nedeniyle ders geçmede mağdur olan Anadolu Üniversitesi Hazırlık Sınıfı öğrencileri 12 Eylül günü bir eylem yaparak tepkilerini dile getirdiler.

Öğrenciler Espark önünde toplanarak Rektörlük’e yürümek istediler. Özel Güvenlik Birimleri ise öğrencilerin önüne barikat kurarak yürüyüşü engellemek istedi. Barikata yüklenen öğrenciler, ÖGB barikatını aşarak yürüyüşe devam etti.

Rektörlük önünde öğrencilere bir kez daha saldıran ÖGB’ler öğrencileri yine engelleyemedi ve çekilmek zorunda kaldı.

Rektörlük önünde oturma eylemi yapan öğrencilere bu kez de çevik kuvvet polisleri saldırdı. Polisin biber gazı ve tazyikli su ile yaptığı saldırının ardından çatışma çıktı.

Ekim ayında 30 ilde aynı anda yıkımlar başlayacak...

Rant projeleri karşısında barınma hakkımıza sahip çıkalım!

Sermaye ile işçi sınıfı arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi barındıran kapitalist sistemde kentler de bu çelişki üzerinden şekilleniyor ve dönüşüyor. Burjuvazi kentsel toprağı getirdiğı ranta göre değerlendirirken, işçilerin, emekçilerin barınma hakkına göz dikmekten çekinmiyor. Emeğin sömürüsü ile karşı karşıya gelen burjuvazi ile işçi sınıfı, rant ve yağma için uygulamaya konan kentsel dönüşüm planları kapsamında da karşı karşıya geliyor.

Başta işçiler ve emekçiler olmak üzere kent yoksullarının oturduğu yerleşim alanları kaçak, sağlıksız ve depreme dayanıksız gibi gerekçeler gösterilerek kentsel dönüşüm bölgesi ilan ediliyor. Ardından da bölge belediyeler tarafından ihaleye açılıyor ve burjuvazinin kendi arasındaki pazarlıkta galip gelen kazanıyor.

Kentsel dönüşümün amacının “sağlıklı yaşam alanları oluşturmak”mış gibi gösterilmeye çalışılmasına rağmen artık kentsel dönüşümün aslında “rantsal dönüşüm” olduğu tüm yönleriyle açığa çıkmış durumda. Kentsel dönüşüm alanları sermayeye peşkeş çekilirken, bölge halkının barınma hakkının elinden alındığı gerçeği bugün anlaşılmış durumda.

“Kentsel dönüşüm” denildiğinde bunun rant ve yağma demek olduğu artık biliniyor. Halihazırda bu saldırıya karşı güçlü bir mücadele örgütlenemediği için başta belediyeler olmak üzere düzen kurumları aracılığı ile kentsel dönüşüm planları uygulanmaya konuluyor. Bugün sermaye hükümeti kentsel dönüşümün önündeki engelleri kaldırmak için yasa çıkartmaktan geri durulmazken öte taraftan belediye başkanları yeni kentsel dönüşüm projelerini halka tanıtmaktan (!) geri durmuyorlar.

İki güncel örnek: Dikmen ve Tarlabası

Ankara Dikmen ve Tarlabası kentsel dönüşüm planların da karşımıza güncel rant planları örnekleri olarak çıkmakta.

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, kentsel dönüşüm projeleri kapsamında bayramdan sonra yıkımların başlayacağını duyurarak şunları söylemekte: “Buradaki gecekonduları bayramdan sonra yıkacağız. Ramazan diye demagoji yapmamaları için yıkmadık. Ama bundan sonra böyle bir durum söz konusu olmayacak.” Proje kapsamında Mamak’ta 15 bin 400, Dikmen’de ise 4 bin 140 gecekondunun yıkılması planlanıyor.

Mamak ve Dikmen’de planlanan proje, binlerce ailenin evsiz kalması veya sürgün edilmesi anlamına geliyor. Bunun karşısında Gökçek, Dikmen’de yıkımlara karşı direnmeyi ve barınma hakkına sahip çıkmayı “ideolojik bir grubun kasti olarak olay çıkartmaya çalışması” olarak tanımlarken, yaklaşık on yıldır yıkımlara karşı direnen işçileri, emekçileri karalamaktan da geri durmamaktadır. Mamak’ta yıkımlardan sonra TOKİ konutlarında ev verileceği söylenirken, bu “hak verme”nin bedelinin 80 ila 100 bin liralık bir fatura olduğu görülüyor.

Tarlabası’nın kent yaşamı içerisinde tehdit ve suç bölgesi ilan edilmesinin ardından planlanan rant projesi ise, karşımıza tarihi alanlarda gerçekleşen dönüşüm projelerinin adı olan “yenileme projesi” olarak çıkmakta. 2007 yılında startı verilen projeye son aylarda hız verilmiş durumda. Beyoğlu Belediye Başkanı Demircan, Tarlabası’ndaki dönüşümün ikibuçuk yıl içerisinde tamamlanacağını yakın zamanda duyurdu.

Demircan, kentsel dönüşümün, bölgenin ekonomik değerini 1 milyar doların üzerine taşıdığını söylerken, “Kentsel Dönüşüm” adı altında boşaltılan sokaklarda fuhuş sıradanlaşmış, uyuşturucu, hırsızlık da iyice yaygınlaşmış durumda. 30 yıldır bu bölgede yaşayan bir Tarlabası sakininin anlattıkları ise Tarlabası’nda dönüşümün ne anlama geldiğini özetliyor: “*Aslında sinema emekçisiyim. Çocukluğumdan beri buradayım. 5 yaşında geldim Gaziantep’ten şimdi 64 yaşımdayım. Eşimin bileziklerini sattık, bir papazdan bu evi aldık. Ama bunu da elimizden alıyorlar. Kamulaştırdık diyorlar, evimizi bizden 100 milyara alıyor sonra da 500 bin dolara satılıyorlar. 4 çocuk var, torunlarımız var. Bu paraya nereden ev alırsak?*” (Kaynak: **Tarlabası’ndaki kentsel dönüşüm fuhuşa yaradı! Aslı Öktener Köse**)

Ekim ayında 30 ilde yıkımlar başlıyor!

Yerel seçimlerin yaklaşması ile birlikte son vurgunların yapılacağı kentsel dönüşüm projelerine ağırlık verilmiş durumda. “Kentsel Dönüşüm Yasası” olarak bilinen “Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkındaki Kanun” ile ilgili uygulama yönetmelikleri hazırlama çalışmaları devam ederken, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı 12 Eylül’de yaptığı açıklama ile Ekim ayında İstanbul, Ankara,

İzmir, Bursa ve Kocaeli’nin aralarında bulunduğu yaklaşık 30 ilde aynı anda yıkımların başlayacağını duyurdu.

Barınma hakkını tehdit eden bu rant planları karşısında güçlü ve birleşik bir karşı koyuş sergilenemediği takdirde “kentsel dönüşüm mağdurları”nın sayısının artacağı görülmektedir. Sermaye sınıfı, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden güç alarak 4+4+4 eğitim sistemi gibi sosyal saldırılarını hayata geçirirken bir yandan da işçilerin, emekçilerin barınma hakkına göz dikmektedir.

“Kentsel dönüşüm” adı altında hayata geçirilmeye çalışılan yağma ve barınma hakkımızın elimizden alınmasına karşı bu süreç bir bütün olarak ele alınmalıdır. Hız kazanan kentsel dönüşüm projeleri sermayenin işçi sınıfına yönelttiği saldırılardan ayrı değerlendirilmemeli, barınma hakkı için verilecek mücadele işçi sınıfına yönelen saldırıları püskürtmek için verilecek mücadele ile birleştirilebilmelidir. İşçi ve emekçilerin barınma hakkını elinden alan kentsel dönüşüm projeleri ancak böyle engellenebilecektir.

Şili’de faşist darbenin 39 yılı geride kalırken...

Şili’de yüzler umuda ve güneşe dönük!

Ezgilerimiz anlatıyor tarihin canlı yapraklarındaki o siyah düşlerimizi. Onlar ki her biri ayrı bir hayalin ürünüydüler. Özgürlük ve eşitlik toprak üstündeki insanlara hiç bu kadar yakın olmamıştı belki de. Ne de olsa yeni bir düşü. Evet, Bolşevikler’in kırıdığı buzdan yol alan son gemilerden kendini akıntıya bırakarak tatlı düş sarhoşluğuyla tedbirsiz kalan Şili’deki sosyalizm düşü...

Öyle bir düş ki ne bilinir sonu ne de inşası mümkün olur. Parlamentonun duvarlarıyla başkanlık binası arasında kalan sosyalizm düşü 11 Eylül 1973 sabahı Başkanlık Sarayı La Moneda’nın bombalamasıyla dağılır.

Ve de gölge düşmüş sokaklar! Sert bir düşüşle uyanılan karanlık. Sonsuz bir kuyu dibi gibi içine çekildiği ölüm mahzenlerinde dünkü düşlerin sesi dahi kalmamıştı. Umudu yaşatan, çiçekleri yeşerten bir mırıldanış kalsa da yarına o günler ölümün boy verdiği kara deryalardı. Pinochet’in pis kahkalarına kurban edilen binlerin ardından düşler yasaklanarak ‘demokrasiye geçiş’ sağlandı. Burjuvazi için demokrasi, sınırları çizilen ufku icazetle eşdeğer bir yönetimdir. Ezilenlere hep diktatörlük, ezenlereyse hep özgürlük sunar.

“Ülkesinin insanların sorumsuzluğu yüzünden bir ülkenin komünist olmasına seyirci kalamayız. Meseleler, Şilili seçmenlerin kararına bırakılamayacak kadar önemlidir.”

Böyle buyuruyordu Henry Kissinger. ABD Başkanı Nixon’ın önce ulusal güvenlik danışmanı, daha sonraysa dışişleri bakanı olan ve Nazi zulmünden kaçıp Amerikan zulmünü inşa eden Kissinger.

1973 yılında Nobel Barış Ödülü’nü alarak dünyanın dört bir yanında insanların katledilmesinde oynadığı rol takdir edilen Kissinger, arka bahçeyi temizleme görevini Pinochet’e verdiğinde acaba Nobel Barış Ödülü neredeydi?

1960’ların düşleri ‘70’lerin kabuslarıyla boğulurken 21. yüzyılın inşası da tamamlanıyordu. Nihai zaferi açıklamak bir gösteriye dönüştüğünde değişimin esintisiyle kandırıldı emekçiler. Ama kibir ve hırs sabretmedi yalanlarla ördüğü dünyanın birkaç yıl daha ayakta durmasına... Yıktı, yaktı gasp etti ve katletti. Stadyumlar sistemin gördüğü gibi kitleleri tutsak etmek için kullanıldı. Fakat stadyumda tek ses işkence çılgılığı değildi. Victor Jara ile yüzler zulme, yoksulluğa karşı “Venceremos” marşını haykırıyorlardı.*

Yıllar geçti. Darbe yönetimi ‘seçimle’ görevini takım elbiseli temsilcilerine devretti. Yıllar geçti darbeciler emekliliklerini yaşarken öğrenciler, işçiler aynı kaderi yaşamaya, aynı geçmiş özlemi taşımaya devam ettiler. Ne zaman özlemin yerini öfke alsın, ne zaman umut için taşlar havada uçuşsa düzen saldırganlığın yanına yanılısamar ekleyerek durdurdu onları. Darbeciler yargılandı! Fakat her yanılısama gibi burada da gerçek, ışık huzmesi olup boşluklardan sızdı. 11 Eylül 2012 günü yani Allende’nin ölüm, darbenin doğum gününde Santiago Temyiz Mahkemesi, Allende’nin ölümüyle ilgili geçen sene başlatılan soruşturmayı resmi olarak kapattığını açıkladı.

Yıllar, geçmişin bekçisi, ileriye gitmek istendiğinde ayağında pranga. Zira zaman en büyük düşman.

Unutulmuş tarihin tecrübelerinde acıyla kazanılmış olan yaralar deşiliyor. Bırakılan, unutilan hayallere sıkışan özgürlük ve eşitlik düşleri boğuluyor işte.

Burjuvazi ifadeyi özgürleştirmek isterse...

Şili’de geçen 39 yılı güvenen burjuvazi şimdi bir yandan sömürüyü katmerlerken diğer yandan darbe övgüleriyle iktidarını perçinliyor.

Çok eski değil, geçtiğimiz haziran ayıydı emekçilerle darbecilerin tekrar karşılaşması. Santiago’da darbeyi öven belgeselin gösterimi Caupolicán tiyatrosunda gerçekleştirildi. Başkent Belediye Başkanı Pablo Zalaet ise yüzlerce Pinochet karşıtı göstericinin “eşzamanlı saldırılar” gerçekleştirmeye devam ettiğini iddia etti.

“Daha öncede söylediğim gibi gösterimin gerçekleştirilmemesini tercih ederdim, zira hepimiz neler olacağını biliyorduk” dedi. “Şili’nin geleceğe bakması gerekiyor. Yorgunuz. Pek çok insan haklarını savunmak üzere sokaklarda olduklarını anlatıyor ama yaptıkları sadece talan ve yağma.”

Belediye başkanına sokakta çatışarak yanıt veren darbe döneminde katledilenlerden birinin akrabasının sözleri anlatır tüm yalınlığıyla oynanan oyunun kirliliğini: “İnsan hakları ihlali yapan onlar. Bugün de bizi baskı altına almak, bize şiddet uygulamaktan başka yaptıkları bir şey yok. Bu soykırımcılar şimdi Caupolicán Tiyatrosu’ndalar.”

Şili polislerinin saldırı silahlarındaki gelişmişlik bile ülkede umudun hala sürdüğünü kanıtlar nitelikte. Polis panzerlerinde çift su namlusu, zırhlı araçlardan gaz sıkma özelliği, çevik kuvvet ekiplerinde boyalı plastik mermi atan tüfekler...

“Bugün Şilili işçiler mücadeleye yeniden başlıyor. Kendi deneyimlerinin ortaya koyduğu dersleri öğrenmelerine izin verilmemesi, tarih sahnesinde korkunç bir çelişki yaratacaktır.”**

Meydanları boş kalmayan, umudun, Victor Jara’nın türküleriyle büyümüş, Allende’yi kalbinde yaşatan bir halk için geçmişi geride bırakmak hakaretlerin en büyüğüdür. Geride bırakılacak bir geçmiş hiç olmadı Şilili emekçiler için. Var olan geçmişi geleceğe taşıma hayalleriyken patronlar ve devlet erkani tiyatro salonlarında kendilerini kandırmaya devam edecek. Asalaklar takımı Şili’de 39 yıldır rahat nefes alıyor olabilir fakat güneş sonsuza kadar batmadı. Santiago Stadı hafızalarda hala hapisane, devletse hala katil... Ve taşınan çelişki diyalektiğe göre er ya da geç açığa çıkacak!

Bir ışık huzmesi vuruyor yüzümüze. Şarkının nakaratına takılıp mırıldandığınız anda, tüm enstürmanların sustuğu anda ve hep bir ağızdan söylenen kavga marşlarını duyduğunuz anda bilin ki bizimkiler geliyor. Latin Amerika’nın unutulmuş topraklarına devrim uzak kalsa da bugün emekçiler hala sokakta! Darbecileri öven belgesel gösterisinde, paralı eğitim dayatmalarında sokaklar bayram yeri. On yılların kin birikimiyle polise karşı savaşarak, geri durmadan çatışarak hakların kazanılacağını içselleştirmiş bir kültürün ürünü olarak işçiler, gençler sokakta!

Ve bir döviz yazılmış tek gerçek...

**‘Faşist yönetime hatırlatma:
Eğer rüya görmemize izin vermezseniz biz
de sizi uyutmayız’*****

Şili’yi paralı eğitimin dünya üzerindeki neoliberal deney alanı kılanlara karşı sokaktan bir cevap. Geçmiş geride bırakmak yok gözlerde. Döviz sınıksız tutularak burjuvaziye, darbecilere, onun uşak takımının da yüzlerine çarpılarak söyleniyor söz.

Nazım ustanın dediği gibi “gündüzleri sömürülen geceleri aç yatılan” bir sınıfın evlatları için rüya görmek en temel insani hakkın savunusudur. Yaşanmış hayatın rüyalara taşınmasında bile tahammülü olmayan gerici-faşist güçleri uyaran genç rüyalarını istiyor. Rüyalarını çalana kabus o...

Şimdi emekçiler huzurla uyuyor. Düşlerini unutmadan, gerçeğe bir adım daha yaklaşarak bu sefer parlamentonun oy sandıklarının arasında değil sokakta aranarak sürüyor düş...

T. Kor

* Şili’de darbeyi izleyen Pravda gazetesi muhabiri Vladimir Çernisev umudun türküsünü haykıran Victor Jara’nın son anlarını şöyle anlatıyordu: “Victor Jara dudaklarında şarkıyla öldü. Onu yanından hiç ayırmadığı yoldaşı, gitarıyla birlikte stadyuma getirdiler. Ve şarkı söylemeye başladı. Öbür tutuklular, gardiyanların ateş açma tehdidine rağmen melodiye eşlik etmeye başladılar. Sonra bir subayın emri ile askerler Victor’un ellerini kırdılar. Artık gitar çalmıyordu, ama zayıf bir sesle şarkı söylemeyi sürdürdü. Bir dipçikle kafasını parçaladılar ve diğer tutuklulara ibret olsun diye ellerini kesip tribünlerin önüne astılar.”

** “Devrim provaları” Colin Barker Yordam Kitap

*** Fotoğraftaki dövizin çevirisi

Metin Kurt'un anısına...

“Bu maçı alacağız, başka yolu yok!”

Oscar Wilde’ın “işçi sınıfının balesi” olarak tanımladığı futbol, yani modern futbol endüstri devriminin bir evladıdır. Wilde’ın bu tanımlaması futbolun İngiltere’de fabrikaların önlerinde, hafta sonu tatillerinde ise işçi mahallerinde yaygın bir biçimde oynanması ve geniş bir kitle tarafından takip edilmesi, öte yandan oyunun güce dayalı kaba-saba yanına rağmen bale ile özdeşleştirilmesi futbolda sanatsal/estetik bir yan bulunduğuna işaret eder. Burjuvaların oynadığı kriket, beysbol, golf gibi oyunlardan farklı olarak futbol oynanması oldukça kolay bir oyundu: İki taştan kale yaparsınız, bir de meşin yuvarlak varsa hemen oynamaya başlarsınız, işçiler de öyle yaptılar.

Futbolun gelişim süreci ile kapitalizmin gelişimi eşgüdüm halindedir. 18. yüzyıl futbolunu işçi sınıfının balesi olarak tanımlamak ne denli mümkünse, bugünün futbolunu tanımlamak o denli imkânsızdır. Çünkü gelinen noktada futbol, endüstriyelşerek özünden büyük ölçüde uzaklaşmış ve orkestra şefliğini burjuvazinin yaptığı trajik bir operaya dönüşmüştür.

Maç başlıyor...

Futbol bir çocukluk hastalığıdır, mahalle arasında boş bir arazide ya da asfalt bir yolda çöp bidonlarından yapılan kaleler ve bakkaldan ortaklaşa alınan plastik topla (patlatan alır!) kapılan bir hastalık. Çocukluk yıllarında kapılan bu hastalığı, insanlar ömrü boyunca taşırlar. Gazozuna yapılan maçlar heyecanla, amatör bir ruhla sabahtan akşama, annelerin camdan-balkondan bağırarak eve çağırdığı anlara kadar oynanır. Kimse yedekte beklemmez, yorulana dek, duvar paslarının gerçek duvarlarla yapılmasıyla oynanır. Çocuklar futbolun bütün kurallarını hiçe sayar, kendi belirledikleri biçimde, bildiklerini oynarlar: 3 korner 1 penaltı eder, kaleye abanmak yoktur, topu kaçırın gider alır, hiç kimse ofsayta düşmez. Hava kararınca evin yolu tutulur, terli terli, aldırış etmeden soğuk su şişesi buzdolabından kapıldığı gibi başa dikilir.

Hayatın her alanını piyasa ilişkilerine hâkim kılmaya çalışan kapitalizm, futbola seyirci kalmaz, sahaya iner ve bundan sonrası sahalarda görmek istemediğimiz olaylardır. Kapitalizmin her alanı kirlettiği bir dünyada çocukların mahalle maçı da temiz kalamazdı, zaten deterjan reklamı da “kirlenmek güzeldir” demiyor mu? Çocuklar tuttıkları takımın önünde GSM operatörü ya da otomobil markası reklamı olan, sırtında çikolata markası reklamı olan formlarını üstlerine geçirerek reklam panosu gibi sokakta koştururlar. Beyaz atletlerin arkasına “5” ya da “9” yazıp oynamak çok gerilerde kaldı. Top iki taşın arasından geçer, mahalle maçını kazandıracak gol gelmiştir, televizyonda görülen futbol yıldızlarından birinin sevinme ritüellerinden birisini yapmak üzere, olmayan boş tribünlere doğru çocuk koşturur ve bağırır: “Ronaldo attı, Ronaldo’nun golü...Messiii, Messi’nin golü.” Kendi attığı golü dahi milyon dolarlar kazanan futbol yıldızlarının hanesine yazarlar, Ronaldo ya da Messi olma hayallerinin tavan yaptığı alt katlarda çocuklar, farkında olmadan hep

kendi kalelerine gol atarlar. Video oyunlarının kahramanı futbolcular, milyonlarca dolara bir takıma transfer olduklarında ilk gollerini Play Station salonlarında çocuklar eliyle atarlar.

Albert Camus futbol için şunu söylüyor: “Ahlaka dair bildiğim ne varsa futboldan öğrendim. Çünkü top hiçbir zaman beklediğim köşeden gelmedi.” Çocuklar ya da gençler, takım halinde oynanan bir oyundan elbette birçok şey öğrenirler: Ortak hareket etmek, kolektif bir şekilde kazanmaya çalışmak, mücadele içinde olmak... Endüstriyel futbol bunları da zedeledi. Takımın yıldızı ya da gol kralı olmak, artık bunlar baskın gelmekte. Televizyonda izlediği maçtan etkilenen çocuklar dahi hakem olmayan mahalle maçlarında “aldatmaya yönelik hareket” yapmaktan geri durmuyorlar, profesyonellik gereği.

Burjuvazi topu ayağına aldı

Ayak ile top oynanması çok eski zamanlara, milat öncesi Mısır’a ya da Asya toplumlarına kadar götürülebilir. Modern futbolun tarihini ise İngiltere’den başlatmak gerekir. Futbol ilk başlarda kuralsızca, tamamen güce dayalı olarak oynanan bir oyundu. Belirli birtakım kuralları olmakla beraber tam olarak sistematik bir hal almamıştı. Oyuncu sayısı, oyun alanı ölçüleri ya da oyun süresi tamamen belirsizdi. Burjuvazi de işçilerin oynadığı ve o haliyle vahşi bulduğu futbolu ehlileştirilmiş, birtakım kurallar ve ölçütler üzerinden oyunu kontrol altına alma yolunu tutmuştur. Nasıl ki kapitalist üretim süreci üretilen ürünlerin standartlaşması, ağırlık-ölçü birimlerinin ise tek tipleşmesini ortaya çıkartmışsa oyunu da sabit kurallara bağladı.

İlk kurulan futbol kulüplerinin işçiler tarafından kurulması tesadüf değildir. 1860’lardan itibaren hafta tatillerinin en önemli eğlencesi futboldu. İngiltere’nin liman kentleri, Almanya’nın maden bölgeleri, Avrupa’nın birçok ülkesinde fabrikaların toplandığı alanlar ilk takımların kurulduğu yerlerdir. Kuranlar da oynayanlar da işçilerdir. Sonra top işçilerin ayağından alındı, burjuvazinin çalımlarına engel olunamadı, kulüpler kaybedildi. Bugünün “dev kulüpleri” Manchester United, Liverpool, Atletico Madrid bunlardan sadece birkaçıdır. Bugün bu kulüpler artık birer anonim şirket ve sahipleri büyük sermayedarlar, oyuncular ise kapitalizmin milyon dolarlar kazanan ücretli köleleri. İşçiler ise tuttıkları takımın maç biletlerini alamadıkları için modern zamanların antik arenaları olan stadyumları ancak televizyondan izleyebiliyorlar. İzliyor dediysek evde koltuğa uzanıp ayaklarını uzatarak değil, kahvehaneye gidip şifreli yayının bedelini ödeyerek, bunu yapabilecek ücreti varsa tabii ki, yoksa ne olacak? Radyodan “dakika ve skor alıyoruz” sayın dinleyiciler.

Stadyumların “şeref tribünü” bölümünde oturan kravatlılar, şirketleşen kulüpleri kendi taraftarlarına pazarlamak için her yolu denerler. Lig uzun bir maratondur ve taraftarın her zaman “desteği” gerekir. Kulüp mağazasından bol bol forma, şapka ya da eşofman alarak ya da iyi günde kötü günde, yağmurlarda çamurlarda maça gelerek tezahüratlar

sunulur: “Yenilsen de yensen de taraftarın senle...” Başkanlar kulüp kasalarını boşaltır, taraftar ise kendini “feda” eder. Başkanlar kendi kasalarını doldururken taraftarlar “top çizgiyi geçti mi geçmedi mi” ya da “3-5-2 mi 4-4-2 mi oynamak gerekir” diye tartışır dururlar. Bu yüzden futbol asla sadece futbol değildir!

Endüstriyel futbol gerçeği bunlarla sınırlı değildir. Manipülasyon, teşvik primi ve şike gibi uygulamalarla rakibi alt etmek her zaman kullanılmış olan yöntemlerdir. Bu uygulamalar kapitalizmin tüm sektörlerinde nasıl varsa futbolda da öyle vardır. Bütün bunların dayandığı yer ise bahistir. Bu bahisler, iki arkadaşın “var mısın iddiaya, varım, nesine?” biçiminde döner-ayranına iddiaya girip serçe parmaklarını birbirine çengellemesine hiç benzemez. Milyarlarca doların döndüğü, her zaman büyüklerin kazandığı, emekçilerin umutlarının çalındığı ve kaybettikleri bir iddiadır bu. Emekçiler o kadar çok iddia oynarlar ki, hatta fanatığı oldukları kendi takımlarının mağlubiyetine dahi oynarlar ve sonuç olarak ücrete yapılan sıfır zam ya da işten atılma karşısında tümüyle iddiasız hale gelirler.

Sol kanattan yapılan bindirmeler

İşçi sınıfının burjuvazi ile olan maçları devam ediyor. Bu lig oldukça uzun bir maraton. Maçların her anı mücadele ile dolu ve tam anlamıyla bir taktik savaşı yaşanmaktadır. Ligin ilk maçlarında işçi sınıfı çok önemli galibiyetler kazandı; özellikle Paris, Lyon ve Londra’da. Kaybedilen maçlar da oldu, ama Moskova’da tarihi zaferlere imza atıldı. Hakemleri de yanına almış olan burjuvazi şu an için ligi önde götürüyor olsa da işçi sınıfı kolektif hareket ederek, takım oyunu oynayarak, tam saha baskı kurarak sahada basmadık yer bırakmadan mücadelesini arttırmalıdır. Hiçbir işçinin “takımdan ayrı düz koşu” yaparak kendine oynama lüksü yoktur, bu maçlar sol kanattan yapılan bindirmelerle kazanılacaktır. Çünkü şunu akıldan çıkartmamak gerekir: Maç 90 dakikadır ve düdük çalmadan bitmez.

K. Aras

Üç başlık ve Ermenistan

Bu yaz, sınır ve milliyet anlayışı olmayan Fransız arkadaşımın cesaretlendirmeleri üzerine, ona, uzunca bir süre -ilk denememdi ve yalnızca bir ay ile sınırlı kaldı- Türkiye sınırları dışında bulunarak tek başıma seyahat edebileceğimi kanıtlamak üzere yola çıktım. Gideceğim yer sınır komşusu olduğumuz ülkelerden birisi olacaktı. Böylece, kendimi, çok yakın ve çok uzak bir ülkede, Ermenistan’da buldum. Ve işte sonra bu yazıyı yazmaya karar verdim.

Ararat

Konum Ermenistan olunca -şaşırtıcı bir başlangıç yapamama riskini göze alarak- yazıma, Ararat ve Aragat dağlarının hikayesini anlatarak başlayacağım. Bu hikayeyi, Erivan-Tiflis yolu boyunca Marshrutka’da hemen şoförün yanındaki ikili koltuğu paylaşarak seyahat ettiğimiz hoş bir kadından öğrendim. Marshrutka pek konforlu sayılmazdı. Buna rağmen hiç bıkip usanmadan bana bölgeyi tanıtan, manastırlar ile ilgili çok özel hikayeler anlatan rehberimin varlığı ve bütün Marshrutka yolcularının isteği doğrultusunda orada burada durup alınmaya değer kayısı bulma uğraşımızın samimiyetinin etkisi ile karmaşık zamanlara ait güzel bir seyahat olmuştu. Hikayeye gelince... Efsaneye göre, Ararat ve Aragat Dağları iki kız kardeşlerdir. Güzellik yarışında olan bu iki kız kardeş, sürekli olarak birbirleriyle kavgaya tutuşurlar. Bir süre sonra bundan bıkan babaları, onları birbirlerinden ayırır. Bu trajik olay sonucunda Aragat gözyaşlarına boğulur. Dağdan inen nehir onun gözyaşlarıdır. Ve Ararat’ın kalbi buz tutar. Onun doruklarında asla erimeyen kar, buz tutmuş kalbinin simgesidir.

Sisian’a doğru yolculuk ederken Ararat Dağı’nı ilk kez bu kadar net görüyorum. Ermenistan’dan ayrılan Cristopher’a (hotelde tanıştığım PeaceCorps gönüllüsü) Ararat’ı görürsem fotoğrafını çekip göndereceğimi söylemiştim. Çünkü uzun süre burada kaldığı halde yalnızca silüetini görebiliyordu. Oysa Ararat ile karşılaştığım o anda fotoğraf çekmiyorum, öylece ona bakıyorum ve biraz ağlamaklı oluyorum, çünkü az çok bu dağın Ermeniler için ne anlamlara geldiğini biliyorum.

Ermenistan’a gideceğimi söylediğimde bazı arkadaşlarım kötü tepkilerle karşılaşabileceğimi söylemişlerdi. “Nerelisin?” sorusuna “İstanbul’dan geldim” cevabında ısrar ediyorum. Korktuğumdan değil, daha çok utandığımdan. Ve karşımdaki kişi de ısrarcı olursa, o anlatılması zor –Toni Morrison’un travmatik olaylar için kullandığı deyim ile “anlatılamayanı anlatmak”- ve bir o kadar da mecburi olan konu ya da onu yüzeye çıkaracak durum istikametine doğru ilerliyoruz. İşte diyorum kendi kendime. ...sonra biraz suskunluk ve bazen de dolan gözler...

Genel olarak uzun bir tartışmanın en son noktasında, bütün ülkelerin tarihinde böyle şeyler yaşanmış, geçmişte kalmış, özür dylenecek de ne olacak diyen Türklere soykırımın ne demek olduğunu nasıl anlatabilirim bilemiyorum: “Devlet tarafından yürütülen sistemli bir yok etme politikası başka bir şey... Toplumsal travmalar nesiller boyu devam ediyor... Yaşanan şiddetli şokun etkisiyle bastırılanlar ancak çok daha sonraları ortaya çıkıyor ve her şeyden önemlisi, eğer bir ülkede bir konu hala tabuya bu

konuda yeterince konuşulmuş olması mümkün olamaz mantiken...” Ama güç sahibi olmanın en önemli değer olduğu, kendi başınıza gelen kötü olayları bile hemen o anda unutup, saklayıp geride bırakıp nasıl hiçbir şeyden etkilenmediğinizi gösterebilmenin olumlu bir vasıf olduğu bir ülkede yaşarken, insanları, acıları hissetmek ve onları hafifletme yolunda çaba sarf etmeye sevk etmek çok zor. Aynı rotadan devam ettiğimizde bu ruh halinin nasıl oluştuğunu tarihsel olaylar çerçevesinde açıklamak da çok mümkün. Her şey kocaman sıkı bir düğüm gibi...

Erivan

Erivan diasporanın varlığı ile ilişkili bir şekilde yer ediyor hafızamda. Her yaz Erivan’da buluşuluyor. Ve tıpkı her yolun Ermenistan’a geri dönmesi gibi şehirdeki her sokak HanrapetutyanHraparak’a çıkıyor. Bu şehirde kaybolmak çok zor. Her sokak köşesinde Ermenice-İngilizce sokak isimlerini belirten tabelalar, sizi, düzenli bir şehre misafir olacağınıza ikna ediyor. Bu şehir heyecanla atan kalplerin etkisi altında: Eski ve yeni diaspora... 1915 yılında soykırımdan kurtulup nar taneleri gibi başka başka ülkelerde yaşama sarılanların üçüncü kuşakları dışında, bir de son zamanlarda, ailelere para getirmek üzere başka ülkelere göç edenler var. Çünkü aslında tüm bu coşkun varoluşa rağmen, Doğu Ermenistan’da zorlukla kendisine gelmeye çalışan bir hayat ile karşı karşıyayız. Eski Sovyet binalarında zorlu bir yaşam sürdüren Ermeniler, her ne kadar Ermeni reggie grubu Reincarnation’un oldukça matrak “Eli Lava” şarkısındaki gibi “böyle de kalsa iyi” -Ermeni arkadaşım aslında bu sözcüklerin yalnızca Ermenice’de tam olarak anlamını bulabileceğini ama az çok bu şekilde çevrilebileceğini söylemişti- diyerek büyük bir yaşam sevinci ile ailelerine, arkadaşlarına, çocuklarına bağlı olsalar da, zaman zaman günlük ihtiyaçları karşılamının güçlüklerinden yorgun düşüyorlar. Şehirde büyük yeni binalar da yapılıyor ancak kimsenin bu binalarda yaşamaya gücü yetmeyeceğinden dolayı öylece bomboş duracaklar. Opera binasının önünde paten kayan çocukları izlerken belki de zamanla her şey iyileşir diyorum ve kendi kötülüğümüzden kaçmak için orada bulunduğumu düşünüyorum. İçimde hep bu duygu var... Bunu kendime anlatmak bile çok zor. Sıklıkla, Amerikan cinsiyetçiliğini şiddetli bir şekilde eleştiren Sylvia Plath’ın intiharın eşliğinde yazdığı tüyler ürpertici Lady Lazarus’tan bir bölüm aklıma geliyor: “Baylar, Bayanlar/ Bunlar ellerim benim/ Bunlar dizlerim/ Bir deri bir kemik olabilirim / Bir Japon olabilirim”* Plath, Amerika’da, ırkçılık ve cinsiyetçiliğe karşı önemli bir direnişin sergilenmesine sahne olan 1960’lı yılların başında hayatına son vermişti, bunalımları eşliğinde zaman zaman öfke dolu sembolik anlatımlarla, bizi, basit bir insani duyarlılığı yerine getirmeye, kendimizi saldırıya açık olanın yerine koyabilmeye zorluyordu. Türkiye’de bu duyarlılık bir yana, ırkçılık ve cinsiyetçilik bir an olsun hız kesmiyorken, Amerika’nın kolonist saldırganlığını, geçmişte siyahilere, Kızılderililere yapılanları dillerinden düşürmeyenlerin, Türkiye’de yaşananları gerçekçi bir şekilde değerlendirmekten kaçınması yalnızca güvensizlik duygusu yaratıyor bende. Bu şekilde, geçmişimizdeki karanlıklar aydınlanmadıkça, inkar edildikçe, yalanlandıkça her geçen gün kendimize

yabancılaştığımızı düşünüyorum. Her gün başka başka (ya da aynı) çelişkileri yaşarken, söylenirken ve yalanlarımızın tekrarını yaparken bir yandan da yere göğe “ne mutlu” olduğumuzu yazmayı ihmal etmememiz yalnızca trajik bir durum.

Sınır

Üç gün sonra Ermenistan’dan ayrılacağımdan dolayı biraz üzgünüm. Ermenistan’ın güneyinde yer alan Sisian küçük, sakin ve doğal bir şehir. Burada, Erivan’da okuyan ve yazları da ailelerinin yanına Sisian’a dönen üniversite öğrencileri ile tanışıyorum ve onlarla düşüncelerimizi paylaşıyoruz: Öncelikle Ermenistan’da, özellikle de Erivan’da, yaşam hiç de ucuz değil. Bazı şeyler, mesela giyecek ve yiyecek için böyle olmadığını söyleyebilirim en azından. Gürcistan’daki fiyatlar ile karşılaştırma yaptığınızda fark edebiliyorsunuz bunu. Tıpkı Gürcistan’da olduğu gibi burada da Türkiye’de üretilmiş, Türkiye’den gelen mallar var. Fakat bunlar, Türkiye Ermenistan sınırı kapalı olduğu için ya oldukça pahalı bir nakliyat aracılığıyla uçaklarla buraya taşınıyorlar ya da fazladan gümrük vergisine tabii olarak Gürcistan üzerinden getiriliyorlar. Sınır hakkında konuşurken üniversiteli kızlardan birisi, “sınır kapısının açılması hem iyi olur hem de kötü. Çünkü sınır açık olursa kötü insanlar da gelecek” diyor. Bu kötü insanlar aklımda cisimleşiyor sonra, “üstün” ve işadami olarak buraya taşınacak olan ırkçı Türkler, ucuz işgücü en kutsal kavramdır anlayışı ile varlık göstermek isteyenler Ermenistan’da. Bunu düşündüğümde diasporanın ilkeli olmasını elbette takdirle karşılıyorum.

Bana haklarında konuşma izni verilmeyen tüm haksızlıkları, saldırgan politikaları ve cinayetleri düşünüyorum ve bu tarafta olduğumu vurgulamak için “shadvhat!” diye tekrarlıyorum kendi kendime. Fakat bu kez bana izin çıkmıyor. Başka bir deyişle, bu şekilde üzüntümü yatıştırma girişimim pek bir işe yaramıyor. Ve böylece, tüm umutlarımı, herkese, kendimi bu kadar yakın hissettiğim insanların bu kadar uzağına düşmenin ne kadar kötü olduğunu anlatmaya başlama durumunda kalıyorum.

Ermanistan’a giden bir eğitim emekçisinin gözlemleri

* Ünlü eleştirmen Alvarez, Plath’i sert bir şekilde eleştirerek, onu, şiirden bu satırı çıkarmaya ikna etmişti. Alvarez daha sonra bundan pişmanlık duyduğunu belirtiyor. A. Alvarez, “İntihar: Kan Dökücü Tanrı”.

Karaburun notları...

Karaburun Yarımadası, Türkiye coğrafyasının batı ucunda, İzmir’e bağlı yeşillikler içinde deniz ile iç içe bir alan. 1400’lü yıllarda Şeyh Bedrettin isyanının önemli isimlerinden Börklüce Mustafa’nın köylülerden toplanan ağır vergiler ve haksızlıklara karşı Beyazıt Paşa’ya karşı ayaklandığı ve isyanın bastırılmasıyla öldürüldüğü yer.

Börklüce diyarı Karaburun’da 5-9 Eylül tarihleri arasında Karaburun Bilim Kongresi’nin 7.’si düzenlendi. Adorno’nun “bilim itaatsiz olana ihtiyaç duyar” sözü üzerinden kendini gerekçelendiren kongrenin bu seneki üst başlığı “Kapitalizm Kısacasında: Doğa-Toplum-Teknoloji” olarak belirlenmiş ve aylar öncesinden tebliğler düzenleme kuruluna gönderilmişti.

Kongre 5 Eylül günü Karaburun Yarımadası’nın sorunlarını merkezine alan sunumlarla başladı. Biyosfer rezerv alanı olarak Karaburun ve bu alanda yapılan/yapılacak çeşitli inşaatların doğa ve insan üzerindeki etkileri üzerine sunulan tebliğlerle ilk gün tamamlandı. Küçük pansiyonlarda, kalabalıkça tutulan evlerde kalanlardan çok sahil boyunca üniversite öğrencilerinin kurduğu çadırlar kongre akşamlarını canlandırdı. Tartışmalar salonda bitti, kumsalda geç saatlere kadar devam etti.

Kongre’nin ikinci gününde “Sokağın Bilgisi: Doğa İçin Mücadele” başlıklı oturumda HES karşıtı mücadeleler tartışmaya konu edildi. Sermayenin genişleme sürecinde birikim krizini aşmak amacıyla emekçi sınıfları mülksüzleştirerek birikime yönelmesini ifade eden “mülksüzleştirme yoluyla birikim” kavramı üzerinden doğanın metalaştırılmasının altı çizildi. Özellikle Karadeniz vadilerinde doğanın metalaştırılmasına karşı değişim değerinin yerine kullanım değerini ön plana çıkartan hareketlerin ortaya çıkış biçimleri üzerinde duruldu. Sunumlar çerçevesinde dinleyiciler, HES karşıtı hareketlerin karakteri üzerine tartışmalar yürüttüler, bu oluşumların köylü hareketi-sınıf hareketi-yerel ekolojik hareket gibi farklı isimlendirmeler üzerinden nasıl ele alınması gerektiği üzerine çokça konuşuldu.

Kongrenin üçüncü gününde “Tahribatın Doğası, Yeni üretim İlişkileri ve Esnek Çalışma, Ataerkil Kapitalist Toplumda Kadın Emeğinin Görünümleri” gibi başlıklar üzerinden oturumlar gerçekleşti. Hacettepeli Eğitim Sen’lilerin “Osman İşçi” oturumunda öğretim elemanlarının 1995’ten günümüze sendikal örgütlenme mücadelesi, anılar ve gözlemler üzerinden dile getirildi. Kadın emeğinin tartışıldığı oturumda kadınların “ev içi emeği” üzerinde çokça duruldu, kadının erkekler tarafından sömürüldüğü vurgusu yapılan feminist anlayışlarla, sorunu kapitalist üretim ilişkileri içinde anlamaya çalışan ve kadının ev emeğini bir işçinin “kendini yeniden üretmesinin” bir parçası olarak ele alan sosyalist anlayışlar salonda karşı karşıya geldi, salon dışında da sohbetlere konu oldu.

Kongrenin dördüncü gününde Marksizm’de teknoloji tartışmaları, değişen ve değiştiren sanat, medya ve iktidar, ekoloji bağlamında kapitalizmin tartışılması, ekoloji ile sosyalizm arasındaki ilişkiler gibi konu başlıkları tartışmaya açıldı.

Sanat oturumunda politik sinemanın geri çekilişi üzerinde duruldu, diğer yandan sessiz ve dilsiz

birakılmış milyonların, yani kendi gündemini belirleyemeyen, hikayesini anlatamayan halk kitleleri...Neyin iyi sanat olduğuna dair tespitlerinde sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olduğunu savunan tebliğler sunuldu. “Ekoloji Bağlamında Kapitalizm ve Sosyalizm” başlıklı oturumda dinamik tartışmalar yürütüldü. Marks’ın teknolojist olup olmadığı, doğayı bir hammadde gibi ele alarak, doğanın insan tarafından tahakküm altına alınmasını bir ilerleme olarak görüp görmediği üzerine uzun tartışmalar yapıldı. Doğa ve toplumu belirli bir ilişki içinde tanımlayan Marksizm’in hem insan-merkezciliğe hem de doğa-merkezciliğe düşmeden ekoloji üzerine yürütülecek tartışmaların teorik temelini ve donanımını kendi bünyesinde taşıdığını iddia eden sunumlar/konuşmalar gerçekleşti. İnsanın doğa üzerindeki tahakkümünü esasında doğayı bir araç olarak kullanan insanın diğer insanlar üzerindeki tahakkümünün bir sonucu olarak gören ve alternatif yaklaşımlar ortaya koymaya çalışan, “Ekososyalizm” kavramını tartışmaya açan bir tebliğ üzerinden kavramın neyi ifade ettiğine dair çokça konuşuldu. Sosyalizm kelimesinin başına ya da sonuna çeşitli ekler getirmenin anlamı/sakıncaları salon dışındaki sohbetlere konu oldu.

Kongrenin kapanış oturumları Mordoğan mevkiinde gerçekleştirildi. “Neoliberal Tahkim: AKP” başlıklı oturumda son on yıllık kesit tartışıldı. Lami Özgen’in de kamu çalışanları sendikal mücadelesi üzerine bir sunum yaptığı oturumda, dinleyiciler en çok Lami Özgen’e KESK üzerine sorular yönelttiler. 4+4+4 gibi gelişmelere sendikanın yeterince karşı çıkış örgütleyemediği üzerine düşünceler beyan edildi.

Üniversitelerin tartışıldığı, üniversite-sermaye işbirliği, kâr amaçlı üniversiteler kavramlarının konuşulduğu oturumların dışında Çalışma Grupları sunumları yapıldı. “Kentsel Dönüşüm, Kentsel

Kimlik ve Mekan Algısı” başlıklı çalışma grubu ilgi çekici bir sunum yaptı. Kongrenin ilk günü oturumların yapılacağı salonlardan birisinin koltuklarının ilk üç sırasına “rezerve” yazılarının bırakılması ve bir sahne ardındaki bir kamera yoluyla bunun çekilmesi...Salonda o anları gösteren 14 dakikalık videoyu izlemek kendimize tuttuğumuz bir ayna işlevi gördü. Sosyalist insanların yoğun olduğu, itaatkar olmayı reddeden bilim anlayışının temel alındığı bir kongrede birçok kişi “rezerve” yazısına zihninde bir anlam veremedi belki, ama sonuç olarak o koltuklara da oturmadı. Hilton Oteli’ndeki bir toplantıda olağan olabilecek böyle bir durum, Karaburun’da onuncu dakikada itirazlara yol açmış ve “rezerve” yazan kağıtlar kaldırılmış olsa da mekan algısı üzerine düşünmek için önemli bir malzeme ortaya koyulmuş oldu.

Bir Kızıl Bayrak okuru

“Yılmaz Güney ölümsüzdür!”

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney, ölümünün 28. yıldönümünde Fransa’nın başkenti Paris’teki mezarı başında anıldı.

Bileşenleri arasında BİR-KAR’ın da bulunduğu Devrimci Kitle Örgütleri Platformu-Paris’in (DEKÖP-P) çağrısıyla 9 Eylül Pazar günü gerçekleştirilen anma için, Güney’in Paris Pere la chaise’deki mezarı başında toplanıldı. Yılmaz Güney şahsında devrim ve sosyalizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan anma etkinliğinde, anmayı örgütleyen kurumlar adına ortak açıklama metni Türkçe ve Kürtçe okundu.

Açıklama metninde, “Ölümünün 28. yılında devrimci sanatçı Yılmaz Güney ve tüm devrimci ilerici sanatçıları bir kez daha anıyoruz. Yılmaz Güney, Nazım Hikmet ve Ahmet Kaya sürgünde hayata gözlerini yumdular. 12 Eylül’ün en karanlık günlerinde tedavisi faşist cuntacılar tarafından engellenen Ruhi Su gibi değerli sanatçılarımız ise ölüme terk edildi. Enver Gökçe, Hasan Hüseyin, Ahmed Arif, Kemal Tahir’ler ömürlerinin çoğunu zindanlarda geçirdiler. Türkiye’de sanatçı olmak, her türlü baskıya maruz kalmak, Sivas’ta olduğu gibi yakılmak demektir” ifadelerine yer verildi. Ortak metnin ardından, Yılmaz Güney’i tanıyanlar onunla olan anılarını paylaştılar ve şiirler okundu. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı anma Kürtçe ve Türkçe söylenen türkülerin ardından “Halkın sanatçısı ve savaşıcısı Yılmaz Güney’i yaşatmaya devam edeceğiz” sözleriyle bitirildi.

Kızıl Bayrak / Paris

Mücadele Postası

Yolculuklar...

En çok da “Büyük aşklar yolculuklarla başlar...” üzerine yazmak istedim. Yola çıkmanın nelere kadir olduğuna ve karar vermenin ne kadar zor olduğuna dair. Yaşamımızın tümü yolculuklarla doludur. Kimi zaman boş ve anlamsızdır bu yolculuklar, kimi zaman ise anlamlarla ve acılarla dolu. Yol ayrımları, yolun sonu hep ayrılıkları çağırıştır. Ama her seferinde yeni başlangıçlara gebedir bu ayrılıklar.. Yeni bir dünyanın en güzel ve en temiz duygularıyla, inancın ve sevginin en karşı konulmaz haykırılarıyla başlar yeniyi ve güzeli yaratmanın ilk adımı. Bazen **imkansızdır** ya da bir **rüyadır**. (Ya da öyle sanılır.) Bazen ise en gerçekçi ve en yakın olandır. Gündüzleri ya da geceleri, yüreğinin her çarpışında, ciğerlerinin her nefes alışında hissetmektir, soluk almaktır, inanmaktır...

Beklemek, özlemek; insana daidir. Kavganın ateşiyle yağurmaktır sevdayı. Daha büyük sevdalar biriktirmektir. Aylarca, yıllarca ayrı düşmektir. Yolculuklar ise söylemek istediklerini söyleyememek, duyguların saatlere sıkışması ve daha birçok şeydir. Böyle bir anda engel olunamayan bir gülümseyişte gizlenir en cesur sözcükler. Onlar engel tanımaz. Saatlerin, dakikaların, saniyelerin hesabı yoktur onlar için... Nihayet dökülürler bir bir çatlamış dudaklardan. Uzunudur bu yollar... Yıllara bedeldir. Ama kaderleri birdir, er ya da geç biteceklerdir. Ayrılık vakti gelmiştir. Gözyaşı yoktur gözlerde, ağlamaklı olunmaz... Sımsıkı sarılır eller birbirine. Kim gidecektir? Kalan kimdir geride? Yine de gülümsemek, ne kadar zordur. Yine de...

Peki, en çok ona dair yazmak istediğim “aşk” başlamış mıdır yüreklerde? Kafalarda net midir kimin ve neyin uğrunadır yola düşmek? Yolun sonunda varmak istenilene hazır mıdır yeniyi yaratacak olan eller? En güzel sevdayı yaşamaya bir an bile tereddüte düşmeden “evet” diyebilecek midir en güzel şarkıları söyleyen diller? Bütün bu soruları sormak için bir daha düşülecek midir o yola? Ölümde ve yaşamda ya da kurşunların, bombaların arasında, barikatlarda kaç defa sınanacaktır bu sevdanın gerçekliği? Haykırılacak mıdır çığlık çığlık, susulacak mıdır sessizliğin iç karartıcı fısıltısıyla?

Sorular... Yüzlercesi cevap bekler kilometrelerin ucunda. Ama nâfiledir, beklenen cevap gelmeyecektir. Çünkü bu cevabı soruları soran yüreğin kendisi verecektir. Aç bir bebeğin korkunç çığlıklarında, bir ananın çaresiz bakışlarında saklıdır karar vermenin tüm şifreleri çözecek anahtarı. Yeni bir dünyanın kapılarını aralayacak olan kararı vermenin vakti gelmiştir. Evet görülenler, yaşananlar **rüya** gibidir, ama onları gerçeğe dönüştürmek asla **imkansız** değildir. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmek mümkünse eğer, yolun ardı da hiçbir zaman görünmeyecektir.

Yeni yolculuklara hazırlamak yüreği; umudu, sevgiyi, bilinci tedarik etmek. Bir bıçak gibi bileylemek inancı yeniden. Yeniden düşmek o yollara. En baştan başlamak, ardına bakmadan koşmak. Yeni baştan söylemek sevda dolu türkülerini. “Yeni” olanın kıvancıyla haykırmak karanlığın yüzüne o türkülerini. “Yani yapıp yaratmaksa her şeyi yeni baştan, sevmeyi yeni baştan, alkışı yeni baştan...” güzel olan. Gecikmiş bir cevap da olsa; güzeli istemek, beklediğini söylemek... Sonra bir kuşun kanadına bağlayıp bu cevabı, varacağı yere ulaştığını dahi bilmeden, onun yolunu gözlemek. Belki de budur karar vermek...

Z. Eylül

İHD’den kayıp eylemi

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi tarafından her hafta yapılan kayıplar eylemi 9 Eylül günü Eski Sümerbank önünde gerçekleştirildi. “Kayıplar belli, failler nerede?/İHD” pankartının açıldığı eylemde basın metnini Nizamettin Aktaş okudu.

Aktaş, gözaltında kayıpların yaşandığı, sokak ortasında infazların gerçekleştirildiği ve faillerinin sorgulanmadığı bir ülkede demokrasiden bahsedilemeyeceğini söyledi. Kayıpların faillerinin yıllardır yargılanmadığını belirtti. Aktaş, bu hafta Ali Tekdağ’ın kaybediliş öyküsünü anlattı.

O dönemin tanıklarının Tekdağ’ın gözaltında olduğuna dair itirafları olmasına rağmen polisin Tekdağ’ın gözaltına alındığını kabul etmediği belirtildi. Basın metninin okunmasının ardından 5 dakikalık oturma eylemine geçildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

9 ayda 18 ölüm

Sermaye devletinin cezaevi politikası iki hasta tutsağın daha yaşamını yitirmesine neden oldu.

Kanser hastası olduğu, hastane raporlarıyla da belgelenmesine rağmen serbest bırakılmayan hasta tutsak 50 yaşındaki **Muhlis Barut** kanama geçirip bilincini yitirdi ve 9 Eylül günü hayatını kaybetti.

Ailesinin “vedalaşma hakkı” için yaptığı başvurular karşılıksız kalan Muhlis Barut, yeşil kartı iptal edilmesi nedeniyle Bayraklı Toplum Sağlığı Merkezi’nde silahla rastgele ateş açtığı için tutuklanmıştı. Emekçi bir aile olarak ölümü öncesi ailesiyle gecekonduda vedalaşmak isteyen Barut tedavisi sürecinde de sorunlar yaşamıştı.

Muhlis Barut’un kızı Gönül Barut, “Artık adalete inanmıyorum. Bu ülkede adalet diye bir şey yok. Hani Cumhurbaşkanı, milletvekilleri devreye girmişti? Ben iyi bir evlat değilim, babamı oradan çıkarıp son nefesini özgür vermesini başaramadım” diyerek devletin tutumuna tepki gösterdi.

Magdalena Martha ölüme yollandı

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Güney Afrikalı Magdalena Martha lenf kanseri nedeniyle 8 Eylül günü hayatını kaybetti.

Martha, Bakırköy Kadın Cezaevi’nde kendisi gibi tutuklu bulunan gazeteci Zeynep Kuray’a hikayesini anlatarak “Burada ölmekten ve bir daha ülkemine güneşini görmemekten korkuyorum” demişti.

Hapishane koşullarında sağlık sorunlarıyla karşılaşan Martha’nın ihtiyaçları devlet tarafından da karşılanmayarak kadın gazeteci ölüme terk edildi.

ÇHD: Takipçisi olacağız

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi yaptığı açıklamayla hasta tutuklu ölümüne dikkat çekti. Açıklamada, ÇHD üyelerinin yaptığı başvuruların bürokrasi ve yazışmalarla engellendiği aktararak “yaptığımız başvurular hiçbir gerekçe gösterilmeden reddedildi” denildi.

ÇHD açıklaması şu sözlerle bitirildi: “Biz Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi olarak hasta tutsakların serbest bırakılmasını talep etmeye devam edeceğimizi; yargı, bürokrasi ve hapishaneleriyle siyasal iktidarın işlediği bu cinayetlerin takipçisi olacağımızı bir kez daha duyuruyoruz.”

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Ulucanlar Katliamı'nı unutmadık, unutturmayacağız!

...
Öylesine sıkılmış ki yumrukları
İyice sıkılsın yumruklar
Saklansın diye bir armağan gibi bu katılık
Öylesine sıkılmış ki yumrukları
Kimse hüznü olmasın
Kimse hüznü olmasın diye
Sırası değil hüznün daha.
Unutulsun bir gövdeye duyulan hasret
Unutulsun bu alışılmış duyarlık
O kadar sade, o kadar kalabalık ki
Unutulmaya değer onların insan gövdeleri
Ve unutulmalı mutlaka
Dolsunlar diye yüreklere
Dolsunlar damarlara.
Ölü mü denir
Ölü mü denir şimdi onlara.

Edip Cansever

Anmaya çağrı...

**Şehitlerimizi Ümit yoldaşın
mezarı başında anıyoruz!**

★ **Tarih:**

23 Eylül Pazar / 13.00

★ **Toplanma yeri:**

**Karacaahmet Mezarlığı
Merkez Cami önü**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

